

DET STORE FALD

Caspar Haarløv

FØRSTE BREV. ÆRESTRAPPEN

Kæreste ven,

Det startede med et skub. To langhårede mænd væltede Alexander. Det gav et ryk i mængden. Man hørte en enkelt hvin. Straks ilede to tjenere til og hældte akvavit i munden på de nærmeste gæster. Derefter tudede beskidte blæserakkorder igen gennem røgen fra de store pejse, som ingen kunne finde ud af at betjene, og latteren ringede som en dans. Der var grødet øl i baljer, kvinder uden tøj på og unge mænd, der lænede sig mod hinanden og venligt definerede grænserne for anarkiet.

”Hey! Er det rigtig at du har prøvet at køre bil?” spurgte en lyshåret pige klædt i perlekæder og kulstreger.

”Ja,” sagde jeg. ”Og jeg har fløjet i flyvemaskine!”

”Og hvad! Hvordan var det?” spurgte hun, lænede nakken tilbage og tog begge hænder over hovedet sammen med to andre piger, der var lige så nøgne som hende selv:

”Forklar mand! Og! Og!”

Jeg spejdede efter Alexander, men var ikke nervøs. Hvadend der havde været grunden til at to soldater havde skubbet ham flere meter henover gulvet, var jeg sikker på, at han havde styr på det. Derfor vendte jeg mig selskabeligt mod pigerne og prøvede at forklare dem, hvad alle de rustne maskiner på gaden engang havde kunnet. De lo, rystede på hovedet og kiggede op i luften og sagde ”Og! Og!” og ”Det sindssygt sindssygt!” mens de spurgte hinanden, om det var rigtigt hvad jeg sagde.

Salonerne var fyldt op af magtens børn: Toppen af den nye tid. Og dette var verden som jeg kendte den. Analfabeter og gangstere boltrede sig i forladte 1600tals palæer og lavede mad langs vinduerne som stenaldermennesker ville have gjort det. Næsten alle fra vores generation var for længst gået under, men jeg levede beskyttet som et talende relikvie fra en svunden tid.

Jeg var fuldstændig rolig, rakte hånden til forskellige formænd og roste festen inden jeg forlod den. En tjener gik foran mig ned af Ærestrappen og med nogle håndtegn bad han et par drenge om at finde mit overtøj og skaffe en rickshaw.

Der var et spejl i vestibulen. Store fakler var fastgjort på væggen og i det flimrende lys derfra så for sidste gang mig selv, som jeg var dengang. Ligesom de fleste andre mandlige gæster var jeg klædt i en hvid slags skjorte syet af forskellige antikke stoffer og samlet med alle mulige farver snore og tingel-tangel om halsen. Jeg bar en næsten sort nederdel af læder og italienske støvler fra 2009, der var så eftertragtede og sjældne, at jeg ville kunne bytte dem for en flok heste. Jeg løftede hagen og stak min højre hånd ind gennem skjortens åbning på brystet.

”Hr Philip! Deres kåbe!”

Tjeneren hængte min fåreskindspels om ryggen på mig. Jeg så mig for sidste gang i spejlet og følte mig 300 meter høj og lavet af størknet lava. Da jeg trådte ud af den tidligere franske ambassade og gik hen mod den dybt bukkende rickshawløber, rejste orkestrets syge horn sig bag mig til et mægtig metallisk crescendo. Døren smækkede og

alt var stille. Klokken kan ikke have været mere en halv elleve og Kongens Nytorv var mørk, kold og mennesketom. Jeg var 47 år gammel og dette var ikke som jeg havde forestillet mig København år 2027. Min vulkan var ikke aktiv.

”Hr Philip! De går tidligt!” Det var Alexander, uden kåbe, der med stort smil bremsede mig. Han svedte og virkede forpustet.

”Ikke tidligere end Dem, hr Alexander?”

”Nej, jeg... jeg var bare lige ude og ...”

Vi nikkede smilende til hinanden som om vi forstod noget. Jeg bad løberen om at tage mig til Christiansborg Ridebane via Marmorbroyen og ønskede Alexander en god fest. Og mens min rickshaw bevægede sig henover Kongens Nytorv, viklede jeg mig ind i tæpper og døsede hen til sentimentale og forfængelige tanker om død og arv, der, uvist hvorfor, gav mig kvalme og fik mig til svinge pisker over løberens bare ryg.

En ny form for adelighed havde udviklet sig fra legepladser, boldbaner og bandekrige. Alexander var 23 år og bar sin rang som et flag. Han havde en evne til videregive til sine omgivelser en ulogisk følelse af aristokratisk samhørighed, og det var, så vidt jeg dengang vidste, det eneste Alexander behøvede at gøre for at leve.

Vores var en verden af druknede, men vi svømmede.

Den nat trak Alexander os begge under overfladen. Han gik ind til festen, men han omfavnede den ikke. Han løftede ikke armene over hovedet og råbte "Og! Og! Og!" og "Det er sindssygt sindssygt sindssygt!" Han tørrede ansigtet i en gobelin, der forestillede en scene fra don Quixotes liv, drak og drak mere og snørede en knude i sin hjerne.

Han faldt. Han rejste sig og forsøgte at komme tilbage med et pinligt party-trick. Han greb en kande akvavit fra en tjener, hældte det munden på sig selv og prøvede ved hjælp

af en olielampe at spy en fin lille flamme ud af munden. Men det var for meget og for stærk akvavit og Alexander havde spildt den udover sit ansigt. Hans skæg brændte. Der stod flammer ud af hans næsebor. Han rasede, drejede flere gange rundt om sig selv og på et mimisk cirkussprog, fægtede han med armene som for at slette det mislykkede nummer og præsentere noget større og bedre: Han drak igen, spildte igen og satte igen et lys foran sin mund. Uden at fatte hvor galt det var ved at gå for ham, præsenterede han sit brændende ansigt for publikum, drak fra karaflen uden at slukke flammerne, hældte akvavit i håret og bukkede stolt.

Folk klappede som idioter. Alexander tog fat om en lampeskål og bad med en højt hævet pegefinger og opspilede øjne om absolut stilhed. Han så alle gæsterne i øjnene, tømte lampeskålen udover sig selv og dansede ind i en pejs.

Han brændte. Folk skreg. Nogle greb fat i ham og overdyngede ham med gobeliner og øl og slukkede ilden. Ordre blev skreget. Musikken blev stoppet. Alexander blev ledt udenfor og skubbet ind i en rickshaw og dér, i samme øjeblik som han faldt ind på sædet og slog nakken mod bagbeklædningen og en stor ukendt vagt satte sig ved siden af ham, gik det igennem ham: Dette er ikke mine venner. Dette er de gangstere der styrer byen. Jeg ved jeg har fornærmet dem, men jeg kan huske hvor meget. Jeg har ingen anelse om hvad de kan finde på at gøre ved mig.

Det var blevet morgen. Kongens Nytorv blev langsomt fyldt op af bønder fra forstæderne, der kom ind i små hestekærre for at bytte grøntsagter, dyr og håndværk. Rickshawen begyndte at løbe gennem mængden, og netop som den var kommet op i fart, greb Alexander fast i ladet på en kærre, der blev skubbet den modsatte vej og lod sig trække op af sit sæde. Han landede på en kone med æg, uppercuttede den første der prøvede at stoppe ham og løb ned gennem Store Kongensgade - forbi de udbrændte butikker og bunkerne af rustne biler indtil menneskemylderet var langt bag ham og han fandt sig selv alene på hjørnet af Esplanaden og lod sin angst kvæle sin hvæsende lunger.

Han stod længe i en portåbning og så om nogen var efter ham. Han løb ned mod Bredgade for at se om nogen havde forfulgt ham den vej.

Jeg er blevet udstødt, tænkte han og vaklede ned mod Kastellet's voldgrav. Et par meter nede lå et smalt mudret bælte af vand. Alexander kravlede derned og vaskede sit ansigt. Han ventede på at vandet var stille og så i overfladen for første gang sit ansigt vansiret.

Over ham stod voldanlægget og i stedet for at samle sig om sin smerte eller bekymre sig om en løsning, erindrede Alexander sin børnelærdom: Dette var Københavns bolværk. Engang havde byens ydre grænse gået her. Kastelet var bygget for at forsvare hovedstaden. Øverst på bastionen over ham pegede en kanon direkte ind mod byen. Alexander følte han måtte protestere. Hvem havde kunnet tillade et forsvarsværk at pege mod dem, der skulle forsvares? Og selv hvis kongen flygtede ind på Kastelet og byen var tabt – hvorfor så fortsætte krigen?

Alexander kravlede op af voldgraven, gik over Grønningen, rev resterne af sit tøj i stykker, sparkede en gammel hoveddør ind og gik nøgen og forbrændt op af en trappeopgang, der ledte ham til det størst mulige tabu i sit unge liv: Han bankede på hos sin lillebrors kæreste, fandt at hun var alene og blev lukket ind.

Min ven, sådan begyndte Det Store Fald for mig, der hidtil havde gået oprejst. Jeg fortæller dig mere i næste uge.

De kærligste hilsner,

Hr Philip

ANDET BREV. TRÆERNE OG RUTSCHEBANEN

Kæreste ven,

Det var her, at jeg for første gang mærkede Træerne. Benjamin var flyttet ind i sin kærestes lejlighed på Grønningen og her fortalte mig om sin bror. Han viste mig ind i et hjem, der bar præg af være blevet moderniseret i 1990'erne og aldrig siden. Alle vægge og paneler var malet hvide og et stort grebsfrit køkken stod midt i stuen. Møblerne var af lyst træ i den gammeldags ornamentløse stil, der blev omtalt som moderne i 80 år, og som altid vil stå for mig som et passende setstykker i en verden, der faldt bag om dansen med en overlegen bemærkning om have opfundet den ypperste dans: at stå stille. Hele lejligheden gav mig en følelse af skadefryd rettet mod så mange gamle kærester, der kunne have peget på en sådan indretning og sagt "Himlen!" Ludbehandlede træpersienser. Lorteparforhold. Mod gaden var hele væggen og vinduespartiet brudt igennem af en stor kroget gren fra et kastanietræ, der fortsatte vandret ind i soveværelset og endte et stykke uden for vinduet mod gården. Mindre grene bredte sig fra denne gren ud i rummet og havde flere steder boret huller i sidevæggene. Andre steder var grenenes vækst blevet afbøjet af en bærende mur og bugtede sig nu nøgne – for Benjamin fjernede bladene for at få lys - op over loftet og ned langs den modsatte væg, så der dannedes et slags kroget, buet loft af barket træ.

"Hvorfor saver du ikke grenen af?" spurgte jeg ham. "Den er flot, men den ødelægger jo dit hjem."

"Jeg kender ikke nogen sav, der kan save i de her grene," sagde han. "Jeg prøver at tage de små kviste, når jeg ser dem, men hvis jeg ikke er opmærksom, går der ikke lang tid før de heller ikke kan brækkes af."

Han viste mig en ganske lille gren, der ikke var mere end to centimeter tyk og kun omkring en halv meter lang. Jeg forsøgte at brække den af, men den kunne lige så godt have været lavet af stål.

"Den gren er kun et par uger gammel," sagde han. "Har du ikke set Træerne før?"

"Jo," svarede jeg. "Men ikke så tæt på. Og jeg har heller ikke rigtigt troet på at de var så stærke. Du ville tale om din bror?"

Benjamin rejste sig og trak en bizart udseende irgrøn plastickasse frem fra bag en reol.

"Det er et pc", sagde han. "Det kan trækkes op."

Jeg måbede. For over tyve år siden havde jeg læst om denne opfindelse, en optrækkelig pc beregnet på børn i ulande. Dengang var jeg blevet så overrasket over at se lanceringen af en computer, der ikke kunne mere, men mindre, end de foregående, at mindet åbenbart havde brændt sig fast. Men jeg havde aldrig set en.

"Virker den?" spurgte jeg, og Benjamin nikkede. "Er der et tekstbehandlingsprogram i?"

Benjamin nikkede igen: "Du skrev engang, gjorde du ikke?"

"Jeg har ikke haft en computer i hånden siden Det Store Fald," sagde jeg. "Ville du give mig den?"

"Ja", sagde han. "Hvis du vil finde min bror"

Kan du huske Leonardo-teorien? Et sæt af pædagogisk værktøj og neurostimulerende teknikker, der skulle vække kreatie potentialer hos voksne, og som folk begyndte at bruge på deres børn? Kan du huske, at der begyndte at dukke helt små børn op, der kunne male som Michelangelo? Kan du huske, at det ene geni efter det andet tog samtidskunsten helt nye og vidunderlige steder hen? Musikken blev bedre? Unge fyre skrev de mest fantastiske sange? Bands spillede bedre end nogensinde? Arkitekterne løste alverdens urbane problemer og lavede planer for bygninger som skulpturer vi aldrig havde set? Kan

du huske bøgerne, og digtene der begyndte at udkomme? Designet, der i få rigtige træk kunne have gjort vores hjem mere pragtfulde end vi nogensinde havde kunnet drømme om? Alt, fra blomsterbindere til brolæggere og udsmykninger af butiksvinduer, alt blev gjort smukkere, renere, og mere overraskende? At gå ind på en hjemmeside for et forsikringsselskab blev til en stor kunstnerisk oplevelse? Det var som en renæssance af alt godt fra den vestlige kunsthistorie over det hele og på stadig nyere måder? Kan du huske, at der pludselig var mange, mange, mange store genier? Pludselig var der sensationer i hver eneste skoleklasse? Pludselig var der både en Mozart, en Beethoven og en Bach i en søskendeflok på tre? Unge mænd gik rundt på gaderne, hvileløse i deres lange lilla kåber, fulde af geniale tanker og visioner om skønhed? Pigerne gik hjemme i ombyggede lejligheder og kreerede dejligheder? Forældrene sagde deres job op for at støtte vidunderbarnet? På gadehjørnerne kunne man købe malerier for mindre end prisen for en liter mælk? Malerier, der var bedre udført og mere originale i deres kunstneriske udtryk end det bedste vi var vant til i de bedste museer? Men hvem skulle købe det? Var det der, at malingen hørte op? At der blev slukket for strømmen i øvelokalerne?

En af disse geniale kunstnere malede et banalt blomstermotiv, så tindrende smukt, at man følte man blev suget ind i blomsten, kun for at opdage, at denne var en kødædende plante, og at dette var motivet: Skønheden havde ædt os.

Det billede købte jeg for en varm trøje. Det hænger stadig i min garderobe

Benjamin havde alle træk af at være et Leonardo-barn. Han var 19 år og virkede beskeden og livsklog som en gammel mand. Han havde lyst hår og lyst skæg og photoshop-blå øjne. Han bar en kåbe af koskind, og under den en løs strikket trøje næsten uden huller. Hans kjole var af garvet læder, og på fødderne bar han støvler, der så forbløffende nye ud. Han rakte mig, endnu mere overraskende, en rygende varm kop kaffe i en kop af porcelæn fra sit enkle, men effektive ildsted. Solen skinnede ind gennem de knuste vinduer og mens vi talte sprang kviste og blade frem fra kastanietræet. Jeg kunne ikke lade være med at tænke, at her sidder jeg foran en hel almindelig, ung mand under tragiske omstændigheder, og hvis jeg havde set sådan ud i hans alder, ville folk

have troet jeg var en forvokset idiot der spillede rollespil, og alligevel kan jeg ikke lade være med at synes han ligner en konge.

En konge var han dog langt fra. Men han klarede sig tilsyneladende. Jeg skulle hjælpe ham med at finde sin bror.

"Først må jeg selvfølgelig vide, hvorfor han har gemt sig?", sagde jeg efter at have hørt historien om natten, forbrændingen og Benjamins kæreste. De havde sammen opsøgt Benjamin et par dage efter og fortalt hvad der sket. Det var kommet til et voldsomt skænderi. Siden var de forsvundet.

Benjamin trak på skuldrene. "Er det ikke åbenlyst?"

"Men stadigvæk? Kunne I ikke tale ud om det? Hvad har han at være bange for?"

"Jeg ved jo ikke præcist, hvor mange han har fornærmet den aften. Kan være han er bange. I virkeligheden tror jeg han er flov."

"Hvorfor gik det galt for ham?"

Benjamin trak igen på skuldrene.

"Hvorfor vil du gerne se ham igen?"

Jeg spurgte til pigen. Endelig svarede han mig:

"Jeg vil gerne se ham, og Helena, fordi jeg ikke vil have de forsvinder ud af mit liv. Det er min bror. Jeg kan tilgive ham. Vi kan finde ud af det. Jeg tror bare ikke, at det vil lykkes, hvis jeg opsøger ham. Det er derfor jeg har kontaktet dig. I kender hinanden..."

"Jeg har altid holdt meget af Alexander, men strengt taget kender jeg ham kun overfladisk."

"Overfladisk? Du hentyder til at der skulle findes et eller andet ukendt, men væsentligt under overfladen?"

Jeg nikkede. "Ja, det gør jeg vel"

"Jeg skal trække vejret for at leve, hr Philip. Og derfor prøver jeg at holde mit hoved over vandet. Du kan bedre lide at dykke? Men er det ikke koldt og mørkt? Hvis jeg må have lov at korrigere lidt på din metafor, så synes jeg at det er mere oplagt at sammenligne menneskene med skibe end med vand. Og hvorfor vil du lære skibene at kende ved at svømme rundt under dem?"

"Man kunne sige, at man så skulle gå ombord i skibet for at lære det rigtigt at kende"

"Entrere skibet? Borde det? Skal det forstås i en seksuel betydning?"

"Nej"

Benjamin fortrak ikke en mine: "Metaforen implicerer at du også er et skib. To skibe, der sejler ind i hinanden for at lære hinanden bedre at kende, lyder for mig som et uheld."

Et par timer efter befandt jeg mig i Tivoli. Benjamin havde givet mig navnet på en person, der sandsynligvis kunne lede mig videre og nu gik jeg rundt her med en lidt sej fornemmelse af at være privatdetektiv. Personen boede i Smøgen, den del af Tivoli, der oprindeligt var bygget til familievenlige restauranter som en hyggelig efterligning af et skummelt, gammelt kvarter med mørke barer i en kroget gade.

Tivoli var et af de første store steder, der gik ned og hele området blev besat af hjemløse allerede inden Det Store Fald var gennemført. Jeg havde ikke været der siden. Det gamle

hegn afgrænsede stadig området fra resten af byen, men forlystelserne stod plyndrede og meningsløse, alle de farvede lys var slukkede og Smøgen var nu blevet det, den engang skulle efterligne. I de beskidte barer lå forhutlede menneskeskikkelser og sov. Udsultede kvinder med små øjne solgte deres krop for noget brænde, en skive flæsk eller et stykke tøj. Børn løb nøgne omkring i kulden. En mand havde skåret plads i en gigantisk bamse og brugt den som et helsæt overtøj og kom gående med brede skridt imod mig. Jeg lo og måtte dukke mig for ikke blive slået ned af hans lodne næve.

En kvinde vinkede mig indenfor i Café Det Skrå Glas. Jeg satte mig på en brækket plasticstol mens bamsen arrigt vraltede videre. Hun spurgte, om jeg kom langvejs fra, og da jeg sagde, at jeg stort set boede lige ovre på den anden side af gaden, rystede hun på hovedet.

"Velkommen til Tivoli. Drikker du svamp?"

"Jeg ved ikke hvad det er," sagde jeg.

Hun vendte sig bort. "Så er det nok ikke noget for dig."

"Måske kan du hjælpe mig? Jeg leder efter en, der hedder Vante."

"Vante?"

"Jeg går ikke ud fra, at det er hans rigtige navn, hvis det altså er en han, men det er det navn, jeg har fået."

"Jeg kender ikke noget til rigtige navne," sagde hun, "men Vante kender jeg godt. Ham har du ikke lyst til møde."

Hendes kjole var sprættet op således, at jeg kunne se direkte ind i hendes skridt når hun vendte sig mod mig. Alt omkring os var hårdt og beskidt, men her var bløde, brune hår,

der fik mig til at glemme det hele. Som en astrofysiker, der efter tyve års ensomme studier opfinder teorien om sorte huller. Hun lod mig kigge længe.

Råben og skrigen fra gaden rev os ud af vor pause. En afsindig lyd af knirkende hjul og rystende træ gik igennem huset. Folk skreg. Og så snart vi var kommet ud i Smøgen, fulgte vi folks blik og den rivende lyd og kiggede op og så en rutschebanevogn komme farende ned mod os fra en højde af over 40 meter. Forlystelsen kørte. Barndomsglæde ramte mig som en indvendig lyskegle, indtil vognen ramte foden af banen, der hvor den burde have gået op i et loop, og stilladset brød sammen under vægten. Vognen brød igennem skinnerne med et øresønderrivende brag og torpederede mod jorden, mens resten af rutschebanen langsomt gik fra hinanden og væltede ud over den skrigende, flygtende menneskemængde. Jeg kiggede op mod tårnet, der stadig stod, og så den gruppe af mænd der måtte have trukket vognen til toppen. Så vidt jeg kunne se, jublede de. Jeg var sikker på, at jeg havde set et menneske i den vogn.

Uden at betænke mig løb jeg mod det punkt, hvor vognen måtte have ramt jorden. Det var svært at se for støv. En ældre mand stod i ruinerne af en gammel iskiosk og græd over tabet af sit hjem. En flok får løb den modsatte vej af mig og væltede mig. Da jeg rejste mig, så jeg vognen. Den lå smadret mod jorden med sine dele spredt over området. Den var tom. Jeg kiggede op, og dér, lige over vognen, med en arm fra en støbejernsgadelampe igennem overkroppen, hang liget af den person, der havde kørt i rutschebanen. Kvinden fra Det Skrå Glas klemte min hånd et kort øjeblik. Nogen sagde "Vante." Hun løb. Jeg spurgte to forhærdede 10-årige der kiggede beundrende på den døde mand, hvem Vante var. De pegede på liget.

"Er det Vante? Eller er det Vantes værk?" spurgte jeg irriteret. De grinede og svarede ikke.

Min ven, hvis jeg havde vidst hvad der foregik, var jeg aldrig gået videre. Jeg fortæller dig mere i næste uge.

De kærligste hilsner,

Hr Philip

TREDIE BREV. DEN ENE TJENESTE

Kæreste ven,

Næste morgen var rutschebanen så godt som ryddet. En flok mænd var i gang med hugge træet op til brænde og byggematerialer. Metaldele blev fordelt efter anvendelighed og kørt i trækvogne til smedjen bag Pantominateatret. Ved Smøgen stod en lang række mennesker i kø og fik uddelt dele af forlystelsen efter et sindrigt system, hvor nogle betalte med hvad varer de nu måtte være i besiddelse af, andre betalte intet og alt blev skrevet sirligt op på en lang rulle. Dette var et gangstersystem jeg ikke kendte. Jeg anede ikke hvem der kontrollerede tingene her, men derudover var det ikke en overraskende forretningsmodel. Der kunne godt være en brutal hersker af Tivoli uden at jeg vidste besked om det. Folk virkede taknemmelige. De fik brænde til vinteren og ting til at reparere deres huse. At dømme efter stemningen havde operationen været en succes. Brutal, men effektiv. Et skrigende barn fik opereret et sår på benet i en bod. En ældre kvinde delte brød ud, hvilket tilsyneladende var gratis. Uanvendelig affald blev ryddet til side og der dannedes efterhånden et stor åben plads med liget i gadelampen i midten.

Jeg ledte efter kvinden, hvis skridt jeg havde kigget ind i dagen før. I Det Skrå Glas, der i går havde været tom for mennesker, var der i dag tændt op i ildstedet og en stor gruppe mænd sad larmende og hældte væske i sig fra forskellige sække og knuste kopper. En gruppe på tre spillede musik på et besynderligt, stort instrument med klokker, strenge og trommer og det slog mig, som så ofte før, at selvom instrumenterne var primitive, var musikken både dansabel og med rytmiske strukturer, der i kompleksitet langt overgik den

musik vi hørte da jeg var ung og elektronikken gjorde alting muligt.

Kvinden var ingen steder at se og jeg følte ikke trang til at spørge mig for. En kraftig mand med lyst fuldskæg og en smukt udskåret fåreskindsvest over bare arme og en lang kofte af ruskind, spurgte mig om jeg var sulten. Da jeg svarede ja, bad han mig om at give en hånd med et bord til gengæld.

Vi bar bordet op i en overraskende velordnet lejlighed over baren. Her var malerier på væggene, ild i pejsen og tykke tæpper på gulvet.

"Bare bed om noget mad" sagde han og gjorde tegn til, at jeg skulle gå nedenunder igen. "Det er betalt for."

Jeg takkede og var på vej ned da Alexander pludselig dukkede op. Jeg gik tilbage i stuen.

"Alexander! Din bror har bedt mig lede efter dig", sagde jeg og fik med det samme et slag i hovedet.

Da jeg vågnede, var det første jeg tænkte på min ekskone. Hun var fuldt påklædt, og alligevel havde jeg i min drøm min hånd inde i hendes skridt. Hun vrissede venlige, ydmygende ting til mig, samtidig med at min hånd voksede inde i hende, overtog hende, voksede ud af hende og kvælte mig.

Da jeg rystede drømmen af mig, sad tilbage en kvalm tømmermændsagtig erindring af belærende banaliteter fra mig til hende. Jeg var under 30 i min drøm, og jeg kunne brække mig over min ungdom.

Alexander lænede sig ind over mig.

"Jeg har ingen bror. Hvem er du?"

Kvinden, hvis skridt var det sidste skridt jeg virkelig havde set for mig, stod nu iklædt en broderet helkjole med lange ærmer.

"Da han kom i går, spurgte han efter Vante", sagde hun til den mand, jeg havde hjulpet med bordet, og som stod med korslagte arme og kiggede mistænksomt på mig, mens jeg prøvede at forklare Alexander, at vi udmærket kendte hinanden og havde talt sammen til forskellige fester rundt omkring i byen – sidste gang kun et par uger siden. Alexander rystede på hovedet.

"Du er en del af Hannes gang", sagde han. "Hvad laver du her?"

"Jeg bor under Hanne, men jeg er ikke en del af noget gang. Jeg blev bedt af din bror, Benjamin, om at finde dig og sige, at han gerne vil tale med dig."

Uden at tænke videre over det, gik jeg ud fra at kvinden fra i går, var Helena, og henvendte mig til dem begge. "Det er okay. Han vil bare være venner. Han vil gerne tale med dig og Helena"

Kvinden stirrede først på mig og dernæst med et rasende, såret brøl på Alexander og styrtede ud af døren.

Jeg ville rejse mig, men opdagede jeg var bundet. Alexander greb min skulder og rystede mig: "Hvad fanden snakker du om, menneske? Hvad har Helena med det her at gøre?"

Han rejste sig og gik et par gange rundt om sig selv. "Hører du ikke hvad jeg siger? Jeg har ingen bror!"

I det samme trak manden med bordet et sværd og dræbte Alexander.

Min ven, mens jeg skriver dette til dig, har jeg endnu ikke forstået, hvad der skete den morgen, og jeg kan ikke huske præcis hvad der skete bagefter. Jeg sidder her, i mit

værelse med min 25 år gamle optrækkelige pc i irgrøn gennemsigtigt design og skutter mig under en fårepels. Jeg har en besked til Benjamin: Alexander er død.

Jeg har mistet track med min tid. Jeg forstår ikke længere grænserne for denne verden jeg troede jeg kendte. Er det to dage siden Alexander blev dræbt? Tre? Eller var det i dag? For et par timer vaskede jeg mig ved brønden i midten af Ridebanen. Jeg kunne have gjort det i opvarmet vand, jeg kunne have gjort det her, men jeg havde brug for at være nøgen i frostvejr. Mine sår på ryggen og i ansigtet føles rensset, men mit hoved er stadig lige tungt. Jeg længes efter musik, og har prøvet at få min gamle guitar til at give mig det, men mine fingre tilfredsstiller ikke mine ører og jeg kan ikke synge mere. Jeg fatter ikke, at jeg kunne se en mand blive henrettet med en rutschebanetur, og stadig gå trygt ind i det samme område og tale frit, som om intet kunne hænde mig. Der er et billede af en mand, der bliver spist af et billede af en blomst, der hænger på min væg. Der er en mand, der er død på grund af min åbenmundethed og stadig har jeg lyst til at tale. Jeg har lyst til at banke ord ind i denne maskine og flå hele essensen af min verden og presse den mellem mine fingre så saften driver ned over tastaturet: Kan min sjæl kravle ind gennem tastaturet og vokse ud gennem det papir, du engang måske læser? Kan jeg flygte den vej? Kan jeg oversætte min sjæl til bogstaver og redde mig selv? Eller vil min åbenmundethed betyde mere død? For andre? For mig selv?

Billeder af fortiden skyder gennem min krop og når jeg presser knoerne mod min pande kan jeg skiftevis få billedshowet til at gå hurtigere og til næsten at stå stille, men jeg kan aldrig holde fast og fokusere på et enkelt billede.

Der var engang en verden af endeløs lyserød pænhed. Der var fortorvscaféeer, indkøbsposer, sociale netværksapplikationer og restaurantbesøg aftalt over mobiltelefoner. Hver gang jeg hørte musik fremgik det af min profil et sted på internettet og jeg kunne chatte grinende og udveksle nyheder om nyheder med nyhederne selv. Jeg kan huske fornemmelsen af at det gode spredte sig. Diktaturer faldt og demokratier opstod. Rådne bodegaer blev til lyse caféeer. Hvert år blev den gode by større. Gamle gader blev til nye gader. En pige og en dreng blev til en familie. Børn blev født og klædt i

silke og signalværdier. Pengene gik gennem den ene overophedning efter den anden og stadig spredte varmen sig. Men jeg er ikke sentimental. Hvert fortidsbillede der flyver desperat og forladt gennem mit hoved skriger af løgn. Hver fysisk erindring modsvarer af erindringen om tomme ord og døde mål. Smukke kvinder klædt i pengesedler og umulige sko, der strøer om sig med indkøbsposer og leende indtager en hel livsfilosofi af uendelig symptombehandling og håbløse forhold. Lange rækker af midlertidige ansættelser og skilsmisser. Jeg husker den verden af fem milliarder konger i fem milliarder slotte og fem milliarder ubrydelige borgværk.

Nu er vi over 50 mennesker i et loftsrum ved Christiansborg Ridebane, der sover i køjesenge spændt ud mellem 400 år gammelt og knastørt træværk. 50 mennesker, der skider i rør, der forsvinder i kanalen. 50 mennesker, der forsigtigt plejer ilden i midten, røgen, der forsvinder gennem et hul i loftet, og det system af varmebærende metalrør vi har bygget og som strækker sine lange arme i 30 centimeters højde ud over gulvet. Der er rent vand i brønden og husdyr i staldene under os. Vi betaler skat til en gangster ved navn Hanne og ingen kan røre os.

Hvad jeg kan huske, er Alexander med et sværd i maven, opspilede øjne og blod fossende ud af munden. Jeg kan huske den rolige, kraftige mand med det lyse skæg flå døren åben og råbe op om forræderi. Jeg kan huske kvindeskrig, tumult, og at jeg selv lå på gulvet ved siden af Alexander, bundet og rædselsslagen for at dø. Jeg kan huske at rummet fyldtes med mennesker med rasende ansigter, og at en knyttet hånd med en dolk blev stoppet inden den nåede min hals. Jeg blev slået og sparket uden at vide af hvem og en eller anden gjorde det klart, at jeg ikke måtte dø, for jeg skulle give beskeden videre til Benjamin. Midt i dette tænkte jeg på, at jeg engang havde mæglet mellem to gangsterbosser ved at gå imellem parterne og oversætte deres aggressioner til banale diplomatiske floskler og indgå en aftale, de begge var interesseret i, men at almindelig sund fornuft umuligt kunne hjælpe mig til en forståelse af dette.

Efter at være blevet efterladt i rummet i et ukendt tidsrum, blev jeg løsnet og sendt nedenunder i en tom bar og fik en skål mad sat foran mig. Jeg spiste og kvinden hvis

skridt jeg havde stirret så længe ind i, satte sig foran mig. Hun så ud til at have grædt, og efter at have set sig grundigt om og forsikret sig om, at vi var alene, kyssede hun mig på munden og førte min hånd ind på hendes unge bryst. Jeg drak af en varm, fedtet suppe og forstod ingenting. Kvindens hals svulmede op, der kom en sværm af mikroskopiske flagermus ud af hendes mund og varmt vand væltede mig bagover. Et slankt sejlskib sejlede ind i min brystkasse og forsvandt ud af min ryg. En rød himmel sprængtes over mig. Høje katedraler svajede. Mænd og kvinder stimlede omkring mig og bar mig mod et nyistandsat køkken, der råbte af mig. Jeg blev kastet ind i de grebsfri låger og morphede med forvitrede vvs-installationer, der blev mine ydre blodårer. Elektricitet spændte min rygsøjle ud og mine arme og ben spredte sig mod vinden som et flyveegern i en udsugningskanal. Jeg faldt baglæns ud gennem et kloakrør højt over byen og blev grebet af et missil med kurs mod min hukommelse. Jeg vågnede med hovedet nedad i mit eget bræk og en stemme, der spurgte, om jeg aldrig havde drukket svamp.

Kvinden smilede og fortalte mig, at hun var gravid med mit barn.

Den nat brændte hele Nørrebro ned til grunden.

De kærligste hilsner,

Hr Philip

FJERDE BREV. KAPTAJNENS KAHYT

Kæreste ven,

Mens jeg blev holdt fanget i Smøgen, stod flammerne op over Peblingsøen og folk fra

Tivoli blev sendt til hegnet og indgangene for at forsvare deres område mod de flygtende horder og for med lynforhør at afgøre, om der var mennesker, der kunne bruges til noget. Blandt de titusinder af hjemløse indlemmedes denne nat et par hundrede af de stærkeste familier i det aflukkede samfund. Resten stormede bygninger eller blev trampet ihjel af flygtende menneskemængder. Nogen forsøgte ifølge rygterne at drage ud af byen i små flokke, hvor de blev dræbt af bønderne. Hvor mange der døde i flammerne ved ingen. Jeg lærte senere, at ingen fra mit bofællesskab var kommet til skade, og at Slotsholmen havde været let at forsvare på grund af broerne. Indre Østerbro var eftersigende uberørt af kampene, hvorimod Ydre Østerbro i dagene efter var præget af pludselige raids, hvor døre blev revet op og retten til lejligheder udkæmpet mand mod mand.

Jeg sad bundet til en pæl mens Det Skrå Glas blev fulgt op af hjemløse familier, der fik varm mad, vand og nogle at fortælle deres skrækslagne historier til. Jeg blev ført ud, inden det var morgen, af to personer jeg aldrig havde set før.

"Hils fra Pjerrot", sagde den ene, da vi nærmede os udgangen ved Glyptoteket. Han lo, og holdt sin fakkel hen mod en skikkelse, der tilsyneladende lænede sig op ad gelænderet mod Tietgensgade. Faklen fik fat i hårene fra en fåreskindspels. Under vesten var manden nøgen. Hans hænder var bundet bag ryggen. Da flammerne oplyste hans ansigt så jeg, at det var manden jeg fra Det Skrå Glas jeg havde hjulpet med et bord og som havde dræbt Alexander.

Jeg blev skubbet ud på gaden, og mens jeg gik ind i mængden af fortabte på HC Andersens Boulevard kunne jeg høre hans skrig og se, at hele hans skikkelse stod i flammer.

Jeg troede stadig, at det ikke havde noget med mig at gøre.

Jeg vågnede med en smag af desillusion i munden, og efter at have skrevet sidste brev ventede jeg endnu et par dage i håb om at min apati ville forsvinde af sig selv. Det gik ikke over. Det var tid til at rejse sig.

Omkring mig var mit pseudo-socialistiske jernalder-kollektiv gået i gang med dagens dont. Fra mit vindue under taget så jeg en gruppe svin blive ført over en snebelagt Christiansborg Ridebane. En længe aftalt sending af mel og grøntsager var tilsyneladende endelig kommet ind fra en bonde i Roskilde og et par kvinder forhandlede priser, mens andre fordelte varerne mellem de forskellige madgrupper. En gruppe af unge mænd skulle sendes med tilbage sammen med svinene og ordne forskellige ting for bonden i de næste par uger som betaling og stod allerede klar på ladet af en hestetrukken kærre. Tre selvbestaltede tømrere bankede og savede bag mig for at forbedre røgtrakten over ildstedet. På gulvet mellem hængekøjerne sad børn af forskellig alder i en slags skoleklasse. En kvinde, der selv var for ung til nogensinde at have gået i en rigtig skole, stod for undervisningen. Jeg vidste, at det ville blive forventet af mig, at jeg hjalp de ældste elever med lektielæsningen.

Ved ildstedet var lavet et system af store gryder og baljer, hvor vandet kunne blive varmt. Jeg fyldte et vaskefad, afklædte mig og vaskede mig nøgen midt i det store rum. Fra en knagerække med tyndslidte håndklæder fandt jeg mit eget, tørrede mig til min hud var lyserød og iførte mig grå filtbukser, kradsende uldsokker, støvler, fåreskindsvest og en kjortel af ruskind. Der hang et spejl, et rokokospejl fra Hofteatret, på væggen ved vinduet og i det kradse solskin stirrede jeg på mig selv som en teenager.

Er det mig? Jeg rørte ved mit ansigt. Under det lange hår, bag de fremstående kindben, det grånende fuldkæg og de dybe rynker sad de samme blå øjne, der plejede at følge nøje med i barberingen, fordele ansigtscremerne og rette silkeslipset i nystrøgne, nye skjorter. Dette er en mand, der har kørt bil, ejet en lejlighed, siddet på kontor, gået til fester og teaterpremierer, nydt molekylær-gastronomiske spidsfindigheder og rejst med flyvemaskine. Jeg har taget en pige i hånden i Paris. Jeg har købt et digitalkamera i New York. Jeg er kommet ned fra pisterne i Chamonix og stillet mine carvingski i sneen foran hotellet. Jeg har mødtes med gamle venner på nye caféer og sammenlignet erobringer og elektroniske gadgets over udenlandsk øl.

Jeg var tre suk væk fra sentimentalitet. Det eneste jeg havde lyst til var at tage væk. Jeg bestemte mig at for at pakke en taske med fornødenheder, aflevere min sørgelige besked til Benjamin og begive mig sydpå til fods. Jeg ville ikke sige farvel.

Da jeg ankom til lejligheden på Grønningen åbnede en ung kvinde døren. Hun tog sit tøj af og lagde sig på sengen med spredte ben.

"Hvor er Benjamin?" spurgte jeg. Hun kiggede uforstående på mig og sagde "Kom nu bare i gang!"

Kvinden lod mig komme i hende som om det var en sygdom hun kunne helbrede. Da vi klædte os på, spurgte jeg igen efter Benjamin. Hun kiggede undrende på mig, og sagde, at hun regnede med han var i "Kaptajnens Kahyt" på "Skibet".

Set fra det skrå hjørne ved Esplanaden kan Store Kongensgade og Grønningen med lidt god vilje siges at danne en skibsagtig form. Der er køjer i nogle af trappeopgangene. Kaptajnens Kahyt, som jeg fandt ud af, lå forrest i Skibet i retning mod Østerport. Efter at have fortalt en fed, gammel dame om vores ankomst, gik vi op af en bred trappe til den øverste etage og gik ind i den største lejlighed jeg nogensinde har set. Tre etager rejste sig fra hall'en, hvor en bred trappe snoede sig med under de store vinduer. Fra midten af stuen, kunne jeg se mod Nyboder til den ene side, fremad mod Østerbro, og mod Kastellet og vandet på den anden side. En flok af mænd i sorte kjoler vendte sig mod os og i midten rejste Benjamin sig.

"Der kommer ordene! Nyheder om min bror træder ind af døren. Budskabet er lagt i et menneske hos hvem jeg har lagt min tillid. Tillid, tillid, mes amis, uden hvilken en konge er blot et tigger."

Benjamin rakte hænderne ud mens han talte, som om ordene han sagde var gaver til de omkringstående. Jeg anede ikke hvad jeg skulle tænke over at se ham sådan. Sidst vi mødtes var han en stille teenager med hjertesorg, som jeg havde indvilliget i at gøre en

tjeneste. Jeg mumlede noget om at jeg var overrasket.

"Men overraskelse", sagde Benjamin og foldede en usynlig pakke ud med hænderne, "er den levende tid! Overraskelsen er den måde du og jeg mærker, at nu ikke er før. Hvordan har min bror det?"

"Alexander er død", sagde jeg. "Jeg mødte ham i Smøgen. Jeg vidste ikke, at jeg skulle have været mere forsigtig."

Benjamin foldede eftertænksomt hænderne: "Andre hørte, at jeg spurgte efter ham. Hvem?"

"En mand, jeg aldrig fik navnet på. Han blev brændt op af hegnet samme nat. To mænd bad mig hilse fra Pjerrot. Jeg ved ikke hvem Pjerrot er."

Benjamin lukkede sine øjne, sænkede ansigtet og greb om sin pande med højre hånd.

"Jeg vil trække mig tilbage med mine rådgivere. Du vil blive belønnet."

En tjener tog min arm og viste mig ud. I det samme styrtede en mand ind, rev dørene op og smadrede dem ind i væggen. Han sprang to-tre gange op i luften, faldt på knæ og bankede panden ned i gulvet. Benjamin tog et skridt frem og pegede ned med sin venstre hånd og op med sin højre. Hans rådgivere dannede en halv-cirkel og fra usynlige steder kom soldater og gjorde cirklen færdig. En tanke, "jeg er færdig, men hvorfor, hvad har jeg gjort?" gjorde mig syg et øjeblik. Jeg rettede mig op og hørte manden sige:

"Alexander er ikke død!"

Og først tænkte jeg "hurra!" og så tænkte jeg "uh, oh!"

Og så svingede Benjamin sin højre arm som om han kastede en baseball op i himlen, hvorefter han tilsyneladende gled ind i slo-mo, så efter den og greb den med et baglæns

rullefald (real-time).

Alt dette skete, og så var jeg bagbundet, på gulvet og Benjamins sko var på mit ansigt.

"Et svigt, et svigt mod pligt!"

Jeg prøvede at rime på "men er det vigt-igt?" men min ironi blev blokeret af en blanding af held og rå vold. Benjamin lagde sit hoved ned til mit – holdt panden mod gulvet og sagde:

"Du løj for mig"

Jeg sagde "nej"

Han sagde: "Du løj for mig!" og tog en knytnæve op foran sit ansigt som om han tørrede tårer væk med den: "og den tillid der var vores, uden hvilken en konge er blot en tigger, er brudt!"

Jeg vidste ikke om det var mig eller verden omkring mig, der var mest ude at skide. Benjamin rejste sig og beordrede nogle folk til at binde mig og tage mig i fængsel. Den mand, der var kommet ind med budskabet, satte sig med Benjamin og mens jeg blev ført væk, så jeg dem tale til hinanden med rasende armbevægelser. Jeg råbte:

"Han er din bror! Det er sgu da en god nyhed at han ikke er død!"

Benjamin svarede ikke. Jeg fik en spark i ryggen og blev ført af en køkkentrappe nedunder. Man viste mig ind gennem et par stuer, hvor tomme hængekøjer hang som flagermus ned fra loftet. Døren til et kølerum blev åbnet og jeg blev smidt indenfor. Med et tungt wumpf lukkede døren og jeg var alene med en enarmet kæmpe med rødt hår og et ualmindeligt dumt udseende.

"Karl," sagde han og pegede på sig selv. "Jeg skal passe på dig"

"Karl," sagde jeg. "Dette er et kølerum, døren der er tætnet med gummi. Engang har den rist i loftet sikkert været et ventilationsanlæg, men den er ikke åben og der findes ikke elektricitet. Hvis de ikke lukker os ud herfra vil vi begge to dø af iltmangel meget snart!"

Karl nikkede og sagde: "Det ved jeg ikke hvad betyder."

"Flot, Karl!" forsøgte jeg mig: "det betyder at vi dør, hvis ikke du får den dør åbnet"

"Jeg gør bare mit arbejde!" sagde han og smilede: "Vi kan lige så godt være venner"

"Karl," forsøgte jeg igen: "Ved du hvorfor holocaust kunne lade sig gøre? Fordi folk bare gjorde deres arbejde!"

"Holo? Holo betyder det hele, ikke? Ligesom i hollosalt stort? Jeg tror meget på at det hele, altså alting, hænger sammen. Derfor skal man gøre sit arbejde."

"Nej, Karl, derfor skal du tænke dig om og åbne den dør!"

"Jeg tror nok at hr Benjamin kan tænke sig om. Jeg tror ikke nogen af os er klogere end han er."

"Karl! Vil du gerne dø?"

"Prøver du at lægge an på mig?"

"Nej, Karl, det gør jeg ikke! Hvad tænker du på?"

"Du kan ikke få mig. Jeg har allerede en kæreste."

"Det er godt, Karl, hvis du gerne vil se den kæreste igen så åbn døren inden vi bliver kvalt!"

Jeg lå bagbundet på gulvet og forsøgte at rejse mig på ved at støtte på min albue. Karl begyndte en langsom dans omkring mig, mens han med sin ene arm begyndte at tage tøjet af. Pludselig holdt han en ganske enorm, halvfed, penis foran mig.

"Var det den du ville ha?"

"Nej!"

Han sparkede mig med knæet i panden så jeg faldt med nakken mod gulvet. Derefter sparkede han mig flere gange i maven, bøjede sig mod mig og tog med sin ene arm fat om mit hoved og førte det mod sit nøgne skridt. Jeg åbnede munden så vidt jeg kunne, fik hans halverigerede kæmpelem ind mellem tænderne og bed til.

Blodet sprang fra manden som vand fra di Trevi springvandet og mens mit tøj blev ligeså vådt som Anita Ekbergs løb Karl mod døren og bankede febrilsk på den mens han skreg og råbte.

Endelig sank han om og kort efter åbnede nogen døren.

"Hvad foregår der her?" spurgte Benjamins svar på Stormtropperne.

"Selvmord," sagde jeg. "Manden der er sindssyg!"

Et kort øjeblik var det som de troede mig. De gloede på den halvnøgne, bevidstløse Karl og på mig, der var gennemblødt af hans blod.

"Er De kommet noget til, hr Philip?"

"Kan I ikke se jeg bløder!" råbte jeg og spyttede hans pikhoved ud af munden (i ren befibelse havde jeg været lige ved at sluge det og var faktisk begyndte at tygge på det).

"Jeg kaster mine indvolde op! Politivold!"

En af dem greb mig som om jeg vejede to kilo og hængte mig op på en kødkrog. Han tørrede noget af mit blod væk og gav mig en hurtig undersøgelse:

"Jeg kan ikke se hvad der er galt. Vi må have dig til en læge!" sagde han, pillede mig ned og løb af sted med mig. "Giv Karl til grisene!" råbte han inden vi var væk.

Han bedste bud på en medicinsk behandling var et par knytnæveslag i hovedet. Det var i hvert fald hvad han ordinerede –eller også var jeg gennemskuet. Næste gang jeg vågnede var på et omvendt kors – som Sankt Peter nåede jeg at tænke, inden det gik op for mig at to kutteklædte fyre stod og pissede på mig.

"Hey! I to homo-fantasi-fyre!" råbte jeg i et uforståeligt anfald af satirisk heltemod: "Det kan godt være at jeg synes mit liv er af helvede til, men I behøver ikke at understrege den følelse ved at give den fysisk form!" De to fyre pissede videre og mumlede et eller andet på et sprog jeg ikke forstod. Pisset sved i mit ansigt og jeg mærkede, at jeg måtte have åbne sår i ansigtet og at blodet faldt mig til hovedet.

"Er han vågen, svinet?"

Benjamin entrede rummet bag mændene, der straks trådte til side: "Klip ham ned!"

Jeg faldt.

"Du tror du kan fucke med mig, dit lille svin," sagde han og understregede sine ord ved at igen at træde mig i hovedet.

"Benjamin, jeg sværger, jeg så Alexander blive dræbt med et sværd. Blod fossede ud af munden på ham, jeg sværger"

"Måske havde han spist et pikhoved?"

"Benjamin, jeg havde ingen anelse om at du var hvad fanden det er du er. Jeg prøvede at hjælpe dig. Jeg har ingen som helst grund til at fucke med dig"

Benjamin lo og smilede: "Det ved jeg ikke hvad betyder. Vi kan lige så godt være venner!"

"Benjamin, din magt overgår enhver forstand. I hvert fald min. Slip mig fri. Lås mig fast. Gør et eller andet, men lad mig ikke ligge her og få betændelse i ansigtet. Jeg sværger at jeg virkelig ikke har nogen anelse om hvad der foregår."

"Selvfølgelig ved du, at jeg ikke kan tro på dig. Derfor undrer det mig, at du siger sådan."

Han rejste sig og henvendte sig til sine mænd: "Før ham i spulerummet og giv ham en tur. Det er nok lettest hvis vi først slår ham ihjel bagefter. "

De kærligste hilsner,

Hr Philip

FEMTE BREV. FORFATTEREN

Kæreste ven,

DET STORE FALD: FEMTE BREV: FORFATTEREN

Caspar Haarløv

Kæreste ven,

Dette er mig som systemteori: en hermetisk lukket hermeneutisk cirkel fra hjerne til fingre, fra fingre til tastatur, fra tastatur til skærm og fra skærmen tilbage i hovedet: Total forfatter-fed selvsving. Den hyletone er mit liv. Virkeligheden rager mig en skid. Jeg skal bare skrive. Det er min mission. Og Benjamin, den selvoppustelige nazi-tosse, har givet mig en optrækkelig pc i irgrøn plast. Jeg drejer på håndtaget, rundt og rundt og rundt, og så pling: kommer linux frem og jeg er tilbage i civilisationen i min egen verden.

Kan jeg formulere mig som en knytnæve, der springer ud af skærmen og ind i knolden på min læser? Kan jeg være sprogets gamle liderbasse (det danske sprog er en ung blond pige) der tager ordene, elsker dem og knepper dem og smider dem væk? Kan jeg le og græde med ti-finger-systemet i mine fingre? Yes, baby, jeg kan. Verdener opstår og dør, men mine manuskripter kan ikke brænde, jeg er en dansende djævel i ord-skysovs og jeg rager rundt i din pande som en teenage-drengs hånd under din trøje.

Det betød – og da jeg forstod det rejste jeg mig med det samme op – at jeg skulle sætte mig ned og skrive. Og det besluttede jeg mig så for. Jeg var bare spærret inde i et tårnværelse på Grønningen, der stod gryntende stormtropper uden for min dør og Benjamin havde forberedt mig på, at jeg skulle dø i morgen. Desuden havde jeg ikke noget tøj på. Jeg åbnede derfor vinduet og gik ud. Langt under mig var gaden sort, det var vinter og jeg havde ikke andet lys end månen, der blev ved med at forsvinde bag skyerne. Det var ikke svært at komme ud af vinduet. Det var sværere at komme videre, men jeg var ubekymret og greb fat i et irret nedløbsrør, kravlede opad, fik fat i tagrenden og trak mig op i armene. Jeg mærkede og hørte gamle søm og bolte løsne sig, greb fat i bagenden

af en tagsten, der straks gik løs, greb en anden og fik hevet et knæ op på taget, og langsomt fik jeg skubbet min nøgne krop derop. Med alle fire lemmer spredt så vidt muligt fra hinanden og ved at bruge både knæ og brystkasse til at gå med, kravlede jeg videre på de delvist løse tagsten som en stor, hvid og meget tung edderkop indtil jeg nåede tagryggen. Nu var det tid til at gå balance. Jeg sendte en kærlig tanke til Philippe Petit og holdt efter bedste evne armene strakt ud til siden og kom endelig til den første skorsten, som der heldigvis var trin på, og satte mig op på den.

Dernede var byen, dernede var menneskene og den nye tid. Dernede var en verden, jeg troede jeg havde forstået. Dernede var de usle rammer som denne nøgne krop måtte forholde sig til for at overleve. Alt det var afsindigt kedsommeligt, tænkte jeg, for jeg havde en anden åndelig karakter og burde naturligvis sidde på en pæl et sted, hvor det var varmt og tænke spirituelle middelalder-tanker for mig selv. Jeg ville ikke have noget imod at sulte lidt, men det ville være passende om verden omkring mig ville beundre min beskedne afsondrethed og give mig lidt mad og drikke engang imellem og tørre op efter mine kropslige efterladenskaber. Den sidste tanke gjorde rigtignok idealet mindre æstetisk indbydende, men også for det fandt jeg en løsning: den pæl skulle selvfølgelig stå midt ude i et hav og de imponerede, mere jordisk bundne fisker-typer skulle så sejle ud med fornødenheder til mig. Eller jeg kunne fiske selv, og drikke regnvand, selvom det jo ville være besværligt og forstyrre mig i min endeløse isolation og den lange ubrudte række af meditative kreativitetscirkler, der var min sjæls endelige potentiale og mit livs mål.

Jeg måtte nødvendigvis ned fra det tag inden jeg frøs ihjel. Fra skorstenen ledte en affældig stige nedad og jeg forsøgte at følge den, men på kanten kunne jeg se, at den ledte mod en lukket gård, hvor der stod heste og andre husdyr. Op igen, og hen over tagryggen i elegant balance mod et træ, der ragede henover bygningens modsatte ende og hvis enorme grene knuste taget oppefra. Her var tagkonstruktionen overhovedet ikke holdbar, men jeg fik fat i en gren og langsomt og besværet fik jeg abet mig henover Grønningen og ned på græsplænen ved Kastellet. Jeg forsikrede mig, at gaden var tom og løb – modsat Alexanders tur, op ad Store Kongensgade, forbi de udbrændte butikker og

bunkerne af rustne biler, forbi det endnu mennesketomme Kongens Nytorv og gennem Laksegade, hvor et par soldater tilsyneladende holdt vagt ved et par barrikader, der var ved at blive bygget. Jeg skuttede mig og nikkede ydmygt til dem og de lod mig passere uden kommentarer. Da jeg endelig nåede Gammel Strand og kom til Marmorbroen blev jeg lukket ind af en forbavset vagt, der heldigvis genkendte mig, men som jeg afviste at forklare mig overfor og kom op på loftet over Hofteatret og fandt min hængekøje. Det var ubegribeligvist først der, at jeg kom i tanke om, at min optrækkelige pc lå i den vadsæk, jeg havde taget med hen til Benjamin. Jeg kastede alt hvad jeg kunne finde af tæpper og pelsværk på sengen, viklede mig ind i det og faldt i dyb søvn.

Jeg blev vækket af en stemme jeg ikke havde hørt længe: ”Hr Philip...”

”Hanne?” sagde jeg forbavset og rejste mig halvt op i hængekøjen.

”Hvis De vil tage et bad og få tøj på, hr Philip; der er noget vi må tale om.”

”Jeg har sgu haft en lidt hård nat, fru Hanne, kan det vente et par timer?”

”Her er kaffe, brød, og...”

”Kaffe?” afbrød jeg. ”Hvor har I al den kaffe fra? Benjamin havde også kaffe. Det burde jeg måske have tænkt lidt mere over. Vi har ikke haft kaffe i jeg ved ikke hvor mange år. Hvad sker der?” Jeg rakte ud efter koppen og drak af den. ”Det smager godt. Kan jeg få mælk i?”

Hanne rakte mig en kande med frisk mælk, og lagde hovedet på skrå med et mildt pædagogisk smil. Kaffen fyldte mig med et afsindigt velbehag – en varm intellektuel europæisk velvære: ”Er der også appelsinjuice?” spurgte jeg.

”Appelsinjuice må De undvære, hr Philip. Men der er æg og smør, ost, honning og marmelade til brødet.”

Jeg rejste mig i al min forrevne nøgenhed og tog grådigt en bid af brødet uden pålæg.

”Hr Philip, De ved, at jeg sætter stor pris på den indsats De gør her med børnene. De er en dygtig lærer, og børnene har godt at høre om den gamle tid, fra en der har været der selv.”

”Det har De jo også, fru Hanne.” sagde jeg. ”De har også været der selv.”

”Det er rigtigt,” nikkede hun. ”Men jeg husker alligevel mest kampene.”

Badet var gjort klart og mens jeg vaskede mig og tog tøj på, instruerede jeg Hanne i hvordan jeg ville have min morgenmad: Ægget smilende, et stykke med marmelade og to stykker med ost. Uden smør. Og en skefuld honning direkte i munden. Hanne anrettede måltidet på et lille klapsammenbord og vi satte os overfor hinanden.

”Jeg vil altid beundre Dem, for hvad De gjorde dengang,” sagde Hanne og skænkede mere kaffe. ”Og vil for altid være Dem taknemmelig.”

”Tusind tak, fru Hanne. Jeg fordelte nogle budskaber og opfordrede til lidt sund fornuft. Jeg er klar over, at situationen dengang var sådan, at det jeg gjorde virkede mere enestående end det var. Men det var altså ikke noget særligt.”

”Der kunne være udbrudt en meget større krig imellem banderne, hr Philip. De var med til at forhindre den katastrofe. Det er derfor De har den status De nyder i dag.”

”Det er måske ikke berettiget? Det virker som om, at det synes De selv?”

Hanne smurte et stykke brød: ”Det er fuldt berettiget. De lever et beskyttet liv, hr Philip.”

”Beskyttet? Så De min krop? Har De nogen anelse om hvad jeg har været udsat for i de sidste par dage? Det ville lægge mig fjernt at bebrejde Dem noget, fru Hanne, men er beskyttelse ikke Deres job?”

”Der er andre end Dem, jeg må beskytte, hr Philip. Vi taler om en modstander, der har brændt en hel bydel ned til grunden. Tusinder er blevet hjemløse. Hundreder er allerede døde. Vi taler om ragnarok. Vi taler om, at Slotsholmen kan blive overtaget af fjenden.”

Det rablede for damen. Jeg tog min allermest forsonende stemme på, men kunne nok alligevel ikke lade være med løfte øjenbrynene på en overlegen måde: ”Fru Hanne, nu vil jeg selvfølgelig ikke udelukke, at der kunne være tale om påsatte brande. Men med de forhold folk lever under i dag, med de varmekilder der er tilgængelige – og det vi taler om, er improviserede åbne ildsteder i hver eneste lejlighed i hele byen, anlagt af folk, der ved Gud ikke er uddannede til det – og uden noget brandvæsen til at klare ærterne når det går galt - så er det vel egentlig ikke så underligt at byen brænder. Og når den først brænder, og det blæser og ingen ved hvad de skal stille op, så brænder hele byen selvfølgelig ned. Hele Nørrebro på én nat? Det er frygteligt, men det var: et uheld.”

Hanne så på mig som man ser på et barn, der lige har forklaret hvorfor det er sundere at spise chokolade end aftensmad (chokolade har jeg heller ikke fået i årevis!). Hun smilte faktisk til mig og sagde: ”Hr Philip, lad os tænke på andre end os selv. Lad os sprænge de gamle stive systemer. Lad os hæve os over hvad vi to synes om verden, om hinanden og om hvad vi to skylder hinanden. Lad os lade nye tanker komme til. For fremtiden. For de unge. For børnene skyld. Jeg bliver nødt til at overgive dig til Benjamin. Vognen er allerede klar.”

”Hvad?”

”Hr Philip, jeg kunne have hentet dig med mine folk. Men jeg respekterer dig. Jeg valgte at komme her og tale med dig. Lave kaffe til dig og give dig morgenmad. Kan du ikke tage imod den gestus?”

”Fruen glemte, at vi ikke længere er dus,” sagde jeg og greb brødkniven. Hanne kiggede straks mod de to trapper og afslørede dermed, bag hvilke døre hendes vagter gemte sig. ”Sig en lyd og jeg stikker Dem ned!” sagde jeg og truede hende med kniven.

”Hr Philip, Det vover De ikke,” sagde hun uden at blinke. ”Man dræber da ikke sine ekskæresten?”

Jeg gik hen til vinduet. På Ridebanen stod ganske rigtigt en vogn, der ikke tilhørte vores gruppe, omringet af soldater, der heller ikke var vores folk. Jeg vendte mig mod Hanne og stirrede hende i øjnene: ”Vil De virkelig overgive mig til Benjamin, fru Hanne?”

Hun nikkede og lagde hovedet på skrå: ”Det er det rigtige at gøre, Hr Philip. Kom, lad os gå derned. For gammelt venskabs skyld. Vi er jo civiliserede mennesker.”

Jeg slog hende først én gang af alle kræfter i ansigtet og så én gang til. Ved første slag væltede hun ind i morgenmaden med et mere forbavset end skræmt ansigtsudtryk. Andet slag slog hende i gulvet. Hun sagde ikke en lyd. Jeg huskede min sidste flugt og greb den fåreskindskåbe Hanne havde lagt fra sig. En vagt kom ind fra den ene trappeopgang og kiggede forsigtigt omkring efter Hanne. ”Er alting okay?” spurgte han.

”Alt okay. Hanne gik den anden vej ned. Jeg tabte bare en tallerken.”

Jeg lod som om jeg ryddede op og bar resterne af morgenmaden over mod vinduet i den anden side af loftet. Vagten fortsatte ind i lokalet. Hurtigt stillede jeg tingene fra mig, løsede hasperne og kravlede for anden gang indenfor 24 timer ud af et loftsvindue.

De kærligste hilsener

Hr Philip

DET STORE FALD: SJETTE BREV: FLASHBACK NUMMER 1

Caspar Haarløv

Resume: Hr Philip er en af de ældste overlevende efter Det Store Fald. Han er blevet bedt om at finde Alexander, men da han finder ham, bliver Alexander dræbt, og da han meddeler det til Alexanders bror, hr Benjamin, meddeler en anden person, at Alexander lever. Hr Philip, der ikke har haft nogen anelse om, at Benjamin er leder af en større organisation, bliver anholdt og flygter tilbage til sit beskyttede kollektiv på Slotsholmen. Næste morgen bliver han forrådt af sin ekskæreste, gangsterbossen Hanne, der vil udlevere ham til Benjamin, og hr Philip må igen flygte. Alt dette foregår i København år 2027. Du modtager i dag det sjette af 52 breve fra fremtiden.

Kæreste ven,

Jeg ville skrive. Jeg ville leve i min egen verden. Men se mig nu: Jeg hænger halvt ude af et vindue på Slotsholmen, jeg er blevet forrådt af min ekskæreste, har slået hende i gulvet med to knytnæveslag og eftersom hun er en byens største gangstere og hendes vagter har opdaget det, er jeg nu på flugt for anden gang inden for et døgn. Jeg griber ud efter et nedløbsrør, dybt under mig er gaden hård af brosten og denne gang har jeg ikke noget hjem at flygte til. Så meget for et uforstyrret indre liv.

Hvordan kunne Hanne forråde mig? Vi mødtes før verden faldt fra hinanden. Dengang hed hun Jade og skrev Jagtvej 69 på husmurene. Jeg tjente til mine studier som pusher. I en verden af punk og brændende barrikader var vi de perfekte fucked-up kærester. Hende som den engagerede politisk aktive, jeg som den studentikose kyniker, og kombinationen som et evigt stimulerende diskussionsspil. Der var smøger og rødvin på gulvet i kollektiver, sex bag den Grå Hal, vogne med dub spillende sound systemer og mange meninger om de andre og os selv. Jeg ville gribe om hendes lyse dreadlocks, kysse hendes piercinger og hun ville forsøge at redde mig fra mit misantropiske morskab og

besøge mig i fængslet, når Staden endnu engang var blevet ryddet. Gemt i lasten på fiskerbåde ladet med cannabis ville jeg vente på hendes sms'er og få varmen fra søde ord på et lille digitalt display. Jeg ville tage hende med til receptioner og middage hos dem hun foragtede (mine kunder): voksne mennesker med rigtige penge og virkelig betydning i samfundet. En dag forlod hun mig for en ung fremadstormende politiker, der netop var kommet i Folketinget.

Hun samlede en enorm ungdomsgruppe omkring sig og da staten endelig faldt sammen og politikererne døde af chok over at være magtesløse (hans sidste ord var ”brandværdi, den kreative klasse, dansk design, valutakursen...”), da kæmpede Jade for sin overlevelse og sine værdier og små ti år efter var hun dronning af Slotsholmen, det mest velfungerende af anarkiets mere eller mindre selvopretholdende små samfund. På et tidspunkt i de begyndende faser, hvor bandekrige mellem teenagere truede med at slå hele byen ihjel, fik jeg den opgave at mægle mellem gamle samarbejdspartnere fra min pushertid. Jeg gik mellem stridende gangsterbosser, formidlede deres ønsker og behov og talte dem til fornuft. Byen blev delt. Indre By fik en kollektivt styret markedsplads på Kongens Nytorv, bønder fra forstæderne blev sikret fri passage gennem Østerbro fra nord og ved det gamle Bymuseum og Skydebanen blev der dannet en markedsplads med fri adgang via Roskildevej/Vesterbrogade fra syd. Meget af byen, Amager, Christianshavn, Nørrebro, Frederiksberg og området mellem Nørreport og Søerne, var stadig rå anarkisme og selv blandt de gangsteroverhoveder, som jeg havde forhandlet med, var der en indre udskiftning som jeg hurtigt mistede overblikket over. Men en vis form for orden var etableret, der var mulighed for de tilbageblevne af byens indbyggere at bytte tjenesteydelser og varer for mad. Nogle ville sy et tæppebælte om til tøj. Andre ville med jævne mellemrum komme kørende i hestevogn med et lad fuld af støvler og sko. Andre igen ville hjælpe sko-handlerne med at etablere en brønd og få del af deres overskud. Det vigtigste var, at denne handel foregik under beskyttelse. Så længe man handlede på de aftalte steder og rejste via de aftalte ruter var man sikret mod overgreb. Til gengæld betalte man en form for skat, der blev fastlagt efter indkræverens forgodtbefindende. Systemet var glimrende for folk som os, der altid havde levet i den sorte økonomi. Man skulle have en fornemmelse af den stærkes ret og ikke overdrive den, man skulle vide

hvem man skulle betale, hvornår og hvor meget, og være ret sikker på, at når man sagde nej, havde man backup osv. Håndværkere, pushere, kørelærere og musikere, vi klarede os fint. Økonomer, humanister, legat-kunstnere, jurister og andre, der havde levet af administration, gik ned. Tusinder flygtede. Næsten alle over 30 døde.

Men inden det var jeg igen blevet anholdt. Jeg sad fire år i Vestre Fængsel og læste mig til en humanistisk kandidatgrad, der blev endnu mere ubrugelig end nogensinde.

Fængselsbetjentene havde ikke fået løn i månedsvis og pludselig en dag var de væk. Vi var 433 indsatte i hver vores låste celle og som dagene gik blev sulten mere og mere påtrængende. Desperate skrig og slag lød gennem gangene. Der var stadig vand i vandhanerne på værelserne og der var strøm. I fjernsynet så vi billederne af demonstrationerne, af kampene med politiet, politikerne der forlod landet i helikoptere, og militæret, der gik i opløsning og brugte våbnene på at få urimelige fordele ud af plyndringerne. Så gik strømmen. Efter 9 dage var de fleste bukket under og kun få klagende skrig hørtes i det mørke fængsel. En eller anden sadistisk betjent benyttede sig en sen nat af nødstrømsordningen og tændte strømmen, så lysstofrørene knaldede ned i vores udmattede, halvt bevidstløse ansigter. Så trykkede denne person på en knap i den centrale computer og alle celledørene åbnede sig på én gang. De af os, der stadig kunne gå, vaklede ud af døren, greb lykkelig hinanden og gik euforiske mod udgangen. Et udenlandsk tv-hold stod på den anden side af den store gitterport, der ledte ud fra fællesgangen ud til gården. Lamperne skinnede os i øjnene. Den første indsatte tog i døren og fandt den låst. En anden løb mod andre mulige udgange. Nogle sprang mod vinduerne. Da panikken overdøvede den ophidsede voice-over afleveret af en høj, kvindelig journalist i lyserød spadseredragt på et sprog ingen af os forstod, indså vi, at nogen havde solgt vores døds kamp til højestbydende. Der var stemmer, der manede til besindelse, ord, der indtrængende blev skreget om, at vi måtte stå sammen, at vi kunne komme ud ved fælles hjælp, men raseriet var stærkere end fornuften. Den første afmægtige jernstang blev løftet mod hjerneskallen af en medfange. Blodet sprøjtede og genspejledes i kameraernes begejstrede LEDs. Det var en af de værste ”negative stærke” fanger, hvis muskelsvulmende, tatoverede krop, var blevet slap af sulten, der først lod sig

overmande. Vanvittige af desperation kastede folk sig over den døende og flåede hans krop i stykker og fortærede ham rådt mens blodet stadig pumpede. Stemmen fra den kvindelige journalist blev hysterisk og en eller anden kastede det afrevne hoved mod gitterporten og skreg febrilsk ”luk døren op!”. Men intet skete. Vi var fanget og vi var alene med hinanden. I blodrus rasede slåskampe i hvad der føltes som timer. Også jeg slog fra mig og greb et lårben til at stille den værste sult, men jeg var klogere, eller fejere, end de fleste. Jeg undgik de værste kampe ved bestandigt at flytte mig og gemme mig og lade de andre komme til. Jeg levede i over en måned i dette kannibalistiske tv-show og da de to sidste hanekyllinger gik løs på hinanden og tævede sig selv til ukendelighed, trådte jeg frem fra mit skjul, smadrede kraniet på den sidste overlevende med en afgnavet menneskeknogle og trådte hen mod kameraerne. De åbnede døren og trådte til side. Jeg stod med min dræbende knogle i hånden, den høje blonde tv-journalist forsøgte på afstand at få en kommentar fra mig på engelsk og havde jeg ikke været så uendelig udmattet, var jeg gået løs på dem alle sammen. I stedet faldt jeg om og vågnede alene i en seng i hospitalsfløjen i Vestre Fængsel.

En ung, kvindelig fængselsbetjent, Bettina, som jeg tidligere havde prøvet at flirte til tjenester, åbnede døren og spurgte om jeg var vågen, hvilket jeg ikke gad at svare på.

”Jeg så dig i fjernsynet,” sagde hun. ”Jeg synes du er herre cute, men det var ikke sgu ikke lige fordi man tænkte, han vinder, helt sikkert. Vel?”

”Nej,” forsøgte jeg mig og rejste mig halvt op i sengen. ”Det tænkte man nok ikke”

”Men altså, vinder man så vinder man, det sagde jeg også til mine veninder, og så tænkte jeg, at jeg ville lige se hvordan det gik med dig. Du lå fandme bare i porten, der, helt alene, totalt smattet som en anden fucking loser, mand. Hvad fanden er det for en måde at vinde på? tænkte jeg. Men altså, fair nok, det var måske heller ikke en super sportslig sejr, hvis du forstår hvad jeg mener?”

”Jeg er pisse ligeglad med hvad du mener. Er jeg stadig med i et tv-show?”

”Nej, nej, de er sgu skredet. Nu har du kun mig. Rimelig taknemmelig type du er.”

”Fuck.... hvorfor er du her?”

”Fuck dig selv. Skal jeg skride?”

”Nej. Du skal fortælle mig hvad der foregår. Og så skal du give mig noget ordentlig mad.”

”Jeg har nogle pølser, der har ligget og simret i et par måneder. Dem kan du sgu godt få. Og så har jeg totalt meget rom og cola. Det er blandet”

”Hvad har pølserne simret i?”

”Det ved jeg da ikke. Koldt vand?”

”Lyder lækkert. Jeg tror jeg nøjes med noget at drikke.”

Bettina hentede en tyve-liters plasticdunk med færdigblandet rom og cola. Den var flad og lunken og jeg drak som et spædbarn af mors bryst. Hun fortalte mig om optøjerne, om inflationen, der åbenbart havde gjort både kronen og euroen og dollaren så godt som værdiløs, og om hvordan hun og nogle veninder havde fået lov at se fjernsyn i et af det brasilianske tv-holds trailers til gengæld for at betjene nødstrømsanlægget og den centrale computer og for at oversætte nogle af vores råb til engelsk. Det betød med andre ord, at hun og hendes veninder havde været temmeligt ansvarlige for over 400 menneskers bestialske endeligt.

”Det var det svedigste mand. De fik fandme fløjet mad ind og alt muligt. Total nice.”

Jeg valgte ikke at konfrontere hende med spørgsmålet om skyld.

”Og hvad nu, Bettina, hvorfor er du blevet? Er der andre end dig og mig her?”

”Nej, altså, jeg havde måske håbet at komme med dem, ikke? Der var den her fyr, men, så skred de sgu. Så jeg tænkte, hr Philip, der, han er måske alligevel cool nok. Du ser ud til at kunne klare dig selv.”

Hun lukkede øjnene og så et øjeblik sårbar ud. Så drejede hun sig krop og lænede sig mod mig og blinkede lige så troværdigt som en junkie-luder og sagde: ”Jeg er bare en lille pige. Og du er sådan en stor og stærk mand!”

Hendes hånd gik mod mit skridt og lige meget hvor lidt jeg syntes om hendes forlorne trutmund og gennemskuelige manipulationer, reagerede jeg som en maskine og lod hende ride mig, mens hun aflirede ting som: ”jeg vil være god for dig, jeg tager mig af dig, åh hvad, du er stiv som Eiffel!”

Hun var afskyelig. At komme føltes som at få lov til at græde.

Bagefter skaffede hun mig både et nødtørftig bad, frisk vand og noget dåsemad, der ikke var rådne pølser, og vi sov en sidste nat på Vestre Fængsels hospitalsfløj. Derefter bevægede vi os ud i byen. Min første tanke var at opsøge Jade.

De kærligste hilsener

Hr Philip

DET STORE FALD: SYVENDE BREV: FLASHBACK NUMMER 2

Caspar Haarløv

Resume: Hr Philip er blevet forrådt af gangsterbossen Hanne og er flygtet ud af et vindue på Slotsholmen. I et længerevarende flash tænker han tilbage på de første dage efter Det Store Fald. Han reddede sig ud af et tv-transmitteret kannibalistisk opgør i Vestre Fængsel, fik rom og cola af en kvindelig fængselsbetjent og nu, hvor vi igen møder hans tankerække, er han på vej mod Hanne, der dengang hed Jade...

Kæreste ven,

Jeg trådte ud af Vestre Fængsel med en kandidatgrad i hovedet, en menneskeknogle i hånden og en fængselsbetjent ved navn Bettina i hælene. Byen lignede rimelig meget sig selv. Det kunne have været Ungdomshusets rydning, nytårsaften eller en død hund på Christiania, men nu var det altså statens kollaps, der havde givet anledning til at smadre gaderne. Vi gik til fods ned ad Enghavevej og skråede over Enghave Plads mod Istedgade. Bettina syntes at have en forestilling om, at jeg skyldte hende en tilværelse, eftersom hun havde taget sig af mig, og jeg, på min side, var for irriteret til at tage diskussionen. Det Store Fald var i gang, der kørte stadig biler, og de fleste af dem så ud til at være pakkede med alt hvad ejerne havde og på vej væk.

”Vi er blevet til et land man flygter fra. Ironisk, ikke?” sagde jeg til Bettina. ”Man må håbe folk bliver godt modtaget hvor de kommer hen.”

Bettina svarede ikke. ”Tror du jeg kan købe noget mad på mit Dankort?” spurgte jeg hende. Hun rullede med øjnene. Jeg stoppede og kiggede på hende: ”Er det søndag?”

”Ja, goddag, mand, jeg-er-lige-kommet-ned-fra-månen-retardo, hvad tror du? Der er ligesom sket en katastrofe, ikke? Wake up, fister! Er det søndag? Helt sikkert. Og i morgen åbner butikkerne igen. Not!”

Vi gik videre. Bang & Jensen var barrikeret som om nogen havde forsvaret caféen med automatvåben. Der var skudhuller i facaderne på den anden side af gaden og knuste ruder. Der så ud til at have været skudkampe hele vejen fra Oehlenschlägersgade til Hovedbanegården. Hen over vejbanen var spredte rester af bål og brændt affald. Der var unge mænd med spændte, overgearede ansigter, der dårligt kunne gå af bare ophidselse over at være midt i så meget action, og der var pæne unge familier med barnevogne og døde, skræmte ansigter, der kun så ud som om de ønskede at vågne fra mareridtet. Hvem ville ikke gerne bytte en sympatisk ladcykel og et helt skab med økologisk børnetøj for en hvilken som helst gammel spand med fuld tank og tage kernefamilien væk herfra?

”En bil, en bil, mit kongerige for en bil!” råbte en ung far med fuldskæg og kiggede på sin sure kone efter ros for sit ordspil. ”Jeg synes ikke det er morsomt!” sagde hun og drejede Niholaen ned ad en sidegade.

En pimpet Golf kom brasende hen over vejen fra Dannebrogsgade med et stort flag, hvor der stod Viva La Revolucion! Fra bagsædet stak en arm ud og affyrede en Kalashnikov op i luften. Viva La Revolucion! Et trance-beat forsvandt med vognen.

”Hvor er vi på vej hen?” spurgte Bettina.

”Jeg er på vej hen for at besøge en jeg kender der hedder Jade” svarede jeg.

”Hvis hun heder Jade, så håber jeg fandme for hende at hun har nogen ordentlige kasser. Ellers er det sgu da et for herre nederen navn at rende rund med, mand!”

”Du har et smukt sprog, Bettina. Er der mange der siger det til dig?”

”De plejer at sige at jeg har en smuk røv og at jeg skal lukke den. Men det vil jeg sgu da ikke. Jeg snakker som det passer mig.”

”Bevares. Jeg går meget ind for diversitet”

”Fucking pervert!”

Det sidste Jade havde fortalt mig var, at hun var flyttet ind hos sin politiker-ven, og han boede i begyndelsen af Gammel Kongevej lige overfor Planetariet. Vi drejede ned af Viktoriagade og efter at have kigget på navneskiltene på begge sider af en plyndret cykelhandel, fandt vi endelig Troelsen, som jeg erindrede som efternavnet på hendes nye kæreste. Der var ingen respons fra dørklokken og efter at jeg i et stykke tid havde bombarderet tredje sal med småsten og værdiløse mønter og råbt efter Jade, så jeg gardinerne bevæge sig flygtigt. Kort efter åbnede Jade gadedøren. Hun sagde ingenting, kiggede opgivende på mig og hånligt på Bettina og derefter endnu mere nedladende på mig.

”Hej Jade, min smukke, må vi komme indenfor?” spurgte jeg og forsøgte med et knus og et kindkys. Hun fjernede sig fra mig, trak på skuldrene og lod os komme med op. Bettina og jeg gik forrest op ad trapperne. Vi kom ind i en enorm herskabslejlighed pyntet med børneplakater og politiske slogans. I stuen med udsigt til Sankt Jørgens Sø var der i den ene ende en kakkelovn fyldt op med brændende Arne Jacobsen møbler, og i den anden ende et gigantisk alter med bamser fra Danmarks Radios børneprogrammer.

”Har I mange børn?” spurgte Bettina, men ingen svarede hende.

”Godt at se dig, Jade!” forsøgte jeg mig igen. ”Det er sgu da et fedt sted i bor!”

Jade smækkede døren efter sig og sagde:

”Jeg hedder ikke længere Jade. Jeg hedder Hanne!”

”Okay,” svarede jeg. ”Hvorfor?”

”Det kan jeg sgu da godt fortælle dig,” sagde Bettina. ”Har du hørt om tyngdekraften? Hvis jeg havde to grimme håndbolde hængende i et net foran mig ville jeg da heller ikke henlede opmærksomheden på dem hver gang jeg sagde mit navn. Dame, bh’en er opfundet!”

Jade stirrede ondt på mig: ”Jeg kan se at du er ved at tage dit sociale ansvar seriøst, Philip. Har du flere ludere vi skal tage os af?”

”Tøser!” sagde jeg og smilede det bedste jeg kunne: ”Jeg ved jeg er en flot fyr, men lad os udskyde catfighten til senere.” Bettina greb en cigaret fra en pakke i vindueskarmen, tændte den, tog et par dybe hiv og skoddede den på gulvet.

”Jade, det er Bettina, Bettina, det er Jade, jeg mener Hanne, undskyld. Jeg tror i bliver fine venner.”

”Har de lukket alle røvhullerne ud fra fængslet?” spurgte Hanne, men inden jeg kunne nå at forklare om den sidste måned i Vestre Fængsel, som hun åbenbart ikke havde fulgt med i på fjernsyn, pegede hun på den menneskeknogle, jeg stadig havde i hånden og sagde: ”God hund!”

”Hanne, der er noget du skal vide...”

”Du har også skiftet navn? Dr Flintstone, I presume?”

”Meget morsomt, men nej, jeg har ikke skiftet navn. Og det var ikke det jeg ville sige. Og det kan også være lige meget. Men hvorfor fanden skal man kalde dig Hanne? Det er da et åndssvagt navn. Undskyld jeg siger det.”

”Hvor primitivt, ” lød det bag mig. Uden at jeg havde opdaget det var en anden person kommet ind i rummet. Jeg vendte mig og så at den dybe stemme tilhørte en overraskende spinkel pige, med et ansigt, der ville have været smukt, hvis ikke det var fuldkommen blottet for livsglæde. Hun stillede en bakke med te på gulvet og forklarede mig med en mine, der var en skrap skolelærerinde værdig (eller måske mest af alt en skrap skolelærerinde spillet af en uinspireret skuespiller):

”Hanne er opkaldt efter vor åndelige gudmor, Hanne Willumsen. Det er hende der har skabt Kaj og Andrea, Bamse og Kyllingen, Pippi Langstrømpe, Lucky Luke, Piphans og De Tre Små Grise. Hun er en af vor tids største feministiske forkæmpere og har banet vejen for den kommende tids lykkelige revolution.”

Jeg rakte hånden frem for at sige goddag: ”Jeg tror ikke vi er blevet præsenteret for hinanden. Mit navn er hr Philip, og jeg kan ikke engang tælle hvor mange tåbeligheder der var i det du lige sagde.”

Hun tog ikke min hånd. Jeg vendte mig mod Hanne: ”Den kommende tids lykkelige revolution? Har du set ud af vinduet for nyligt? Det ser ikke skide godt ud derude....”

Hanne skænkede te til Bettina, sig selv og mig: ”Så kender vi dig igen. Du fatter ingenting!”

”Jeg begynder til gengæld at blive nysgerrig efter at møde hr Troelsen. Måske vi to, sådan mand til mand, ville have nemmere ved at tale sammen? Du ved, Anna og Lotte har et alt for højt politisk abstraktionsniveau til at jeg kan følge med. Det kan kun kvinder. Skal din søde veninde ikke også have te?”

”Frøken Alberte drikker kogt vand,” sagde Hanne.

”Frøken Alberte drikker kogt vand. Det er da også rigtigt. Og hedder frøken Alberte? Opkaldt efter et telt der kan strikke? Selvfølgelig! Hey! Skal vi ikke tage tøjet af og hygge os alle fire? Stemningen er så rar!”

Frøken Alberte kylede sit glas kogte vand i gulvet så glasskår og vanddamp stod til alle sider. Hendes kolde øjne lyste op af had. ”Fy!” råbte hun og drejede demonstrativt om på hælen og smækkede døren efter sig. Jeg syntes, jeg så antydningen af et smil hos Hanne.

”Troelsen? Skal vi sige hej til ham?” spurgte jeg.

De kærligste hilsener,

Hr Philip

DET STORE FALD: OTTENDE BREV: FLASHBACK NUMMER 3

Caspar Haarløv

Resume: Hængende ud af et vindue på Slotsholmen genkalder hr Philip tidligere oplevelser med gangsterbossen Hanne, der netop har forrådt ham. I tankerækken er hr Philip kommet ud af fængslet, Det Store Fald er i fuld gang, og han er sammen med en fængselsbetjent kaldet Bettina på besøg hos sin tidligere kæreste, Jade, der netop har skiftet navn til Hanne, opkaldt efter skaberen af Kaj og Andrea, Hanne Willumsen. Hanne bor sammen med frøken Alberte og den tidligere toppolitiker hr Troelsen i en stor lejlighed med udsigt til Sankt Jørgens Sø..

Kæreste ven,

Hanne ledte mig gennem gange og en gennemgangsstue og ind til et master bedroom ud mod gården, der var indrettet til et meget behageligt kontor for hr Troelsen. Et bredt skrivebord af teaktræ stod med front mod vinduet komplet med en antik PH-lampe og en sort Kevi kontorstol. Langs væggen stod en Poul Kjærholm briks og på den lå den tidligere toppolitiker i dyb omfavnelse med en gigantisk Andrea-dukke og sov. De store gardiner var trukket for. Kay Bojensen aber i flere størrelser kravlede op af reolerne og på et B&O-anlæg var en LP-plade gået i hak midt i Poul Kjøllers: ”jeg er så glad for... jeg er så glad for... jeg er så glad for...”

Hanne slukkede musikken og trak gardinerne fra. Sollyset eksploderede i det lyse trægulv og rikochetterede uendeligt fra de hvide vægge og det store stukloft. Hun kyssede ham blidt på panden og tørrede feber-kolde svedperler væk fra hans ansigt.

”Kom skat, vågn op. Vi har besøg!”

”Du behøver ikke vække ham”, sagde jeg. ”Er han ikke syg?”

”Nej,” sagde Hanne uden at løfte sit moderlige blik fra den sovende. ”Hr Troelsen er meget følsom. Han registrer de ændringer, der er sket med menneskene. Han er som en lille radio. Han fanger folkets signaler, og når folket er i vildelse, lider hr Troelsen.”

”... som en krigsinvalid?”

”Ja.”

”Og hvordan forklarer du så Andrea-dukken, Hanne Willumsen?”

”Du skal ikke gøre grin med Hanne Willumsen.”

”Hvordan forklarer du Andrea-dukken?”

”Der er ikke mange værdier tilbage i vores samfund. Vi kan ikke tro på Gud, men vi kan stole på dansk børnefjernsyn.”

Hanne så alvorligt på mig og forklarede: ”Vi kan ikke fortælle unge mennesker i dag om Jesus og Dybbøl Mølle. Det er fremmedgørende og meningsløst.”

”Det forstår jeg. Men Andrea-dukken?”

”De store B&U-produktioner er det eneste af blivende værdi som vores kultur har skabt indenfor de sidste hundrede år.”

”Hvad med alle de her design-ting? Jeg kan nævne fornavnene på de fleste møbler herinde.”

”Godt for dig. Men det kan du ikke bruge til noget. Der er ikke nogen fortællinger dér. Kaj og Andrea, Bamse og Kylling, Anna og Lotte, og de andre bi-nominelle mesterværker, danner tilsammen en åndelig skabelsesberetning for flere generationer. Det er fortællinger om rigtigt og forkert, om svære valg, det er herfra vi lærte om sociale bevægelsesmønstre, og det er, ikke mindst, en fælles referenceramme af indiskutabel godhed. Den enorme papegøje-bamse, som hr Troelsen har knyttet sig til, er et symbol på det sidste håb.”

”Og du er sikker på, at du ikke bare laver intellektuel bakke-snavvendt?”

Hanne smilede overlegent: ”Har du noget bedre at komme med, hr Philip?”

”Måske ikke, men det slår mig, at den mytologi du er ved at opbygge er, ja, temmelig infantil. Det er børne-historier, for helvede.”

”Men de er bedre end de voksen-historier tidligere generationer havde at klynge sig til. Var Kongehuset ikke en infantil fiktion? Var Folketinget det ikke også? Hvem kunne helt seriøst tro på, at vi alle sammen bestemte lige meget og at en dronning, der ikke selv var valgt, skulle kunne garantere folkestyret? Det er jo selvmodsigende. Skulle vi kunne blive ved med at citere en kongetro, dårlig salmedigter som åndeligt fundament for en nation? Skulle vi kunne blive ved med at tro, at endeløse debatter ført af manipulatorer skulle kunne lede den uinformerede befolkning til modne beslutninger, når demokratiet aldrig kunne være andet end summen af modsatrettede tåbeligheder?”

”Det er jo der, at ytringsfriheden kommer ind, Hanne. Vi har altid haft retten til at komme med et bedre argument hvis vi syntes der var nogen der trængte til det.”

At dømme efter Hannes udtryk kunne intet være mere naivt: ”I Danmark har det stærkeste argument aldrig vundet,” fortsatte hun. ”Det har den mest lidenskabelige fortælling. Og den fortælling har altid haft sin grund i illusionen om et pletfrit Legoland, hvor sandheden bliver siet ud som et fravalg af alt hvad der er kontroversielt, alt hvad der

kan ryste hyggen. Den fortælling var aldrig i stand til at lade sig påvirke af udefrakommende forandringer. I den fortælling går helten aldrig på eventyr. Han møder aldrig det ukendte. Kaj og Andrea er ikke bange for at synge en ny sang og lege en ny leg. Kaj og Andrea tager på udflugt og opdager ting i verden, de ikke kendte til. Og så forholder de sig til hinandens forskelligheder. Så simpelt er det, hr Philip. Den bedste historie overlever.”

”Hvorfor du pludselig begyndt at kalde mig hr Philip? Hvad er der galt med bare Philip?”

”Måske er jeg blevet voksen?” sagde hun triumferende.

Jeg kyssede hende på munden. Der lød et skrig. Hanne og jeg skyndte os ud til køkkenet og fandt Bettina og frøken Alberte i færd med at slå hinanden i hovedet.

”Frøken Alberte!” råbte Hanne bestyrtet: ”Hvad ville Bamse gøre?”

Frøken Alberte trådte tænksomt og fornærmet et skridt tilbage: ”Han ville lukke Kylling ude af legen,” svarede hun.

”Godt,” sagde Hanne myndigt. ”Så luk Bettina ude af legen!”

”Psykopaten siger jeg ikke må spise!” råbte Bettina. ”Men jeg er kraftedeme pisse sulten!”

Hanne syntes at vokse fysisk i centrum af konflikten. Hun bredte armene ud som for at sende helende stråler fra håndfladerne mod de to kombattanter. ”Vi må alle dele det lidt vi har,” sagde hun og jeg lagde for første gang mærke til den magiske autoritet hun havde opbygget i sig. Begge de to stridende damer kiggede brødbetyngt ned i jorden. Hanne tog om dem og førte dem sammen. Bettina begyndte at græde.

”Jeg vil ikke tage jeres mad. Jeg er bare sulten,” sagde hun med en forsagt stemme jeg ikke havde kunnet forestille komme fra hende.

Frøken Alberte omfavnede hende og længe stod de begge og græd.

”Hr Philip!” sagde hun og selv jeg var lige ved at stå ret. ”Jeg vil tro, at De er i stand til at lave en spaghetti med tomatsovs. De vil finde de nødvendige ingredienser i skabene derovre. Der er vand i vandhanen.”

Hanne ledte de to forsonede kvinder ind i stuen. Jeg tog et forklæde om livet, fandt spaghetti, tomatdåser, olie og løg og gik i gang med at lave mad. Efter vi havde spist og Hanne havde genfortalt historier fra børnetime, som var det lignelser med store moralske læresætninger, fik Bettina en plads i Hanne og frøken Albertes dobbeltseng og jeg fik lov at arrangere en seng af forskellige tæpper og puder på gulvet i stuen. Næste dag havde Hanne annonceret, at hun skulle tale til en større forsamling, hvor der også ville være akustisk musik og lege-øvelser. Jeg forlod lejligheden inden de andre vågnede og kom aldrig igen.

Jeg fik ikke mødt hr Troelsen i vågen tilstand, men jeg fik at vide, at hans fintfølelse hjerne skulle have kortsluttet, da han tilfældigt skimmede et ministerielt debatoplæg, der omhandlede velfærdsstatens internationale brandværdi, som han selv havde været med til at formulere et par år tidligere, samtidigt med at hans radio-agtige folkestemnings-sensorer opfangede et stærkt signal fra en frysende, arbejdsløs og sultende folkemængde.

De kærligste hilsener,

Hr Philip

NIENDE BREV: DE TRE KODER OG DEN UNDERJORDISKE BØRNEHÆR

Kæreste ven,

Nedløbsrøret smuttede mellem fingrene på mig og med lige så meget elegance som en mannequindukke på en rulletrappe, tumbe-rappede jeg ned ad muren mod Tøjhusgade. Vagten jog sit hoved ud af vinduet og begyndte at råbe og kaste ting efter mig. Jeg løb mod Tivoli over Frederiksholms Kanal ad Ny Kongensgade. Da jeg nåede Vester Boulevard kom to af Benjamins mænd ridende på sorte heste imod mig. Jeg vendte mig om. Bag mig drejede endnu en sortklædt rytter om hjørnet. Jeg løb til venstre mod havnen. De to første ryttere havde ikke genkendt mig. Den ene galopperede i modsat retning. Den anden holdt sin hest tilbage. Jeg drejede ind i en aflang gård overfor Rysensteensgade og ventede. Jeg kunne høre den tredje rytter nå Vester Voldgade og med et råb dirigere de andre i min retning. En efter en red de alle tre forbi gården uden at se mig. Den sidste drejede ned af Rysensteensgade. Jeg sprang over gaden og fortsatte bag ham i det håb at han ikke ville vende sig om, men en af de andre måtte have set mig, for pludselig var jeg omringet. Jeg rakte armene i vejret og gik tilbage. Rytteren steg af og greb hesten i seletøjet. Da jeg kom helt hen til ham spyttede jeg hesten i øjet. Den stejlede forskrækket og rev sin fører med sig. Jeg løb tilbage over Vester Voldgade og ind i gården jeg kom fra. Den væltede rytter løb rasende efter mig. Der var rustne bilvrug og skrald i bunkevis. For enden drejede jeg til højre og ud gennem en åben port. I samme øjeblik kom de to andre ryttere galopperende imod mig fra hver side af Frederiksholms Kanal. Jeg løb over vejen mens rytterne skød sten efter mig med deres overdimensionerede slangebøsser. I ly af en bunke affald sprang jeg ned i den udtørrede kanal. Jeg landede mellem to strandede både og gemte mig. Den ene rytter sprang ned i kanalen på sin hest, men undervurderede faldet og væltede med hesten over sig. Bag mig

var et løst gitter, der engang må have ligget under vandoverfladen. Jeg løsnede det og forsvandt ind i en lav, mørk gang.

Mit åndedræt rungede hvæsende mod væggene af sten. Bag mig hørte jeg de tre ryttere råbe ophidset. Jeg ved ikke, om de tog sig af den faldne eller fortsatte med at lede efter mig. Jeg gik længere ind i mørket. Efter at have gået i blinde et par hundrede meter drejede gangen og jeg fornemmede at komme ind i et stort rum. Jeg fulgte nogle trin dybere ned under jorden. Jeg var ikke alene. Hviskende stemmer fulgte mig mens jeg forsigtig holdt mig langs væggen og gik fremad. Pludselig greb små behårede arme omkring mig og holdt mig fast. En barnestemme spurgte, hvem jeg var og om de var andre. Jeg svarede, at mit navn var hr Philip og at jeg havde håbet, at jeg var alene.

”Hvad laver du her? Hvordan er du kommet ind?” spurgte en anden stemme længere væk.

”Jeg blev forfulgt af nogle af Benjamins mænd. Jeg sprang i kanalen og opdagede et løst gitter.”

”Jeg har sagt det skal låses!” hvislede endnu en lys stemme.

”Følger de efter?” spurgte den person, der holdt om mig.

”Jeg tror det ikke. Gitteret er gemt bag et strandet skib. Jeg opdagede det ved en tilfældighed,” svarede jeg stadig uden at kunne se noget.

”Kom med!” beordrede en af stemmerne. Vi drejede om hjørnet og kom ind i et mindre rum, der var ganske svagt oplyst af genskæret fra en rist højt oppe for enden af en lang skakt. Mine øjne vænnede sig langsomt til det svage lys. Omkring 30 små, langhårede mennesker i pelsdragter stod omkring mig. De gik tættere på. Mit syn blev bedre. De var ikke klædt i pels og de var ikke bare små. De var børn. Og pelsen groede på deres hud.

Luften var klam og iltfattig. Trætheden efter at have løbet sneg sig ind på mig. Musklerne i mine ben sandede til. Mit hoved blev tungt og jeg havde stadig ikke fået vejret. Jeg bad om et glas vand. Et af børnene forsvandt i mørket og kom tilbage med en afskåret plasticdunk.

”Pas på”, sagde hun. ”Kanten er skarp.” Jeg greb dunken og forsøgte at drikke fra midten af den. Det var ikke den rigtige teknik. Jeg skar både min pande og min hage og skreg i raseri:

”Fuck det fucking pis!”

Alle tyssede forskrækket på mig. Blodet slog ud over mit ansigt. Jeg blev sat ned på en bænk og nogen viklede et stykke stof om mit hoved.

”Hvad er det her?” spurgte en af dem vredt.

”Hvad er hvad?” svarede jeg mindst lige så vredt.

”Dette stykke papir? Det lå i din lomme!”

”Jeg ved det ikke,” svarede jeg. ”Det er ikke min egen kåbe. Og hvorfor roder du i min lomme?”

Den lille fyr kiggede mistroisk på mig. ”Hvis kåbe er det?”

”Hannes.”

Det gav et ryk i mængden. De hviskende stemmer tog til i styrke og jeg forsøgte forgæves at forstå hvad de sagde.

Den samme lille fyr gik helt tæt på mit ansigt: ”Benjamin forfølger dig. Hanne har givet dig sin kåbe. Du må have en høj stilling hos den gode fru gangster?”

”Ikke længere,” svarede jeg. ”Jeg stjal kåben fra fru Hanne. Hun ville overgive mig til Benjamin.”

”Hm,” svarede han og kiggede grundigt på papirlappen. ”og du kender intet til dette papir? Du kender intet til de tre koder?”

”Nej, men hvis det er noget der kan forklare hvorfor Benjamin vil have fat på mig, vil jeg meget gerne høre det!”

Han kiggede igen mistroisk på mig: ”Der står her: ”De 3 Koder” men koderne kan jeg ikke læse. De er krypteret.”

”Må jeg se dem?” spurgte jeg. Han rakte mig papiret. ”De er ikke krypteret,” sagde jeg. ”Det er på engelsk.”

”Og hvad vil det sige?”

”Engelsk er et sprog. Alle på min alder kan forstå det.”

”Nå? Hvorfor?”

”Hvad mener du med hvorfor? Har du aldrig hørt om engelsk?”

”Nej.”

”Det var et sprog vi brugte i gamle dage, hvor man kunne komme kontakt med folk fra hele verden. Det var praktisk.”

”Og Benjamin taler engelsk?”

”Hvis altså det er fra Benjamin?”

”Jeg kan genkende hans håndskrift. Læs det!”

Jeg bad om at måtte komme tættere på lyset. De flyttede sig modvilligt og jeg gik hen under lysskakten.

”De 3 koder. Punkt 1:” læste jeg: ”Making Electricity From Flying Around In A Balloon Screaming!”

”Og hvad betyder det?”

”Det ved jeg ikke. Noget med at lave elektricitet ved at flyve skrigende rundt i en ballon. Jeg tror ikke, at der er gået en stor civilingeniør tabt i den knægt”

Den lille fyr rystede på hovedet som om sætningen jeg havde oversat havde givet fin mening og kun min kommentar havde været tåbelig. ”Videre!” beordrede han. Jeg fortsatte med at læse:

””Punkt 2: Making Love From Feathering Fathers!” Det betyder noget i retning af at lave kærlighed eller at have sex ved at give fædrene fjer på. Måske give dem en lille fjer på. Det er i bedste fald noget total vås. I værste fald er det en ret klam metafor.”

Igen nikkede drengen tænkstomt og afviste mine kommentarer med en opgivende hovedrysten: ”Sidste punkt!”

””Punkt 3: Making Understanding From Burning Down The City And Asking For Forgiveness!””

”Og hvad betyder det?”

”Det betyder ikke noget. Det er også noget vrøvl!”

”Hold op med at lade som om du ikke forstår det!”

Fyren var vred. Mængden af behårede børn tætnede sig aggressivt omkring mig. Jeg oversatte så godt jeg kunne: ”At skabe forståelse ved at brænde byen ned og bede om tilgivelse!””

Fyren lukkede øjnene i synlig forbitrelse. Flere af børnene begyndte at græde. Over mig dundrede hestehove i galop over brostenene.

De kærligste hilsener

Hr Philip

DET STORE FALD

Caspar Haarløv

TIENDE BREV: DE BEHÅREDE BØRN BEHOLDT MIG

Kæreste ven,

De behårede børn beholdt mig under jorden: ”Du må forstå,” sagde den lille fyr, ”at vi ikke kan risikere, at du røber vores system.”

Jeg rystede på hovedet: ”Jeg er ikke en del af dem. Jeg er selv på flugt. Jeg ved ikke præcis hvad jeg er på flugt fra, men selvfølgelig vil jeg ikke røbe jer!”

Han nikkede tænksomt. ”Du taler sandt, fordi du er for dum til at lyve. Det er derfor vi ikke kan lade dig gå. Hvis du virkelig forstår så lidt af verden ovenover, som du giver udtryk for, vil du kunne røbe os uden at vide, at du gør det. Forstår du det?”

”Nej”

”Bind ham igen!”

To arme jeg ikke kunne se bandt mine hænder bag min ryg. Jeg rejste mig op og var et hoved højere end dem alle sammen: ”Hør her, mester, jeg har været med fra starten. Jeg kender verden fra før den gik ned. Det er rigtigt, at jeg ikke forstår Benjamin og hans koder, men det er fordi der ikke er noget at forstå. Manden er sindssyg. Og han er fuld af løgn. Han er en skingrende vanvittig voldspsykopat og tilsyneladende har han skaffet sig en masse magt, hvilket er sørgeligt. Hanne har været min beskytter altid, men hende har

han åbenbart også grejet. I hvert fald nok til at hun ville overgive mig til ham. Hvorfor ved jeg ikke.”

”Mon ikke,” sagde den lille fyr, ”at du bare er blevet solgt?”

”Solgt? For hvilke penge? Er nationalbanken genopstået? Er der kommet mønter i omløb? Det tror jeg ikke på!”

”Der er meget du ikke forstår. Mit navn er Rantazar, og jeg tror det er godt vi mødte hinanden!”

”Fortæl mig, Rantazar, er du leder af dette slæng?”

”Ikke formelt. Jeg beder aldrig folk om noget uden at kunne forklare det bagefter.”

”Hvor gammel er du?”

”10”

”Hvorfor har I så mange hår på kroppen? Og hvorfor fryser I ikke?”

”Har du ikke hår på kroppen?”

”Jo, men ikke så meget som jer. I ligner jo dyr!”

”Vi kan sagtens fryse. Når det er koldt”

”Men det er koldt! Det er vinter!”

Rantazar smilede: ”Jeg synes ikke det er koldt”

Jeg satte mig ned igen. ”Der er nogle ting jeg har brug for at vide. Benjamin bad mig om at finde sin bror og sin kæreste. De var stukket af sammen, sagde han. Jeg mødte Alexander, broren, i Tivoli samme dag som en person, som muligvis hed Vante, blev dræbt i rutschebanen. Senere så jeg Alexander blive dræbt, og ham der dræbte ham blive brændt. Det var den nat at Nørrebro brændte ned til grunden. Nogle sagde jeg skulle hilse fra Pjerrot. Da jeg fortalte det til Benjamin, og opdagede at han havde en kæmpe flok af tossede disciple omkring sig, kom der pludselig en person og sagde, at Alexander ikke var død. Som om det ikke var underligt nok i sig selv, blev Benjamin fornærmet og ikke glad over at hans bror levede. Jeg blev arresteret. Og stak af samme aften. Næste dag forsøgte Hanne at overgive mig til Benjamins mænd.”

”Og hvad er det du ikke forstår?”

”Det hele! Alexander sagde, at han ingen bror havde. Men hvorfor var han så nem at finde? Hvem er Vante og Pjerrot? Hvad er det for en organisation Benjamin har kørende og hvordan kunne Alexander ikke være død, når jeg så ham blive stukket med et sværd i maven? Hvorfor kom en person løbende og annoncerede at Alexander levede, som om det var en overraskelse, når jeg først lige havde fortalt at han var død! Det havde den der budbringer jo slet ikke hørt!”

Rantazar så med undren på min tiltagende panik som om intet af det jeg fortalte var underligt: ”Hvorfor ville du hjælpe Benjamin?”

”Jeg troede han var en helt almindelig dreng, der savnede sin bror. Og jeg har tit gjort tjenester for folk. Så gør de en tjeneste tilbage og så kører det. Han gav mig en optrækkelig computer.”

”Hvor er computeren?”

”Den fik jeg ikke med da jeg flygtede fra Grønningen”

”Og du har ikke spurgt dig selv, hvorfor Benjamin spurgte netop dig?”

”Jo, men jeg har ikke kunnet finde noget svar”

”Er du sulten?”

”Nej”

”Brug for et bad, et hvil eller noget andet?”

”Nej, det er meget venligt af dig, men jeg trænger ikke til noget”

”Ved du slet ikke, at du er Benjamins far?”

”Det er jeg heller ikke!”

”Du er hr Philip, ikke sandt? Du er Benjamins far. Og Alexanders. Men jeg er ikke sikker på at Alexander ved det. De har ikke samme mor.”

”Det er noget forbandet vrøvl!”

Rantazar blev ved med at kigge mig i øjnene med sit milde, lakoniske smil: ”Anden kode, den med at give faderen fjer, handler om dig. Det bliver spændende at finde ud af hvad Benjamin mener præcist. Måske vil han dræbe dig, gøre dig til engel. Måske vil han kaste dig ud fra et højt sted og se om du kan flyve. Måske noget tredje. Det bliver spændende at finde ud af.”

Jeg havde haft en fornemmelse af, at denne 10-årige halvabe var det mest fornuftige væsen, jeg længe havde talt med. Jeg kunne ikke fuldstændigt ryste denne fornemmelse af mig. Men intet gav mening. Jeg prøvede at skifte emne:

”Hvem er Vante?”

”Vante blev dræbt i Tivoli. Han var en fest promoter, der gik over stregen. Han arrangerede fester, hvor adelen mødte pøblen – dansede langs usynlige streger, der tydeligere end nogen ønskede viste forskellen mellem menneskene. Han arrangerede overdådige fester midt i det mest afkræftede slum. Han tog folk fra den ene elite og lod dem feste lige op af den anden. Han forsøgte at pirre de forkælede ved at gøre festerne farlige. Det var sjovt, så længe det varede.”

”Jeg tror jeg har været til nogle af de fester”

”Selvfølgelig har du det. Men du vidste ikke, at det var Vante der arrangerede dem?”

”Nej”

Rantazar lo: ”Du er meget naiv, hr Philip, og meget ureflekteret”

”Meget morsomt. Sådan har jeg egentlig ikke opfattet mig selv”

”Selvfølgelig ikke!” lo han og tog armene op over hovedet som for at parodiere festfolket: ”Og og! Det er sindssygt sindssygt!”

”Jeg kender godt den måde at tale på.” sagde jeg mens en følelse af tømmermænd entrede et stort tåget hul i min hukommelse.

”Selvfølgelig gør du det!” Sagde Rantazar. ”Og nu skal du være far igen. Med Helena. Der har været sammen med begge dine sønner. Sikke noget!”

Jeg kiggede mistroisk på ham. Rantazar rystede glad på hovedet: ”Tænk, at alt det rod, har du været uvidende om. Skal vi drikke svamp?”

Nu lo alle de behårede børn omkring mig. Det mørke rum af underjordiske sten rungede af deres venlige latter. Jeg fattede ikke en skid. Andet end at de ville mig det bedste. Hvilket jeg slet ikke forstod.

”Jeg bliver nødt at forstå”, sagde jeg da latteren efterhånden dæmpedes. ”Hvem er I? Og hvorfra ved du alt det her?”

”Vil du vide det?”, spurgte Rantazar. ”Når du ikke engang ved hvem du selv er?”

”Jeg tror ikke på noget af det du har sagt. Det giver mening i forhold til mine oplevelser og derfor kan jeg ikke affærdige det fuldkomment. Muligvis er det hvad du tror. Og muligvis er det hvad Benjamin tror. Derfor er jeg interesseret i det. Som en løgn der har haft konsekvenser kan det være en forklaring. Men sandheden er det ikke.”

Rantazar så irriteret ud. Så opblødte han igen og smilede: ”Det er ikke til at vide om du er stædig eller dum eller bare er bange for din egen historie. Men jeg skal forklare dig alt. Skal vi ikke starte med at skaffe dig den computer?”

De kærligste hilsener (skrevet på den computer)

Hr Philip

Rantazar så irriteret ud. Så opblødte han igen og smilede: ”Det er ikke til at vide om du er stædig eller dum eller bare er bange for din egen historie. Men jeg skal forklare dig alt. Skal vi ikke starte med at skaffe dig den computer?”

De kærligste hilsener (skrevet på den computer)

Hr Philip

ELVTE BREV: SAMMENHOLDET

Kæreste ven,

Rantazar vendte sig mod en af de andre børn og sagde: ”Jeg går op!” Den lille så forskrækket og imponeret ud, drejede rundt om sig selv og forsvandt. Imens stirrede jeg på Rantazar, min egen lille behårede Yoda-type, der prøvede at bilde mig ind, at jeg var med i en omvendt Star Wars, hvor min søn var leder af The Evil Empire og Darth Vaders storebror var Princess Leia.

Barnet kom tilbage med barbergrej og tøj. Rantazar viskede skum op med en børste og smurte sin pande, kindben og ører ind i barberskum og ragede omhyggeligt sine hår af med en dolk. Derefter gjorde han det samme med hænderne og det yderste af sine arme, redte sit hovedhår og satte det i en hestehale. Da han var færdig, var han klædt i kjortel og kappe og så ud som en voksen mand med fuldskæg.

”Imponerende,” var det eneste, jeg kunne sige og da han samtidig sænkede sin stemme et par toner og sagde: ”Jeg vender tilbage” kunne jeg næsten ikke genkende den ti-årige halvabe. Rantazar smilede sit sædvanlige halvt overlegne halvt medfølelse smil, der var ved at drive mig til vanvid, og gik. Han forsvandt ud gennem nogle mørke gange og jeg så ikke udgangen til verden ovenover. Jeg var bagbundet og satte mig ned.

De andre børn gik igang med deres dont. Ingen legede eller slappede af. Alle arbejdede roligt og koncentreret. De vaskede tøj, gjorde rent, reparerede en bænk, forberedte et måltid og de gjorde det med små, stille smil som om de intet andet ønskede sig, som om ingen af dem var ved at eksplodere af kedsomhed eller udlængsel, som om der ikke var en hel verden af spildte muligheder over dem, som om livet ikke var en desperat indre rasen i udbrud, som om de aldrig var blevet konfronteret med billeder af et bedre liv.

”Hey!” råbte jeg efter et par stykker. ”Er I slet ikke klar over hvad der er ovenover?”

De kiggede forundret på mig og på hinanden. ”Jo...” sagde en af dem og smilede medlidende. ”Desværre. Vi er meget heldige.”

En pige på omtrent 6 år satte sig ved siden af mig og lagde sin hånd på min arm. Hendes øjne var religiøse da hun lagde hovedet på skrå: ”Selvfølgelig ønsker vi, at alle mennesker kunne bo under jorden. Men.... sådan er det ikke.”

”Her ville blive lidt trængt,” forsøgte jeg ironisk.

”Ja,” sagde hun ærligt. ”Det ville det.” Og så trak hun opgivende på skuldrene som om jeg havde sat fingeren på et presserende problem. ”Men vi udvider vores gange hver dag. Vi har nogle meget dygtige tømrere.”

Jeg fornemmede, at samtalen ikke ville lede til meget andet og en ambivalent modstand mod at korrumpere stoppede mig. Jeg ville ikke fortælle dem om grønne træer og blå himmel, om fest og glade dage, om strandture og bjerge og lys og vind i håret, for jeg var

ikke sikker på, at det fandtes. Istedet bad jeg om et glas vand og eftersom jeg ikke kunne drikke det bagbundet, og ikke havde lyst til at gentage succesen med den opsprættede plastic-spand, bandt de min ene fod fast til et rør langs væggen og løsnede mine hænder. Jeg fik en kop med en lunken slags te, der smagte af hengemt karklud, og varmede mig med den, mens børnene arbejdede lønsomt videre og engang imellem skænkede mig en ny kop.

Efter et par timer serverede de en ubestemmelig grød i en kolossal gryde. Andre børn kom krybende ud af gangene, hilste venligt på hverandre, kiggede interesseret på min person og nikkede, når de fik at vide at alt gik normalt. De satte sig i små flokke og spiste med rolige, tilfredse udtryk. På genskinnet fra skakten over os, der var den eneste lyskilde i det store rum, kunne jeg se, at solen var ved at gå ned. Men i stedet for at tænde op eller på anden måde fortsætte dagen over i natten, gik alle børnene i seng. De sagde venligt og stilfærdigt godnat til hinanden og krøb tilbage af de mørke gange. Rundt omkring mig blev der hængt hængekøjer op og børnene krøb til køjs. Jeg lagde mig på min træbænk og tog kappen over mig. Da jeg vågnede stod min irgrønne optrækkelige pc ved siden af mig.

Jeg drejede på håndtaget. Hurtigt. Indtil linux trådte frem og jeg kunne klikke mig ind på mine breve. Jeg skrev fjerde brev til dig uden af at opdage, at jeg var alene. Først derefter undrede jeg mig over, hvordan Rantazar havde skaffet mig min computer. Der var ingen at spørge. Jeg skrev det femte brev, mens jeg håbede, at de ville blive væk. Da jeg stolt klappede computeren sammen for at hvile mig, så jeg Rantazar.

”Jeg glæder mig til at læse det,” sagde han. ”Selvom jeg godt ved hvad der står.”

”Selvfølgelig gør du det,” svarede jeg. ”Men hvordan i alverden fik du fat på den?”

”Kom,” sagde han. ”Spis det her!” Han gav mig en skål af den samme ubestemmelige grød som aftenen før og som jeg straks spiste. ”Der er noget jeg skal vise dig!”

Han løsnede mine bånd og jeg rejste mig med en rivende smerte af alderdom.

”Denne vej,” sagde han, ”tag computeren med.”

Jeg fulgte efter ham ud af en mørk gang, bukkede mig under de lavtliggende rør og gik efter lyden af hans fodtrin uden at kunne se noget. De var trapper, der gik nedad endnu dybere under jorden, underlaget skiftede fra beton og mudder til hvad jeg måtte tro var oldgamle mursten. Hvor vi var henne anede jeg ikke. Efter næsten en time kunne jeg høre lyden af dyr, raslen med metalkæder og en kvælende hørm, der ætsede mine lunger og fik mine øjne til at løbe i vand, men som måske ville få en rask bondeknøs til at sige ah, duften af forår. Jeg måtte gå forsigtigt for ikke at glide i det, kunne stadig intet se, gik ind i en ko og råbte febrilsk efter Rantazar: ”Hvor er du, din fucking usynlige bondedreng?”

Rantazar greb min hånd og ledte mig leende videre. Pludselig var der glat asfalt under fødderne og foran os blændede den røde aftensol mig som en gigantisk skærm af lys. Vi var for enden af en motorvejstunnel, der førte op over jorden. Vi gik mod himlen. Vi var i en ørken af sten og sand så langt øjet rakte. Lidt længere borte lå et mægtigt aflangt bygningsværk i ruiner: ”Hvor er vi, Rantazar?”

”Peberholmen. Dette er Øresund. Og det der er den gamle Øresundbro.”

”Der er ikke noget vand?”

”Det har der ikke været i årevis. Hvor har du været?”

”Inde i byen.... Jeg har bare ikke set det. Det er længe siden nogen spurgte om jeg ville med på stranden.”

”Det er smukt, ikke?”

”Hvorfor skulle vi her ud?”

”Jeg ville vise dig fremtiden.”

”Har du noget imod at uddybe det du lige sagde?”

”Du lagde mærke til dyrene i stalden, ikke? De går på græs her om natten. Og derovre dyrker vi korn.”

Jeg kiggede grundigt udover ørkenlandskabet og jo, når jeg så rigtigt godt efter kunne jeg godt se, at der i den stenede tidligere havbund groede nogle minimale, tørre og afgnavede gevækster op. Ikke just et billede på agrar overflod, men Rantazar og hans behårede børneflokk stræbte tydeligvis ikke efter et liv i luksus.

”Hvorfor går køerne på græs om natten?” spurgte jeg.

”Vi bliver nødsaget til at holde os skjult. Når vi bliver stærke, drager vi derover!” sagde han og pegede mod Sverige. ”Der er et land, hvor vi kan være frie. Jeg har været der og set, at det kan lade sig gøre. Men vi have våben. Vi må have mad. Og vi må være velforberejede. Først og fremmest skal vi være større og stærkere. Der er der, vi vil drage hen, når vi engang bliver voksne.”

”Sådan en besked selvindsigt, havde jeg ikke forventet af dig, Rantazar. Er du ikke voksen?”

”Vi havde ikke overlevet uden at være realistiske, hr Philip. Nu er spørgsmålet bare, om du vil hjælpe os?”

De kærligste hilsener,

Hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Efter at have tilbragt et døgn i fangenskab hos de behårede børn under jorden, får hr Philip sin optrækkelige pc igen. Rantazar har været ovenpå, forklædt som voksen, men fortæller ikke hvordan han skaffede computeren. I stedet viser han hr Philip fremtiden, som består af nogle fattige marker på bunden af det udtørrede Øresund og skjulte stalde i de forladte motorvejstunneler ved Kastrup.

TOLVTE BREV: EXODUS

Kæreste ven,

Jeg har nu 7 dage vandret hen ad havbunden med Rantazar. Han har fortalt om sin fremtidsvision, noget hyper-moderne øko-flipper i beskyttet af high-tech satellit-udstyr, han mener at kunne skaffe fra Kina, sammenblandet med en god portion pseudo-religiøs stenalder-sekterisk naturdyrkelse med ritualer og sværmeriske danse, et utal af gammelkloge regler, der lyder som noget fra Mosebøgerne, og et darwinistisk system af fabrikslignende menneskeavl baseret på nogle meget store forventninger til den voksne Rantazars forplantningsevne. Det hele bliver forklaret med en art uigennemskuelig netværksteori, hvor hele verden hænger teknologisk og biologisk sammen i et knudepunkt som er Rantazars nye vidunderstat, og som skal blive Europas frelse.

Tilsyneladende har han haft kontakt til regeringskræfter i Fjernøsten, men jeg har endnu ikke fået ud af ham om han rent fysisk har rejst til Kina og tilbage igen, eller om der er tale om en eller anden form for elektronisk opkobling, telefonsamtaler, brevudveksling eller en anden form for kommunikation. Hver nat slår vi lejr, Rantazar laver mad ud af jordens beskedne udbud af kornarter og små dyr og jeg slår hans telt op og laver bål af forhenværende brandbart materiale. Derefter skriver jeg et brev på min optrækkelige computer og når solen går ned, går vi til ro. Hvorfor vi vandrer og hvor vi skal hen, ved

jeg ikke, men vi går nordpå langs den tidligere kyst til det, der engang var Sverige. Hver morgen tager Rantazar en ny rute og hver aften ankommer vi i god tid inden solnedgang til et vandhul eller en bæk med ferskvand. Med andre ord må han have gået denne vej før og jeg er fortrøstningsfuld ved, at han har en plan, der giver mening, selvom jeg ikke kender den. Og selvom jeg ikke er ubetinget begejstret for hans øko-fascistiske visioner og kryptiske Yoda-agtige væremåde, er der mere ræson i Rantazars fantasier end i verden som den er nu. Jeg går altså med, fordi jeg ikke ved, hvorhen jeg ellers skulle gå, og fordi jeg – nu jeg er i gang – alligevel ikke ville kunne finde tilbage.

Men jeg har ikke fortalt om katastrofen. Den katastrofe der vel er vores egentlige drivkraft på vej væk fra Københavns undergrund, og som vel egentlig også gør alle de ovenstående spekulationer aldeles urealiserbare (og dermed både ufarlige og tilgivelige), eftersom Rantazars flok af behårede børn ikke længere findes, eller i hvert fald ikke findes hvor vi efterlod dem.

Rantazar viste mig for en uge siden markerne på bunden af det udtørrede Øresund og de skjulte stalde i motorvejstunnelerne, og derefter gik vi tilbage gennem de mørke underjordiske gange, mens han engang imellem lod et selvsikkert ord eller to falde om de langsigtede forberedelser til den behårede exodus. Men da vi kom tilbage var alting tomt. Rantazar havde allerede lang tid forinden fornemmet stilheden. Vi listede mistænksomt mod vores udgangspunkt. Stilheden fortsatte. Alle var væk. Rantazar gennemsnøgte febrilsk gange og rum, bad mig insistere om at forholde mig i ro selvom jeg ingenting sagde, indtil han opgav og sank sammen foran mig i en lydløs hulken. Jeg samlede ham op fra det kolde gulv i hulen og holdt ham ind til mig, som det lille barn han åbenbart stadig var, mens han bed om sin knyttede hånd og forsøgte at holde sin afmægtige gråd stille.

”Vi er blevet afsløret,” sagde han. ”Nogen har solgt os. De bliver sendt med tog som cirkusdyr. Jeg ved det, jeg ved det....”

Og jeg ved, at du, kyniske læser, mistænker min ven Rantazar for at være forræderen.
Men det gør jeg ikke.

Han ledte efter nogle sager i de efterladte bunker. Samlede en rygsæk til os hver og bad
mig følge med.

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip og Rantazar har i syv dage gået nordpå langs den svenske kyst. Rantazar har fortalt om sine visioner for en bedre verden, men ikke om rejsens mål. Hele den underjordiske flok af behårede børn er tabt.

TRETTENDE BREV: MANDEN DER INGENTING FORSTOD

Kæreste ven,

Denne gang skriver jeg til dig fra et malerisk kongeslot. Den sidste dag på vores rejse, efter at vi havde pakket teltet sammen, fyldt vanddunke og samlet vores sager, tog Rantazar som sædvanlig bestik af solen og gik målbevidst ad en ny rute. Men denne gang drejede han skarpt mod øst. Snart begyndte der at dukke spor op i den udtørrede havbund og vi gik på noget der lignede en vej. De første mennesker vi så, gik modsat os, trækkende på tomme ladvogne. De angreb os ikke. De hilste venligt på os og spurgte om nyt. Rantazar svarede på et udmærket tilnærmet svensk, at alt var ved det gamle i København, hvilket jeg tog som en kæmpe løgn, og fik at vide, at alt også var ved det gamle i Göteborg. Et par ryttere overhalede os adstadigt. Også de nikkede venligt.

Vi kom til byen fra søsiden. Langs Göta Älven virkede byen forladt. Mange huse var brændt ned, andre stod som kranier med sprængte ruder og gloede dødt over den udtørrede fjord. Vi gik på bunden af havnen hele vejen ind mod centrum. Der rejste sig en enorm mur, som spærrede synet til byen. Muren var konstrueret af en blanding af murbrokker holdt fast af træpalisader, opmurrede kampesten, naturlige klippeformationer og husfacader med brædder for vinduerne. Alle broer var smadret og vejene ind til byen, der tilsyneladende var indskrænket til det gamle centrum, var spærret. Vi kom til en port,

hvor vagter klædt i læderrustninger tjekkede en kø af bønder og handlende. Rantazar fortalte mig ingenting. Han hviskede et eller andet til vagterne og vi kom ind.

På den anden side af bymuren vrimlede det med mennesker i et bruegelsk virvar. Bønder trak af sted med husdyr, handlende falbød deres varer fra boder langs vejene, ludere hang ud af vinduerne, soldater lå fordrukne i rendestenen og politiet galoperede hensynsløst gennem mængden. Luften var tyk af mados, røg og sved og der stank af pis og lort. Vi skubbede os vej til Kungsportavenyn og gik hele vejen op mod Götapladsen, fuldt af en bevæbnet gigant af en tavs soldat. Overalt var der mennesker, larm og snavs. Den store Poseidon-statue stod stadig mægtig over byen og truede med sin magt over havet, der ikke længere fandtes.

Indgangen til Kunstmuseet var bevogtet. Rantazar præsenterede sig og anmodede om audiens. Efter en times tid blev vi lukket ind. Vi gik ind i de mægtige sale, der stadig var prydet af kunstværker. Her var stille, rent og tomt. Vi blev bedt om at vente i Skulpturhallen. Jeg rørte ved buster af nøgne damer.

En ældre mand med en sort kappe slæbende efter sig gik langsomt op af trappen i gulvet midt i salen.

”Rantazar!” hilste han. Rantazar knælede. Jeg gloede uforstående på dem begge. Manden gik over det ternede marmorgulv. Han var klædt udelukkende i sort. Læderstøvler. Tykke lærredsbukser lukket med et kraftigt bælte. Sort skjorte og et bredt sort slips. Den lange kappe af læder var sat fast i skjortens skulderstropper med jernspænder, der skinnede i det blændende sollys fra de store vinduer i den hvide hal. Han havde kort, gråt hår og trimmet fuldskæg. Under de modnede øjenbryn så han mildt bebrejdende og nysgerrigt på mig. Han rakte mig hånden.

”Jeg er Vassel,” sagde han på et stilfærdigt svensk. ”Kongen af Göteborg.” Jeg så spørgende på Rantazar, der stadig knælede. Jeg knælede også.

Vässel gjorde tegn til, at vi skulle rejse os og viste os hen til et sidekammer, hvor vi satte os rundt om et gammel træbord.

”Hvad bringer Dem til Göteborg denne gang, hr Rantazar?” spurgte kongen smilende.

”Stadig planer om dit eget lille kongerige i Skåne?”

Rantazar rystede alvorligt på hovedet: ”Kolonien er ikke mere. Vi er blevet afsløret. Jeg fandt hele systemet tomt.”

Vässel trak vejret tungt: ”Det gør mig ondt.”

”Vi fandt det her,” sagde Rantazar og rakte kongen sedlen med de tre koder. ”Det er Benjamins. Jeg tror, det er en form for strategi.”

Kongen læste koderne grundigt igennem og så anerkendende på mig: ”Det var Dem, der fandt disse?”

”Ja...” svarede jeg forvirret.

Kongen smilede: ”Ellers ville De ikke være her. Vel, Rantazar?”

”Det er rigtigt. Hr Philip har været under fru Hannes beskyttelse. Han har også direkte forbindelse med Benjamin, men har måttet flygte. Sedlen lå i Hannes kåbe.”

Kongen så længe på mig og rakte Rantazar sedlen med de tre koder. ”Hvad end Benjamin selv mener med disse koder, om det er en strategi, eller en filosofi, eller noget tredje, så kan vi bruge det imod ham. Dette papir er de tre svagheder. Og jeg har en fornemmelse af, at De spiller en rolle deri, hr Philip. Ikke sandt, Rantazar?”

”Det mener jeg også, Deres Majestæt. Det mener jeg også.” Rantazar og Vässel nikkede anerkendende af mig. Jeg fattede ingenting.

”Er der nogen af jer, der kunne tænke sig at involvere mig i det her?” spurgte jeg og forsøgte af al kraft ikke at se dum ud.

Kongen stirrede overbærende på mig og vendte sig mod Rantazar.

”De har skiftet mening? Ikke sandt, Rantzar?” spurgte han.

”Jo,” svarede Rantazar og lukkede for et øjeblik øjnene. ”Jeg ser ikke længere nogen anden udvej.”

”Men inden vi kan erobre København,” sagde kongen uden at se på mig, ”må vi skaffe Benjamin af vejen. Vi må have en mand indenfor. Ikke sandt?”

Rantazar nikkede: ”Jeg er rede.”

Kongen rejste sig. ”I trænger til at hvile jer!”

Han ringende med en klokke fra vindueskarmen. To kvindelige tjenere ankom i røde dragter. ”De bedste værelser. Mad og varmt vand. Vores gæster har rejst langt.”

Kongen bukkede for os begge til tjenernes synlige overraskelse. Tjenerinderne ledte os af lange hvide gange. Jeg sidder ved et skrivebord i et nydeligt, propert værelse, der sikkert engang har været en kunsthistorikers kontor, højt oppe i Göteborgs Konstmuseum med udsigt over den fedtede by. Ved mit bord er resterne af frugt og kød, der blev bragt mig mens jeg blev vasket i en zinkbalje af en nøgen tjenerinde. Jeg har drukket rødvin. Jeg har trukket min pc op. Og jeg har stadig ikke forstået noget som helst.

Rantazar ligger i værelset ved siden af og er faldet i søvn med tøjet på. Her er ingen mennesker. Der er kunsthøker i reolen og et maleri af Salome over sengen.

De kærligste hilsener,

Hr Philip.

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip og Rantazar er efter en uges vandring på bunden af det udtørrede Kattegat blevet lukket ind i den befæstede by Göteborg og er blevet modtaget af Kong Vassel.

FJORTENDE BREV: UENIG MED SUPERMAND

Kæreste ven,

En privilegeret døs var ved at komme over mig, da Kongen af Göteborg trådte ind ad døren til mit værelse, slog mig kammeratligt på skulderen og sagde:

”Tillykke, min ven, du skal dræbe din søn!”

I et par dage var jeg gået rundt på Göteborg Konstmuseum. Alle var høflige. Ingen fortalte mig noget. Stedet er som sagt indrettet til et slags kongeslot, eller hovedkvarter for regeringen eller hvad man nu vil kalde det. Tjenerne er klædt i rødt, soldaterne er klædt i sort, og rengøringspersonalet, der syntes at have stor status og med fornemme miner pudser og vasker alting, er klædt helt i hvidt.

Min seng blev redt og mit værelse holdt rent. Tøj, der passede mig, blev lagt frem på en skammel. Måltiderne var rigelige og glimrende og jeg kunne komme og gå som det passede mig. Udenfor slottet, teatret og de andre omkringliggende kulturinstitutioner, der alle er i brug for hoffet, er alting beskidt, rå, kaotisk og fattigt. Da jeg første gang bevægede mig derud, og gik sjuskende gennem det stinkende søle, hvor afføring fra mennesker og dyr blandede sig med affald og mudder, så jeg mennesker med vilde

ansigter, der skuttede sig i deres laser og kiggede frygtsomt over skulderen. På hjørnet af Avenyn og Engelsbrekstgatan stod en forhutlet, mager bonde og falbød sin gris. Da jeg gik forbi ham, lykkedes handlen, en kraftig kone stak ham en mønt og med det samme forsøgte to drenge at slå bonden ned. Han undveg og blev grebet af en fed kroejler med en kølle i hånden og blev trukket indenfor. Overrasket over at se gangbar mønt, gik jeg efter dem ind i kroen. Bondens ansigt vred sig i et triumferende begær, da han vendte sig om i det mørke lokale. Han kastede mønten til kroejleren, der til gengæld gjorde tegn til pige bag disken om at fylde en sæk med øl. En ældre dame satte sig ved bondens side og den lille mand flåede uden blussel hendes skjorte op og lagde sit hoved ved hendes slidte bryster.

Jeg spurgte kroejleren om mønten. Han vendte sit glinsende ansigt mod mig og missede med sine fedtede, små øjne.

”Har du nogle?” spurgte han på en grødet dialekt.

”Nej,” sagde jeg. ”I København har vi ikke haft penge i mere end 10 år.”

Han vrissede af mig og nikkede i retning af døren: ”Hvis du ikke har nogen, kan du gå!”

”Jeg kunne komme tilbage”, sagde jeg. Han stillede sig foran døren med sin kølle i hånden og spærrede min vej ud. Så viste han mig en slidt jernmønt forsynet, som han højtideligt gjorde mig klart, med kongens segl. Mønter som denne kunne han bruge til at købe luksusvarer som ordentlig mad og tøj hos kongen. Normalt ville hans kundekreds bestå af soldater og hoffolk, der blev betalt i mønt. Det var sjældent, som han sagde, at en bonde havde råd til at sælge sine varer for mønt. Han kunne jo ikke købe andet end madvarer, som han selv kunne lave, eller tøj han ikke havde brug for, og ville derfor være bedre tjent med at bytte sig frem. Med mindre han altså ville have den bedste betjening på ”det bedste sted i byen.”

Jeg kiggede mig omkring i det mørke lokale, hvor gadens slam flød over gulvet. I hjørnet var bonden faldet i søvn med hovedet på luderens skød. Han bed sammen om hjørnet på en pose øl som et nyfødt barn om sit mors bryst. Moderen/luderen forsøgte at vride posen fra ham uden at vække ham.

Jeg takkede værten for sine oplysninger og gik tilbage mod slottet. Vagterne trådte til side og jeg forlod al snavset. Det måtte være tid til et måltid.

Foran mig gik to af kongens rådgivere (klædt i rødt, som tjenerne, hvad det så end skal betyde) med hænderne på ryggen gennem de fornemme, kunstprydede haller og talte oplyst og dæmpet om problemer og løsninger. Det slog mig, at selvom grænsen mellem ude og inde er ubarmhjertig, er den det vel egentlig ikke i højere grad her, end i København. Hvor grænsen i København er usynlig, og snavset breder sig alle steder, er den her bevogtet af svært bevæbnede soldater i sorte læderrustninge. Folket er ude. Jeg er inde. Og herinde er der altid fint og rent, varmt og behageligt, og ingen mangler noget. Derhjemme kan man ikke se forskel på folk med mindre man kender den enkelte. Råheden flyder med ind til de ophøjedes fester og gangsterne kender hinanden personligt og laver deres aftaler midt i mellem et virvar af indirekte formulerede ambitioner og slagsmål. Mens vi gik af lange kunstprydede gange, var jeg imponeret over at overheøre en engageret diskussion om den nødvendige begrænsning i udstedelsen af nypressede mønter. Jeg kunne ikke forestille mig en Københavns gangster kunne sidde på en møntpresse uden at trykke så mange som muligt. Og jeg kunne ikke forestille mig en situation, hvor nogle ville føle sig så sikre i deres position, at de interesserede sig uegennyttigt for samfundets ve og vel.

På den ene side føles denne stringente rangorden som befriende i sin ærlighed og ikke-hykleriske kynisme, på den anden side må den nødvendigvis være endnu mere låst (og måske derfor en lille smule mere tryk?). Her er en tilsyneladende åbenhed omkring standsforskellene, som gør en politisk diskussion mulig, hvor den i København slet ikke findes. Men hvordan folk er endt i deres positioner er mig uforståeligt. Efter alt at

dømme, er der ingen kamp om den øverste post. Kongen er enerådig og hans position er ikke truet.

Ved indgangen til mit værelse stod en tjener, som jeg bad om frokost. Jeg satte mig ved mit bord.

Min mad ankom og kort efter bankede det på døren. I løbet af de sidste par dage, havde jeg fået indtryk af, at Rantazar og kongen var i dybe forhandlinger, men hver gang jeg stødte på dem, afbrød de deres samtale og konverserede mig høfligt: Vassel fortalte om et maleri, henviste min opmærksomhed mod en detalje i byggeriet, eller fremsatte almindelige ønsker, som at det ville være dejligt med mere regn eller at flere mennesker havde mulighed for samme gode mad, som vi havde. Men havde aldrig involveret mig i sine beslutninger. Nu trådte kongen ind, slog mig kammeratligt på skulderen og sagde, at jeg skulle dræbe min søn.

Han stod foran mig med sin sorte kappe og sin enevældige status. Et par rødklædte kammerherrer stod bag ham og nikkede bifaldende. Selv Rantazar stod med sin lille behårede børnekrop og så ud som om han var med til en præmieoverrækkelse, hvor jeg var gulddrengen.

”Hvad fanden snakker I om?”

Kong Vassel smilte det samme venligt-pædagogiske smil som jeg var vant til fra min behårede ven: ”Du vil få et lille fly til din rådighed! Og en pistol!”

”Hvis du giver mig et fly, så flyver jeg af helvedes til!”

Han rankede ryggen og smilede bredere: ”Men det har vi tænkt på. Derfor skal du følges med min datter!”

”Fint. Jeg har en pistol. Jeg skyder hende!”

Kong Vassel vendte sig mod sit følge og lo: ”Hun er også bevæbnet! Vi har tænkt på det hele!”

”Men I har ikke tænkt på, hvorfor jeg skulle angribe min søn og ikke jer! Måske vil jeg danne par med ham og flyve her tilbage og myrde jer alle sammen!”

Følget smilede overbærende. Kongen svarede: ”Rantazar tilbød, at vi brugte dig og ikke ham selv til opgaven, netop som en garanti for at noget sådant ikke ville ske! Vi har tænkt på det!”

”Rantazar tilbød hvad for noget? Hvad ret har han til at tilbyde mit heltemod til højstbydende? Og hvorfor tror I ikke jeg.... hvad fanden, tror I ikke jeg kan være en trussel mod Göteborg?”

”Måske vil du høre lidt mere om detaljerne i planen?”

”Det er ikke nødvendigt. Jeg har ikke nogle børn og hvis jeg havde, ville jeg selvfølgelig ikke slå dem ihjel. Kommer det som en overraskelse?”

”Ja og nej...” sagde kongen og kiggede mildt på mig, ”men hvis vi nogensinde skal gøre os håb om at vende tilbage til civilisationen, skal vi sætte en stopper for Københavns galskab. Og Benjamin er den vigtigste brik at tage ud.”

”Benjamin? Ja, selvfølgelig... en brik.” Jeg kiggede mistroisk på både Rantazar og Kong Vassel og rystede på hovedet: ”Jeg gør det ikke.”

Rantazar trådte et skridt frem foran kongen og sagde: ”Jo, det gør du!”

Jeg spurgte: ”Hvorfor?”

Han sagde: ”Kom med!”

De kærligste hilsener,

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip er blevet udpeget til at dræbe sin søn, gangsterkongen Benjamin. Hr Philip nægter.

FEMTENDE BREV: METAFORER I FLYDENDE FORM

Kæreste ven,

Rantazar og Kong Vassel trak mig med ned i et værelse, hvor de på diagrammer og kort og med store ord gjorde det klart for mig, at al hæderlighed og handel blev forhindret af danske røvere. København, sagde de, var en prop i den flaske, hvor de gode tiders vin skulle hældes ud af. København var en læk i det kar, hvor tillidens mælk blev opsamlet. København var en giftig alge, der forurenede fremskridtets rene drikkevand. Der var alt i alt noget helt galt med væske og det var alt sammen Københavns skyld.

Jo mere de talte, desto mere vrangvillig blev jeg og opførte mig som en stædig folkemængde engang til EU-afstemning: jeg lyttede ikke til hvad der blev sagt, men blev fornærmet over måden det blev sagt på. Jeg følte mig talt ned til og satte armene over kors og begyndte at komme med indvendinger, hvor jeg indirekte forsvarede, at bønder blev plyndret og børn kidnappet, fordi metaforene, der blev brugt til at beskrive situationen, ikke tiltalte mig:

”Forhindrer København væsken i at komme ud, eller får den væsken til at komme ud det forkerte sted?” spurgte jeg.

Kongen kiggede forvirret på mig: ”Jeg forstår ikke hvad De mener?” sagde han.

”Jo,” forklarede jeg. ”De sagde først, at København var en prop, men bagefter sagde De, at den var en læk. Det er jo modsætninger!”

”Det er ikke pointen!”

Jeg rejste mig og løftede en pegefinger i vejret: ”Hvad nu hvis København også var flydende?”

”Hvad så?” spurgte kongen.

”Ja? Hvad så?” svarede jeg anklagende: ”Hvorfor er det kun alt det andet der har flydende form?”

Kongen slog i det store træbord foran sig: ”Vi taler om at skabe mulighed for at løse nogle meget store problemer, der angår millioner af mennesker. Hvad ind i Helvede taler De om?”

”Dårligt sprog! Det er ikke en lille ting!”

En dværg i rød kjole trådte ind uden at banke på og bukkede ydmygt for kongen.

”Det regner!” sagde han.

Kongen styrtede hen til vinduet og trak de hvide gardiner til side. Sorte skyer havde trukket sig sammen over Göteborg. Vand væltede ned fra himlen. Det blev mørkt. Kong

Vassel knyttede begejstret sin højre hånd og åbnede vinduerne på vid gab, så dråberne ramte karmen og eksploderede ind over os. Dværgerne smilede stolt, som om det var ham der havde skaffet regnen.

”Når man taler om vand...” sagde kongen. ”Så regner det!”

”Nej,” sagde jeg. ”Sådan er ordsproget ikke. Når man taler om solen, så...”

Det lyste op. Skyerne regnede ud og blev skilt ad af solstråler, der kastede regnbuer ud over byen. Kongen bøjede skuffet hovedet.

”A monkey’s wedding, kalder man det.” Jeg pegede på solen, der lyste ind under regndråberne. ”Så bliver en abe gift i junglen.”

Kongen kiggede opgivende på mig og derefter på Rantazar. Den lille behårede dreng rystede undskyldende på hovedet.

”Vi må opgive det,” sagde kongen. ”Han er for dum.”

Den rødklædte dværg så forskrækket på majestæten og undskyldte mange gange for at solen skinnede. Kongen gav ham en mønt i hånden, klappede ham distraet på hovedet og skubbede ham ud af døren med en forsikring om, at han intet havde gjort galt.

”De får mig ikke med den der billige omvendte psykologi”, sagde jeg. ”Jeg er ikke for dum. Jeg kan bare ikke overtales til landsforræderi!”

Rantazar lukkede skamfuldt øjnene. Kongen pakkede sine ting sammen. ”Farvel,” sagde han og gav Rantazar hånden. ”Held og lykke!”

Rantazar blev alene tilbage i rummet, hvor solstrålerne brølede ind gennem de åbne vinduer. Flere gange syntes han at være ved at sige noget forklarende. Så gik han også.

Jeg satte mig på en stol overfor vinduet. Et fly? En hemmelig mission? En bevæbnet kongedatter? Bang, bang, så er verden reddet?

Jeg tænkte på min egen far. I slutningen af 1990'erne var han nået så langt, i det han selv kaldte sin erkendelse af verden, at han ikke mere havde noget at sige. Dette havde rystet ham. Han plejede at have voldsomme meninger om de fleste spørgsmål og folk forventede bombastiske, originale udsagn. Til middagsselskaber var han altid placeret centralt, eller tæt på en person som værten ville imponere, og jeg fornemmede, at hans venner forventede, at en spændende diskussion altid kunne opstå blot ved at konfrontere hr Roger Philip med en almindelig anerkendt sandhed, og så ville han vende den på hovedet og påpege, at det modsatte i virkeligheden var tilfældet.

Blandt venstreorienterede omtalte han sig som liberal og kaldte de anti-globalistiske socialister for national-socialister og lo meget af dem, mens han til alles forargelse forklarede, at kapitalisme i sin reneste form var en måde at bringe fantasien, kærligheden og medmenneskelig tillid til magten. Penge, hans yndlingsemne, betegnede han som et pant på god vilje, på kærlighed, og på tillid: Mennesker bruger deres tid og deres talent på at skabe noget, der har værdi for andre, og det færdige produkt sælges så videre. De penge, man får for sit produkt, er på samme måde skabt af tid og talent og når vi bruger penge, går vi i virkeligheden rundt og veksler symboler på vores tid med hinanden. Den tid er også kærlighed til hinanden, til tingene vi skaber, og det hele afhænger af, at vi har tillid til, at vi alle sammen giver symbolerne den samme værdi.

Selv havde min far ikke tjent mange penge. Under sine studier var han gået fra den ene ulønnede praktikplads til den anden og havde derefter skrevet artikler og små morsomme historier for symbolske beløb. Investeringer kaldte han det selv. Han havde investeret tid, kærlighed, talent og tillid i sit arbejde og regnet med, at arbejdsmarkedet ville betale ham tilbage med renter og renters rente. Al det arbejde gjorde, at han, der gik ind for at man burde være færdig med sin uddannelse i starten af tyverne, selv var næsten fyrré, da han

afleverede sit speciale. Men han havde ikke læst særlig meget, sagde han. Han havde arbejdet. Han havde investeret.

Han havde også arvet (tid, kærlighed, talent og tillid vekslet fra den ene generation til den anden), men da jeg blev teenager var den arv brugt op. Han var færdig med universitet og mens han udfyldte sit arbejdsløshedsskema og oplyste sine mange fornemme tidligere arbejdspladser, blev hans koncentration overdøvet af et ekko af ham selv til et middagsselskab for mange år siden:

”Det sociale sikkerhedsnet udhuler kærligheden. Den tillid vi i kapitalismen udviser overfor hinanden bliver smadret af staten, som i sin udbetaling af sociale ydelser underminerer det kærlighedsforhold der opstår i den økonomiske udveksling mellem mennesker. Resultatet er et parallelsamfund tomt for værdier.”

Min far havde ingen holdninger mere. Han elskede ikke det beløb, staten satte ind på hans konto hver måned, og han elskede ikke det overtræk, som måske blev mindre for hver udbetaling, men aldrig forsvandt. Han elskede ikke at spare, og han elskede ikke det faktum, at hans søn selv havde foreslået at skifte til et offentligt gymnasium, og at hans kone tjente mere end ham og at det var hende, der reelt var den eneste garant for at han stadig var velklædt, stadig spiste økologisk, og stadig boede i en stor lejlighed med udsigt til Østerbrogade.

Han havde aldrig brudt sig om at være ung, og nu brød han sig endnu mindre om at blive ældre. I sine lange dage uden tanker, gik han langs søerne og gennem byen, og forsøgte at se travl ud. Han prøvede at virkede optaget af store visioner, han ønskede at mobiltelefonen ville ringe og tjekkede den midt i en fodgængerovergang og kiggede irriteret op, som om han blev afbrudt i noget vigtigt, når bilerne dyttede og trafikken begyndte igen. Han drømte om at have en bil, men havde ikke noget kørekort. Han var for længe holdt op med at ryge, og anså sig selv som ikke-ryger, men røg alligevel en halv pakke cigaretter om dagen. En undtagelse hver gang, og en forsikring for sig selv om, at der var ham, der bestemte og at han ikke lod sig styre af smålige kategoriseringer.

Jeg tænkte på min far. En mand med mange indvendinger. En mand, der altid kunne finde et hul i en værdi og derfor ikke havde nogle. Jeg tænkte, at det var hans stolthed, der havde forhindret ham i at handle, fordi enhver handling kræver at man underordner sig det felt hvori handlingen kommer til at foregå. Selv en bemægtigelse af et område, kræver at man anerkender at området findes og at man anerkender, at det er værd at beskæftige sig med. Min far var som en munk uden en religion. Jeg tænkte på arrogancens apati, på manglende viljestyrke, på at virke ung fordi man ikke tør blive voksen.

Jeg tænkte på min far, som jeg altid havde undgået at tænke på og som jeg altid havde været på flugt fra. Jeg tænkte på min far og på min egne småtskårne og gennemkriminelle reaktion på hans intellektuelle svagsind. Jeg tænkte på min far, som jeg ikke havde set siden jeg fyldte tyve. Jeg rejste mig og løb gennem gangene på Göteborg Konstmuseum. Jeg fandt Kong Vassel stående med ryggen til mig i Skulpturhallen. Alle tegn var stivnede.

”Jeg er med!” sagde jeg.

Vassel vendte sig mod mig: ”Det er godt!” sagde han og drak et glas vand.

De kærligste hilsener,

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Rantazar og hr Philip har taget ophold på Göteborg Konstmuseum, der er indrettet som et militært hovedkvarter. Rantazar og Kongen af Göteborg har bedt hr Philip om at udføre en farlig mission mod København. Hr Philip har – efter at have reflekteret over sit forhold til sin apatiske far - accepteret.

SEKSTENDE BREV: FORNÆRMELSER

Kæreste ukendte ven,

Hr Philip bar sin arrogance som et banner gennem livet. Det havde aldrig faldet ham ind at tilpasse sig noget som helst, gøre sig umage, eller på nogen måde strække sig i en retning. Alene at fremtænke en begrundelse for denne dovenhed ville efter hans mening være at bøje sig for andre mennesker. Hans fatamorgane selvopfattelse og totale mangel på forståelse for menneskelige forhold og sammenhænge fik ham i sin egne øjne til at fremstå som en kongelig fra en svunden tid. Han havde råd til at være dum. Og den rigdom, så meget vidste han, ville altid veje tungest.

I sit eget verdensbillede sad hr Philip til hest. Han bar en silkeklud i halsen og holdt sine smøger som et langt cigaretrør. Han kunne kværne en bajer med en sådan elegance, at folk ville huske tilbage på hans selskab og udtale under ed, at hr Philip den nat drak martini.

Den nat drak hr Philip guldøl.

Den nat brød tingene igennem nedefra. Revolutionære terroristkampagner bølgede gennem hr Philips svage sind og styrtede hujende og sejrende gennem hans årer. Den nat var hr Philip blevet afvist. Han var blevet afvist tre gange ved baren af tre forskellige piger og da han til sidst forbarmede sig over sin kæreste og fortalte hende, at hun gerne måtte få lov til at sutte den af på ham på toilettet, havde hun kylet sin drink i hovedet på ham og skredet. Hr Philip reagerede som var det endnu et tegn på hans overlegenhed, at han kunne få en begavet 1. års kunsthistoriestudine til at opføre sig som en kliché i en hip-hop video. Han lo og bad om flere shots i baren og kylede dem ud over sit hoved.

Han åbnede munden og satte en tændstik til. Bom.

Senere serverede han en lige højre i kæben på en falck-mand og styrtede panisk væk fra ambulancen. Han spæned ned gennem Store Kongensgade og faldt ind i bil, kravlede over køleren og gav bilisten thumbs-up. Baglæns dansede han mod Nyboder, ragede fra side til side mens han gav sig selv mange komplimenter for evnen til at gå oprejst. Der var ingen der gad at forfølge ham. Ved Grønningen så han sit ansigt reflekteret i vinduet på en parkeret bil. Refleksionen var utydelig, men tydelig nok til at hr Philip opfattede, at hans ansigt var forbrændt. Han ville sige "vansiret til ukendelighed" men kendte pludselig sin egen verden og indså, at den korrekte profetiske formulering var "vansiret til ensomhed."

Han kravlede over hegnet til Kastellet og i mørket mellem i de fugtige træer blev han draget mod månens spil i voldgraven. Han trådte over stien og gik ned mod vandet. Han rørte ved sit ansigt og smerten tændte en større smerte. Arrogancen forsvandt, afslørede sig selv og hr Philip kunne ikke længere holde verden tilbage. For meget havde alligevel trængt ind. Billeder væltede frem. Billeder af afvisninger og skyld. Billeder af at stå som 14-årig med hjertet fremme foran en pige med bøjle og se hende grine fjollet og vælge en anden. Billeder af egen arrogance, frygteligt skærende dårlig samvittighed over ondskabsfulde bemærkninger og barndommens alt for voldsomme skud ind i naive sjæle.

Han forestillede sig hvide hospitalsgange i en sindssygeanstalt hvor patienterne sad i liggestole i en altid grøn have med plaider over benene og forstående sygeplejersker bøjet over sig. Han forestillede sig at være spærret inde på et kunstmuseum som en omvendt prins, der ventede på prinsessen i den hvide kittel. Han forestillede sig at blive fundet og forstået og taget hensyn til. At kunne glide ind i en ansvarsløs tilstand hvor hans eget skrøbelige sind var begrundelse nok.

Da han vågnede på bredden, gennemblødt og rystende af kulde var det stadig nat. Ingen var kommet for at redde ham. Han følte sig stærkere end nogensinde. Han rejste sig, krydsede Grønningen og ringede på hos sin lillebrors kæreste. Han blev lukket ind og gjorde hende gravid.

De kærligste hilsener

Rantazar

Kæreste ven,

Jeg vågnede i nat og så Rantazar ved mit skrivebord med computeren åben. Han lo af mine protester og bad mig læse, hvad han havde skrevet. Jeg slettede det med det samme, men trykkede alligevel på ctrl-z, ctrl-a og ctrl-i og du har nok lige læst det.

”Det er din historie,” sagde han og så belærende på mig.

”Det kan jeg se,” svarede jeg irriteret. ”Du har puttet mit navn i. Men det er jo ikke min historie. Det er Alexanders. Det var sådan det gik for sig. Bare uden taxa og ambulance.”

”Det er ikke Alexanders historie. Det er din,” sagde han igen. ”Det var Benjamin, der fortalte dig om Alexander, ikke?”

”Jo...”

”Og du så det ikke selv, for du var gået hjem, ikke?”

”Jo....”

”Og ingen andre har fortalt dig om Alexander, vel?”

”Nej...”

”Og du forstod med det samme historien. Du kunne leve dig ind i den. Ikke så underligt, egentlig, for det var din historie. Det var din dumhed. Du har løbet efter din egen fortid som et fatamorgana i din indre ørken. Du troede du kunne redde dig selv. Dette er historien om Alexanders undfangelse.”

Der var ikke andet lys i værelset end det blå skær fra den irgrønne optrækkelige computers skærm. Rantazar så på mig med sine bedrevidende øjne. Jeg rystede på hovedet:

”Hør nu her, din lille næsvisse abedreng!”

Men han blev ikke mindre næsvis.

”Hvordan kunne du undgå at genkende historien?” spurgte han.

Jeg rejste mig og pegede irettesættende på ham: ”Jeg synes ikke det er helt klart hvad der giver dig ret til at bilde mig historier ind om min egen fortid. Det her skete mange år før du overhovedet blev født. Der kan være mange grunde til at jeg ikke har haft lyst til at tænke på alt det. Du kan ikke på nogen måde tillade dig at sidde her og tro, at du kan leve dig ind i hvordan jeg havde det, da jeg var 19 år. Der er mange fejl i din historie. For det første var jeg ikke rig.”

”Nej,” sagde Rantazar med rolig stemme: ”men du havde ikke tænkt på, at din lille børneopsparing kunne løbe tør. Selvfølgelig ville den gøre det. Men det havde du bare ikke tænkt på. Du var vant til at bo hjemme og få mad og tøj og tjene rigeligt med lommepenge på meget lidt arbejde. Så du følte dig rig. Du tænkte ikke længere.”

”Jeg havde arbejde.”

”Måske, men det kunne du ikke leve af.”

”Måske ikke. Men jeg fandt på noget.”

”Du var ikke i stand til at underordne dig noget som helst, vel? Så du kunne ikke rigtig finde på at få et arbejde eller tage en uddannelse du kunne bruge til noget. Er det ikke rigtigt? Så du begyndte at stjæle og sælge hash og den slags. Er det noget at være stolt af?”

”Det er mit liv. Jeg fortryder ikke noget. Jeg har klaret mig så godt jeg kunne.”

”Ja, ja, lige som din far. Jeg læste lige dit sidste brev. Meget morsomt. I minder jo meget om hinanden.”

”Vi minder overhovedet ikke om hinanden!”

”Hør nu her, hr Philip, jeg er 37 år yngre end dig og alligevel har jeg gennemskuet dig.”

”Gu har du ej! Og angående de 37 år, så burde du måske kende din plads. Du er et barn! Du skal ikke belære mig om mit liv!”

”Men når jeg nu kan...” svarede han og begyndte så småt at grine.

”Det er lige meget. Jeg rejser i morgen. Og du tager ikke med. Kongen har givet mig en mission. Der er et gammelt militærområde, som jeg har fået udpeget på et kort, og der skal jeg finde en flyvemaskine. Nøglen ligger i min lomme sammen med anvisninger på, hvordan sådan en karl virker. Og så er det mig, der gør, hvad det nu er, jeg skal gøre. I kommer til at takke mig!”

”Det gør vi, håber jeg.” Han smilede igen. ”Du skal gå gennem skovene?”

”Ja!”

”Sammen med prinsessen”

”Ja...”

”Som du ikke har mødt endnu?”

”Ja. Det er rigtigt. Og hvad så?”

”Det undrer mig, at Vassel lader dig følges med sin datter, når han kender din historie med kvinder. Men han må have stor tillid til hende. Eller måske synes han bare, at du er blevet for gammel og grim til at det kunne blive et problem.”

”Hold dog op! Mon ikke du skulle få dig nogle rigtige kønshår i stedet for den mærkelige pels du render rundt med, inden du begynder at tale med om den slags”

”Og hvad var de andre fejl?”

”Du har mange fejl. Skal jeg remse dem op? For det første er du pisse arrogant. For det andet overvurderer du dig selv helt sindssygt. For det tredje... Skal jeg blive ved?”

”Nej, det er uinteressant. Du sagde, at der var flere fejl i min historie.”

”Jeg blev ikke vansiret”

”Nej, men det troede du, at du blev. Du var heldig.”

”For det andet fik Louise en abort, og selvom jeg ikke tror at det var med mig, så blev der i hvert fald ikke født noget barn.”

”Er du sikker?”

”Ja, det fortalte hun mig!”

”Hvor mange år efter?”

”Det kan jeg ikke huske.”

”Hun fik ikke nogen abort. Barnet var dit. Og da du kom i fængsel, tog Hanne sig af det.”

”Hanne? Hende havde jeg jo slet ikke mødt dengang”

”Nej, men hun har altid ryddet op efter dig. Ligesom med Benjamin.”

”Du er fuld af lort. Intet af det her passer. Hvor ved du det fra?”

”Må jeg ikke prøve igen?” Rantazar pegede på computeren.

”Hvad mener du?”

”Må jeg ikke prøve at leve mig ind i dig igen? Prøv at se, nu er jeg dig. Jeg er 20 år. Jeg laver indbrud i forstæderne. Jeg sælger hash på Nørrebro. Men jeg skriver også digte. Jeg er kunstner!”

”Din flappethed kender ingen grænser, Rantazar!”

”Lad mig nu bare,” sagde han og rykkede hen foran computeren. Jeg opgav at protestere. Han skrev det følgende:

Jeg er kunstner og derfor tænker jeg meget på mig selv. Man kan sige, at jeg studerer mig selv. Forleden fandt jeg mine gamle børnetegninger frem og faldt i dybe tanker. Jeg begyndte med det samme at formulere mig i tøvende, tørre, tonløse sætninger som jeg skrev ned forskellige steder på en masse papir.

Hvor dybt! Hvor modernistisk! Hvor heldigt det ikke rimer! (Hvor godt det lyder dårligt!): Der er sket det samme for mig, som sker for alle. Og det på trods af at jeg er digter: Tiden går. Man er ikke den samme om man er 5 eller 20 år. Og jeg undrer mig: Ser jeg noget? Findes jeg i denne verden? Er der andre mennesker til stede? Eller er der bare mig? Vil der være folk på en trendy bar, der føler det samme som jeg?

Jeg så på mine første skridt. En vag storladen tanke klang ustandseligt mellem mine tindinger: Jeg har aldrig levet og dog jeg er mere interessant end alle andre. Jeg har aldrig levet! Så må jeg dog leve! Og jeg spekulerede så inspireret, at jeg var nødsaget til at forklare mig selv grundigt og i logiske deduktioner: betydningen af mit livs semantik, min sjæls etymologi, min geniale tankes syntaks: Selvfølgelig har jeg levet! Jeg blev født, trak vejret, spiste, sov og stod op. Alt skete i fornuftige, rytmiske forløb og over disse løb har spillet en fremadskridende melodi og det har vel været livet? En sang, en rimelig forudsigelig improvisation med udstukne grundakkorder som en klassisk standard. Vers, omkvæd, vers, omkvæd, trallulalej og her står jeg!

Alle disse tanker, følte jeg, måtte bestemt gøre mig i stand til at formulere mig politisk, og derfor, da jeg mødte Gud, fortalte jeg hende straks om min utopi.

Jeg ved ikke hvorfor jeg har ladet denne fornærmelse stå. Rantazar pegede der hvor han havde skrevet ”Gud” og sagde leende:

”Det er Hanne! Det er Hanne!”

Jeg bad ham om at gå. Og nu går jeg i seng igen.

De kærligste hilsener,

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip har accepteret en farlig mission og har forladt Göteborg.

SYTTENDE BREV: DE SVENSKESKOVE

Kæreste ven,

For første gang i mit liv skal jeg noget vigtigt. Det har jeg foreløbigt ignoreret. Jeg har reddet en hel dag på skovstier med min krop vuggende frem og tilbage, og som en baby, der bliver vugget, er mit kranie vugget helt tomt for konstruktive tanker. Jeg har lyttet efter fuglesang, jeg har fulgt med i den spændende udvikling af myoser i min røv og jeg har leget rorschac-test med solstrålerne, der filtreredes gennem trækronerne: Se, et øje i en pyramide! Se, ét roterende højhus! Sé, træet har ondt i ryggen og smerten lyser gennem grenene!

Jeg ved godt, hvor mine tanker burde være, men hele dagen har mit hoved summet af ufuldendte sætninger og halve refleksioner. Stumme aggressioner og smil har spillet mod hinanden i mit kranie som en stortromme og en hi-hat i en langsom, snublende rytme på tværs af hestenes synkoperede stød mod jorden. Jeg har været melodi og tekst til en sang uden vers og omkvæd. To soldater har været serielle distortion-pedaler foran fødderne på en guitarist, der aldrig træder på dem og jeg har ventet i timer på at blive revet midt over af den øresønderrivende larm fra krængede overstyrede lydbølger. Men der er ingen at

slås med hvor vi er. Min rytme har ikke fået lov at eksplodere. Lyden af våben tændtes ikke. Der er ingen mennesker og ingen vilde dyr.

Vi er en dagsrejse til hest fra Göteborg dybt inde i de svenske skove. Vi har tre gamle telte i regntæt letvægtsnylon, ét til mig, ét til de to soldater, som endnu ikke har sagt et ord, og ét til Prinsesse Anika, der har snakket og sunget uafbrudt siden vi forlod byen. Hun er 20 år, har Pippi Langstrømpe-fletninger og i følge hende selv har hun aldrig haft det så sjovt nogen sinde. Vi skal finde et militærlager tre dagsrejser herfra, starte en flyvemaskine og erobre København. Min primære kvalifikation er, at jeg har kørt bil og spillet flyvespil på PS4 i mine unge dage. I min taske bærer jeg på adskillige kort, instruktions-vejledninger, gode råd og krigstaktiske ordrer, som jeg endnu ikke har nået at sætte mig ind i. Det kan jeg ikke bekymre mig om.

Soldaterne sover. Prinsesse Anika sover. Jeg sidder foran mit telt og holder bålet ved lige. Bag os er hestene bundet til et træ. Dette, forestiller jeg mig, er hvad friluftsfolk stræber efter. Der er natur over det hele og jeg har fået myggestik.

Er det lykken at pakke en vakuumpakket sovepose ud og putte sig med udsigt til en stille sø? Flytter det vand sig aldrig? Jeg glori over vandet og fortaber mig i en ufrugtbart diskussion med mig selv om forskellen mellem bålets røde lys og månens hvide skær. Bålet, den sorte skov, vores lejr, søen og månen: rødt, sort, mørkeblåt og hvidt. Der er stjerner over den svenske sø og ikke et menneske at se.

I dag kunne jeg være blevet opslugt aldeles af atonal melankoli, hvis ikke det havde været for Prinsesse Anikas højstemte pludren. Hun har tilbragt det meste af sit liv isoleret på Göteborg Konstmuseum med fri adgang til gamle biblioteker og derfor ved hun meget, og fortæller godt, og med hendes meget begrænsede personlige erfaringsgrundlag får alt hvad hun fortæller et skær af fantasi og eventyr, hvor krige aldrig gør rigtig ondt og kunst skabes ud af morsomme teoretiske bølger. Sidst analyserede hun sig frem til, at Anden Verdenskrig var et opgør med Freud og naturalismen – for hvis kunst kan anskues som en reaktion på historien, kan historien vel også anskues som en reaktion på kunsten? Og

hvordan maler man penismisundelse naturalistisk? Det kan man ikke! Så må man slå nogle folk ihjel!

Hendes opfattelse af tiden fra før verden gik af lave og hvorfor den gjorde det, er præget af hendes far. Det er på grund af ham, at hendes tilbageskuende storbydrømme ikke retter sig mod New York eller Tokyo, men mod Paris, og i en underlig dobbeltdrøm ikke det Paris hendes far havde oplevet, men det han havde drømt om. Som ung læste faren på Sorbonne. Han havde regnet med et let liv, romantik, kunst og god mad. Men hele bymidten var død af rigdom. Alt var gammelt. På de mennesketomme gader holdt velholdte veteranbiler og gennem de få vinduer hvor gardinerne ikke var trukket for kunne man se gamle stuer med tidligere tiders kunst på væggene.

Beboerne burde være døde, men det var de ikke. De havde tegnet livstidsforsikringer og ordnet deres investeringer således, at renter og renters rente i al fremtid ville kunne betale for boligens vedligeholdelse, havernes pleje og den rengøring, hygiejne, næring, medicin og lægehjælp der var specificeret. De kunne overleve i en kunstig dvale i al uendelighed.

Engang havde faren kravlet op og på kigget gennem ruderne og set en entrée, et tilsyneladende fuldt funktionelt køkken med to brede gasovne og gammelt porcelæn stillet sirligt i glasskabe. Ved siden af en stor, fornem spisestue med dobbeltdøre ud til en bred altan med nydeligt plejede blomsterarrangementer kunne man se ind til soveværelset. Faren havde kravlet hen foran vinduet. I midten af det lyse rum stod en dobbeltseng redt op med hvidt sengetøj. Op ad tykke puder sad to mennesker, en mand og en kvinde, og stirrede i hans retning.

Under natbordene var elegante små bokse placeret og derfra pumpedes en i livsopholdende væske rundt i deres blodårer. Både manden og kvinden så velsoignerede, næsten sunde ud. De var gamle, men virkede friske. De havde åbne øjne og begge var velfriserede. Kvindens lange, hvide hår sad i en stiltfærdig, elegant opsætning. Manden bar briller og kvinden var påført en diskret make-up. De så ikke døde ud. Men de levede heller ikke.

Anika løftede øjenbrynene højt til vejrs og kiggede sigende på mig, da hun afsluttede historien, nærmest som om pointen havde været en bebrejdelse mod min generation og hun forventede et forsvar. Jeg sagde noget om, at den eneste måde at blive rig på, da jeg var ung, var at blive gammel, men at jeg altid havde forestillet mig at dø ung. Hun sagde, at hendes far kunne lide mig fordi han synes, jeg var en rigtig kunstner. Det havde han selv prøvet at være engang og derfor kunne han genkende mig. En kunstner er nødt til at være kontakt med sin kvindelige side. En mand prøver at løse problemer. En kunstner derimod skaber problemer. Deraf kommer kunsten. Jeg fortalte hende, at jeg hverken synes det var pænt sagt overfor mig eller kvinder generelt. Hun lo og var ikke det mindste fornærmet.

Engang havde han skrevet en bog, der foregik i hans forestilling om Paris i gamle dage. Bogen bestod af anmeldelser, forargede læserbreve, intellektuelle debatindlæg, interviews osv. der omhandlede en bog bestående af anmeldelser, forargede læserbreve, intellektuelle debatindlæg, interviews osv. i al uendelighed. Et eller andet sted i denne labyrint af selvreferentiel udenomssnak skulle det gerne gå op for læseren, at der engang havde været en rigtig bog. Denne bog havde for så vidt også bestået af anmeldelser, forargede læserbreve, intellektuelle debatindlæg, interviews osv. men til sidst i denne mægtige rammefortælling refererede den ikke kun til sig selv, men til anmeldelser, forargede læserbreve, intellektuelle debatindlæg, interviews osv. omhandlende en kunstudstilling. Alle disse anmeldelser, forargede læserbreve, intellektuelle debatindlæg, interviews osv. var skrevet af den samme person, nemlig den udstillende kunstner. Han havde, som enkelte andre, altid gået med drømmen om at blive berømt og anerkendt og feteret. Da han også gik til fest og læste modeblade havde han slået sig på installationskunst. Men ingen forstod ham!

Inden den egentlige handling fandt sted, havde han haft to fremragende ideer til udstillinger. Den ene gik ud på at stable en masse kloge bøger op i et bælgmørkt lokale, hvilket skulle få folk til at tænke, at visdom er noget der kommer både indefra og udefra

og man skal være i humør til det og man skal have mulighed og finde det i sig selv og det var meget klogt tænkt, men ingen ville arrangere nogen udstilling.

Senere blev han, nedtrykt som han var over omverdens manglende anerkendelse og de altid udeblevne invitationer til receptioner, premierer etc., klar over, at verden er, som man ser den og man kunne se den på mange måder og det er i virkeligheden bare fordomme alt sammen. Det var bare med at formulere det kunstnerisk! Han fandt så på den geniale idé, at få en kortproducent til at sponsorere en udstilling bestående af kort vendt på hovedet, men teksten skrevet den rigtige vej, nemlig, altså, hvorfor er Nord altid øverst? det kunne vel lige så godt være Syd? eller for den sags skyld Vest eller Øst! Ja, kortene skulle hænge med alle mulige forskellige veje opad!

Men ingen kortproducent eller atlasudgiver ville sponsorere hans idé. Nu syntes verden var hul og tom. Kunstverden, især, var korrupt og snæversynet. Det hele var bare snobberi. Men hvorfor snobbete ingen for ham? Hvorfor var Kunstakademiet ikke travlt optaget med at få ham optaget?

En mægtig idé rejste sig i hans bryst. En idé så stor og så smuk og så sand at hele hans eksistens kun syntes at pege mod dens realisering. Han nedskrev konceptet i smarte formuleringer fyldt med fremmedord, indførte flot computergrafik og fik det printet ud på glitrende rødt papir. Så afleverede han det personligt til byens største og mest kompetente gallerier og ventede stolt, med hænderne afslappet i lommen og kæben skudt frem, på, at galleriejereren læste flyeren igennem. Eftersom den ene galleriejer efter den anden afviste projektet, hvilede hænderne dog hurtigt lidt mindre afslappet i bukselommerne og kæben blev gradvist trukket tilbage mod brystet. Nu havde han været snart i hvert eneste galleri i hele Paris, kæben rykkede nervøst frem og tilbage og hænderne blev rettet knyttet mod himlen:

”Å, Kunstscene i Paris! Tag mig dog! Sig hej hej til mig når jeg går i byen! Anerkend mig! Hør mig udtale mig og nik indforstået til mine analyser af kultur og samfund! Å, kunstnercirkler! Jeg tilhører Jer! Jeg er en af Jer! Men jeg skal vise Jer! I skal ligge på

knæ og trygle mig om at komme til Jeres latterlige premierer, receptioner og ferniseringer! I vil servere gratis drink hele natten som tak for at jeg overhovedet gider at springe den kilometerlange kø over og gå ad den røde løber ind i Jeres platte natklubber! HA! HA! HA! ”

Og så besluttede han at arrangere sin udstilling selv. Han sparede nogle penge sammen og lånte resten i banken og lejede sig ind i en forladt butik i Belleville. Dernæst gik han på jagt blandt byens antikvitethandlere og marskandisere for at få det han skulle bruge: Rammer, masser af rammer.

Idéen bag hele udstillingen var nemlig den udspekulerede at udstille en masse smukke og elegante og forskellige rammer - uden noget indhold! Hovedattraktionen skulle være en kæmpestor ramme han selv ville lave bestående af pengesedler. En anden ville bestå af anmeldelser udklippet fra aviser, en tredje af invitationer etc. etc. Resten af rammerne skulle bare være moderne og antikke rammer, nogle forgyldte, andre billige, nogle nydelige, andre slidte.

Han satte sin udstilling op, uddelte invitationer og lagde flyers på smarte caféer, frisører og modebutikker. Han holdt reception, han indbød pressen. Ingen reaktion fra omverdenen. De eneste besøgende han havde til sin udstilling var tilfældige forbigående og unge mænd uden forbindelser, der troede de kunne skaffe dem via ham.

Skuffelse og vrede igen.

Han besluttede sig så for selv at skrive anmeldelser af udstillingen, men han stoppede ikke dér, han skrev også rosende og forargede læserbreve, han skrev læserbreve der kommenterede hans tidligere læserbreve, artikler der kommenterede hans tidligere artikler, læserbreve der kommenterede hans artikler, artikler der kommenterede hans læserbreve. Travlt optaget bag sine fem skrivemaskiner og pc'en med de mange forskellige skrifttyper efterlignede han anmeldernes personlige stil så godt, at

redaktørerne troede ham og trykkede hans indlæg. Ingen anmelder protesterede, hvorfor skulle de også det, deres anonyme sekretær skrev lige så godt som dem selv og pengene gik ind på deres egen konto. Videre begyndte han at kommentere pressehysteriet han selv havde skabt med analyserende, intellektuelle og intetsigende debatindlæg. Snart var han ikke den eneste der blandede sig i debatten. Andre stødte til. Enkelte tog endda ud og så hans udstilling.

Han skrev nu en bølge af ekstra hadefulde og småtskårne læserbreve rettet mod sin egen udstilling. Læserbrevene var dårligt formuleret og anklagede ham for at gøre folk til grin og for at spilde skatteborgernes penge. Inden han med rimelighed kunne forventes at tage til genmæle og forklare, at han overhovedet ingen statsstøtte fik, smadrede han sin egen udstilling sønder og sammen og brændte huset af. Han råbte op i pressen om hærværk og manglende politibeskyttelse og nu var han pludselig virkelig berømt. Alle diskuterede sagen og forsikringsselskabet troede uden at blinke, at kunstskatte for flere millioner var gået op i røg. Han var nu rig. Han var smart. Han var en kontroversiel ung kunstner, han var omtalt, selvskabt, berømt, iscenesat, indbegrebet af smartness. Invitationerne væltede ind og han befandt sig pludselig i midten af de lukkede fester. Han betalte ikke længere for sine drinks, han behøvede ikke billet for at gå i biografen, han kindkyssede med skuespillerne når han havde været i teatret, han fotograferedes til magasiner, hans hjem og indretning og privatliv blev kommenteret i ugebladene.

Opmærksomhed! Opmærksomhed! Anmelderne der anmelder anmeldelserne der kommenterer kommentarerne og kommenterer fænomenet kommenterede kommentarer kommenteret og analyseret forfra og bagfra og frem og tilbage og udenom og indeni og rundt omkring og distanceret og nærlæst og dybdegående og personligt og akademisk og overfladisk og smart og tørt. Han blev hørt og misforstået og spurgt og diskuteret og fortalte alverden om sine livretter og barndom og traumer og yndlingsdyr og -farver og...

Hans trick, hans kneb: Han blev aldrig opdaget og hvis han en dag skulle være blevet opdaget, ville han blot været blevet desto mere kontroversiel.

Om dette eventyr handlede Vässels første bog, men den var fortalt gennem anmeldelser, forargede læserbreve, intellektuelle debatindlæg, interviews osv. omhandlende en bog bestående af anmeldelser, forargede læserbreve, intellektuelle debatindlæg, interviews osv. omhandlende en bog bestående af anmeldelser, forargede læserbreve, intellektuelle debatindlæg, interviews osv. osv. osv.

Prinsesse Anika lo af sin far da hun fortalte historien. Hun så op mod trækronerne, hvor solstrålerne spillede i grenene og hun kunne ikke forstå, hvad det var vi manglede.

”Alt dette,” sagde hun og pegede på skoven, ”var der jo også dengang!” Hun så mildt bebrejdende på mig og forventede endnu engang en forklaring.

”Ja,” sagde jeg, ”men det føltes ikke sådan”

De kærligste hilsener,

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip er på vej på en farlig mission sammen med to soldater og den tyve-årige prinsesse Anika.

ATTENDE BREV: YTRINGSFRIHEDEN SKABER KAOS I SYSTEMET

Kæreste ven,

Ytringsfriheden skaber kaos i systemet: hvem ved hvad jeg ikke har set: Håbløse drømme så store mine indvolde eksploderer: Kæmpende, klaskende mod verden, altid trykket nedad: Afslappet lokker bunden, fredeligt kvælende: Kravler på vej op, afgrunden bliver dybere: jeg svagere.

Jeg var i et badebassin. Frejdigt dykkede jeg iført mine nye dykkerbriller og smarte badeshorts undersøgende en let og lyseblå verden. Jeg gled langs fliserne. Jeg holdt vejret. Da formørkedes overfladen. Jeg så op. Tusinde fede kvinder var sprunget i over mig. Lyset blev brudt af forvirrede små bølgetoppe og trængte kun med stort besvær forbi de uformelige fedtpuder. Jeg så tusinde fede kroppe der med loven bag sig plaskede bekymringsløst over mig i et tæt svunget mønster. Jeg havde ikke mere luft. Jeg måtte op, forbi de rethaveriske madammer, tilbage til luften. Jeg prøvede at trænge forbi dem, jeg prøvede at skubbe til dem. De kløede sig irriteret hvor jeg rørte dem og jeg hørte lyde jeg ikke forstod, beklagelser rettet mod bademesteren. Jeg mærkede en stang med en krog for

enden rettet mod min krop. Bademesteren, hvis pligt der var at holde orden og sørge for gæsternes velbefindende, han troede det var hans job at holde mig nede.

I et mørkt intet med utydelige konturer: ÆÆÆÆEH BANG!!! Selvforsvar er romantisk, men jeg ønsker ikke at skribe. Jeg ønsker at høre lyden af det slag der slår mig til jorden: Den store uformulerede trussel, den bankende dumheds kræfter; den insisterende krampagtige landsbytosse, der griber fat i min krave og overbeviser mig savlende om, at han ved og at alle ved og at alting tyder på, at han har ret, når han siger, han ved, hvor jeg har hjemme: under mægtige katedraler af lysegrøn bøg, millioner præster råber unisont, prædikende tremmernes velsignelse, menigheden læner hovedet fremover i dyb sovende enighed, jeg løber, det er en skandale, folk ler af mig, kirken har ingen udgang, jeg løber gennem gader, kirkens gange, og husene lukker sig pastelfarvet over mig; en hånd fra en krop stærkere end min egen lægger sig på min skulder og holder mig fast, min mund presses åben og medicin tvinges i mig, mit blod størknes, mine ben stivner; et uendeligt hav af jublende mennesker skubber mig fra side til side uden at slippe mig, et brøl af jubel stiger fra havet, men ingen jeg ser smiler, jeg skylles med strømmen, mine ben rører ikke jorden; jeg forstår ikke lovene, den venskabeligt altdominerende tyngdelov, jeg tror mig fri, jeg styrter rædselslagen mod jordoverfladen, jeg spreder armene og forsøger at sænke farten mod døden, jeg lander i en syndflod af bræk og menneskeligt affald, alt hvad jeg har haft og elsket er oversvømmet og ødelagt; jeg svømmer i et lys der ingenting belyser; jeg kæmper en kamp hvor jeg ingenting vinder; jeg omfavner tilfældige mennesker for hvem jeg ingenting betyder; jeg kysser inderligt skuespillere i en film jeg ikke er med i; mit barn er ikke mit eget; min far er ikke min fader (han prædiker formanende hvad alle omkring mig råber i kor); en frodig klode suges indad mod sit eget centrum; i et brændende inferno af middelalderborge, der vælter mod hinanden i opskræmt indelukket had, presser jeg min krop op mod en uopnåelig blå himmel; jeg er lava, Fugl Phoënix, asken og ilden, ukontrolleret farer jeg over himmelhvælvingen, ødelægger mere end jeg gavner; grædende mennesker griner; jeg forærer lyset til modstridende kræfter; påfører mig en galge under sammenstyrtende bygninger, hvælvingerne følger sig til en smal udgang, jeg lades fri i en knyttnæve by af beslutsom storhed, indbyggernes efterladenskaber, århundredets ruiner tårner sig op og

falder ned over mig; jeg befrier mig for en ligegyldig, meningsløs kontekst, et dynd af banaliteter; jeg kaster mig ud, i den vældige vælten; se om du kan holde din plads; løb for at blive, være, begynd for altid at rase; en konge uden undersætter, Phaëthon i et forsøg på at finde, spejdende, søgende, ledende, sin sjæls etymologi, grundende; håndfladerne presses mod øjnene, lugten af frisk maling mildner sindet, ryggen mod gulvet, ansigtet mod luften, se, se, en klaustrofobisk, megalomanisk tænksom tåbe, en økse rette mod hjemmets fire vægge, splintrende nymalede brædder, gnistre fra voldsomme slag lyner mod møbler gennemvædet af benzin, en vulkan af angst, ensomhed og forladthed, blandt falske kroppe, mønstrede tekstiler der dækker over ar; den giftige damp hverken høres eller ses; den usynlige fe ligger bevidstløs omringet af flammer, drømmer pegende med tryllestaven, peger på drengen og tårerne der triller fotogent ned ad kindbenene blinker i en stjerneklar våd nat, min ven, min ven, tag flere triste polaroidbilleder af dig selv, kunstfærdigt klynkende malerier af dig selv, dig selv, dig selv, du er smuk, i din latterligt selvoptagede, universelle opreklamering; rejs dig, min dreng, smil, se ud ad vinduet, den vældige vælten, som sagt: Spis!

Prinsesse Anika lo af mig, da jeg forsøgte at recitere et digt fra min ungdom efter hukommelsen. Jeg forsøgte at fortælle hende noget om, hvordan det var at være tyve år dengang jeg var ung og hele verden strømmede en ind i hovedet: så svær at opnå på en SU, denne drømmeverden!

”Kan du ikke forstå, Anika?” forsøgte jeg mig og fortsatte. ”Det var som om mulighederne konstant greb om dit ansigt og råbte dig ind i hovedet!”

Man vifter med LIVET så tæt for dine øjne. Hvem ved hvad du ikke har set. Drømme så store dine indvolde eksploderer. Fred, lykke, et liv uden ydmygelse. Et håb om sandhed.

Du lukker øjnene. Jeg fører dit ansigt bagover. Og messer henover dig:

Verden former sig som en gigantisk kødædende plante, der i sin vældige overstørrelse vælter over dig i en bugtet bølgebevægelse, parat til at sluge dig og indføre dig i dens

mekaniske organiske indvolde hvori al din selvstændighed vil blive til proteiner, fedt og kulhydrater for verdens videre ligegyldige opretholdelse. I det den kaster sig over dig, hænger over dig og aldeles skygger for et højere syn - før dens hvide skumtoppe bliver til lange sylespidse hugtænder, der kan gribe dig og holde dig fast og før de enorme flade kindtænder tygger dig sønder og sammen og maser dig til ukendelighed - da stopper du dens bevægelse med en opstrakt arm, sætter den anden hånd i siden og træder sikkert et skridt frem, retter ryggen og råber bestemt af dine lungers fulde kraft:

NEJ!!!

Og verden vender sig og flader ud og ligger foran dig som en by hvis porte er åbne. Den tilbyder sig i al dens afmægtige ælde, brugt og slidt, velkommende og åben, i sin faldefærdige ælde - blidt, for foden af din rasen. Trækker du på smilebåndet? Skyder du brystet fremad? Verden ligger som et bjerg du kan bestige, et land der kan erobres, dit våben er dit liv, din indsats din sjæl. Det er muligt, det kan ske, verden er en udstrakt hånd der spørger om du ikke nok vil tage den, om du ikke nok vil være så sød at give den bank og gøre med den hvad du vil. Du udtaler klart og tydeligt, med et ondt og vellystigt smil og trænet bombastisk teaterstemme:

JA!!

Man må leve sit liv som et par fordrukne hooligans der baner sig vej mod pitten foran Orange Scene. Man må selv være stjerne i sin film, selv komponere musikken til ens video, selv fortolke og udstede lovene, selv drømme målene og selv føre sig ubarmhjertigt frem gennem sumpe, junglen og ørkenen...

Ja, ja, siger du og griner. Jeg ved det godt. Jeg må øve mig i at være et dumt svin. Jeg må opføre som en bokser. Jeg ved det godt, men målene passer ikke med vejen. Du stritter lidt med din pegefinger:

Helvede er et bål der brænder behageligt, trygt og rødt. Paradis er kulde, isnende røvsyg kulde.

Du vil gerne bare lege, siger jeg og peger på dit livs tydelige tegn på putten sig væk med parforhold. Det er også okay, men ikke hele tiden. Vel, min ven? Ikke hele tiden.

Du vender øjnene opgivende i vejret og peger på den flaske absint vi begge har drukket af. Så peger du på dig selv og siger sarkastisk:

Jeg er, frygtelig og faretruende, aldrig i overensstemmelse med den virkelighed lyset reflekterer på mine to øjnes nethinder, så højt drømmende, at frustrationerne tager sig ud som krampagtigt lukkede øjenlåg - hænderne op foran øjnene og skrig presset ind i kroppen - udfarende skuespilkunst i et lukket rum - stille og uskadelig.

Anika smilede uransageligt. Uforstående og rent. Hestene stødte synkoperet mod jorden. Vi bevægede os langsomt fremad gennem de svenske skove.

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip er på vej gennem de svenske skove på en farlig mission sammen med to soldater og den tyve-årige prinsesse Anika.

NITTENDE BREV: BANDEN AF FRIE

Kæreste ven,

En bande af hulemændslignede tosser har overfaldet os! De kom springende ud af skoven og viftede med sværd og truede med bue og pil. Soldaterne så rådvilde ud, Anika hvinede af fryd og jeg følte et skær af autoritet, der gjorde, at jeg med en håndbevægelse bad vore soldater om ikke at tage kampen op. De var mange. Og det var ikke til at se hvor mange flere der gemte sig i skoven.

Vi blev ledt til deres lejr, som de sagde, at vi var på vej hen imod. Havde vi taget en anden vej, ville de ikke havde overfaldet os, men hvis vi alligevel afslørede dem kunne de ligeså godt overraske os. Det var deres venlige ræsonnement for at tage os til fange, som de gjorde det klart, efter at have bundet os og taget vores våben, på et skingert, hvinende svensk som var så besynderligt, at Anika måtte oversætte for mig.

De lever i en form for organiseret jæger-samler-samfund. Jeg er meget begejstret for deres kønsroller. Mændene går rundt med ranke rygge og våben slynget over skulderen,

kvinderne passer husene og børnene og laver mad. Alle er unge, har veltrænede kroppe og det svirrer i luften med stolt gennemført seksualitet. Hvis det var sådan i stenalderen, siger jeg bare, så fuck samfundsudviklingen generelt. For at det ikke skal være løgn, synes de at have påtaget sig deres positioner fuldstændigt uden fordomme. Således har jeg foreløbig set to kvinder med mande-funktion, ranke rygge og våben over skulderen, og op til flere mænd gå rundt med krukker og passe børn og lave mad. En lidt ældre fyr synes at have en pædagog-funktion, hvor han underviser og leger med en gruppe større børn. Da jeg med det samme syntes at genkende min egen tidligere rolle i loftsrummet ved Christiansborg Ridebane og han samtidigt hilste på mig med et valent, feminint smil, vendte jeg mig med det samme fra ham.

Maden er fantastisk, men kunne godt bruge lidt mere salt. Hvis jeg husker ret fra mine historietimer i folkeren kunne de også have glæde af den teknik til konservering. Tilsyneladende mangler de dog intet og har muligvis slet ikke behov for at opbevare maden. Vi spiser elg, hjort, tror jeg, i hvert fald kød, stegt over et bål og dertil bær og rodfrugter, hvoraf nogle af dem er kogt. Jeg kunne leve sådan for evigt hvis de også kunne lave vin. Det er vinter og koldt, men hytterne er arrangeret rundt om store bål og selv inden i husene er der ild og nogenlunde ventilerende røgudgange i loftet. Folk er klædt i pelstøj med store kighuller indtil deres nøgne kroppe. Alle har de nydeligste svensker-arme – korte hvide hår over brun hud - og for at vende tilbage til deres fordomsfrie kønsopfattelse, så knepper de lidenskabeligt hinanden på kryds og tværs uden at skamme sig. Anika er forsvundet, og godt for hende, tænker jeg. Selv håber jeg at gennemskue formen for denne berigelsesleg uden at sætte mig liv i fare. Har endnu ikke set en mand blive afvist, men er ikke helt sikker på om friheden gælder mig eller der er skjulte ordner. Kunne jeg risikere at støde en høvdinges datter og få knolden hugget af til gengæld? Jeg ved det ikke, men skal nok finde ud af det. Foreløbig har jeg sat mig i en behagelig seng af skind og pels og græstørv ved et indendørs bål, har trukket min computer op og skriver dette mens jeg engang imellem gnaver af et kaninben. Gennem den åbne udgang kan jeg skimte det glade aftenliv blandt disse venlige vilde. Der bor måske tusind mennesker her. Er vi stadig fanget? Det ved jeg faktisk heller ikke. Vi er i hvert fald adskilt. Ingen har vist interesse for min computer, hvilket undrer mig.

Håber at noget barbarisk kvindeligt initiativ vil falde i min retning.

Næste dag. Ingen stenalderssex for mit vedkommende. Men efter at have spist og skrevet, var jeg så træt, at tanken alene var nok til at lulle mig i en dyb og tilfredsstillende søvn. Jeg sov som en glad lille friluftsgris uden at tænke ”i morgen skal du slagtes.” Og vågnede til lyden af en mægtig fest. Trommesang, violinspil og fjerne dødsskrig. Da jeg gik ud af min hytte smilede folk som sædvanligt venligt til mig. De talte glade sammen på deres højstemte svensk, som jeg stadig har forbavsende svært ved at forstå, og da en venlig mand med mange glade ord prøvede at forklare mig, hvad der var sket, og jeg ikke forstod andet end ”gammel” og ”ristet”, pegede han til sidst på min mave og sin mave og på min mund og sin og sagde ”Äta! Äta!”

Jeg gik ud fra at et eller andet lækkert dyr var blevet slagtet og da jeg ikke havde fået morgenmad, gik jeg sultent i den retning han pegede. Hytterne, der nogle steder er enkle enfamilieshuse og andre steder er større sovesale og nogle steder er bygget sammen af flere tilstødende planke- og græstørvshytter, danner nogle krogede gader, hvor en vis form for bykultur er ved at vokse frem. Jeg kom forbi et værksted for forskellige træ- og stenting, et pottemageri og en smedje og noget som jeg til min store forbavselse måtte opfatte som et kontor af en art. Tre mænd og en enkelt kvinde sad koncentreret over et bord og griflede med papir og blyant mens to andre stod ved en tavle og gennemgik en længere talrække som de skrev op med et kridt og viskede ud med et vådt stykke stof. Jeg stod længe og faldt i staver over betydningen af et stenalder-bureaukrati og kunne ikke få synet af dette kontor til at passe sammen med min opfattelse af landsbyen her som et jæger-samler-samfund. Før jeg kunne tage mig sammen til at spørge til deres aktiviteter blev jeg revet med af en begejstret folkemængde, der blev stadig tættere og mere og mere feststemt jo tættere vi kom på duften af ristet kød.

Vi ankom til en større plads, måske landsbyens centrum, og jeg kæmpede mig vej mod bålet. Folk lo, når de så mig og klappede mig opmuntrende på skuldrene som om jeg havde opnået noget, jeg ikke dog ikke vidste hvad var.

”Hr Philip!” lød det pludselig og Anika greb fat i mig i mængden. Hun var omringet af muskuløse unge mænd og havde et overmåde saligt udtryk. Hendes fletninger var ret ud og hendes røde hår sad i en løs hestehale i nakken. Hun var nøgen under en bjørneskindskåbe.

”Det her er bare så fantastisk!” jublede hun og slog så pludselig over i et parodisk dansk:

”Og! Og! Det er sindssygt sindsygt!” sagde hun og lo mens hun tog armene over hovedet som de nøgne piger til Københavns fester.

”Hvordan kender du den måde at tale på?” spurgte jeg forbavset. Hun lo igen.

”Du er ikke den første københavner jeg har mødt!” sagde hun og rynkede frækt på næsen.

”Mener du Rantazar?” spurgte jeg.

”Ja!” sagde hun irriteret og kunne godt høre det tog glansen af hendes kosmopolitisme, at hendes insider-viden kom fra et gammelklogt abe-barns anekdoter. Jeg forsøgte at smile på en måde, så det så ud som jeg ikke var klar over, at jeg havde pillet hende ned og efter lidt opmuntrende ansigtsudtrykstennis med øjenbryn, blink og skæve smil (på cirka tyve sekunder) var hun oppe at ringe igen og tog mig i armen og ledte mig mod bålet i pladsens midte.

”Jeg fortalte dem, at jeg var Kong Vässels datter. Og selvom de er frie, og ikke hører under kongen, så hader de ham ikke. Jeg er en rigtig prinsesse, ved du nok! Rigtige mænd sætter pris på den slags!”

Jeg holdt fast i hende og vi stod et øjeblik stille.

”Jeg sætter også pris på dig, Prinsesse Anika” sagde jeg og kiggede hende direkte i øjnene.

”Gør du?” sagde hun og lo. ”Hvor sødt!”

Hun strakte sig på tæerne og kyssede mig på næsen.

”Kom! Jeg fortalte dem, at du var en oprører fra København og at vi blev holdt fanget af de to soldater....”

”Men Anika...?”

”Se!” sagde hun og pegede begejstret ind mod bålet. Vi skuldrede os med meget besvær ind foran de første i rækken. Et stort bål var brændt næsten ned og over gløderne hang to gennemborede dyr som nogle halvnøgne kokke langsomt drejede over den sagte ild. Dyrene var meget lange og havde for- og bagben bundet langs det tunge grillspyd. Hovederne var hugget af og jeg kunne ikke genkende arten før en af kokkene tog et af hovederne op af en gryde for at vende det. Langt lyst hår faldt ned over det afkogte ansigt. Jeg så op på de to kroppe, der var på vej til at blive helstegte og genkendte menneskefødder, -knæer og -hænder. Inden jeg kunne nå at gå i panik, eller også var jeg allerede i chok, koncentrerende jeg mig om at indsnuse duften af flamberet menneskekød i håbet om, at det var sidste gang og med tanke for, at det var en stor oplevelse jeg måtte kunne fortælle videre om. Meget hurtigt kom en mere forståelig forfærdelse over mig, men der var jeg stadig så meget ude af mig selv, at jeg i mine tanker beskrev min egen forfærdelse overfor mig selv, roste mig selv for den og skældte mig selv ud for at reflektere over min egen oplevelse over at være forfærdet, samtidig med at jeg forsøgte at retfærdiggøre mit selvreflekterende selvsving med en forståelig choktilstand, planlagde præcis hvordan jeg ville formulere denne oplevelse i dette brev og forsøgte af al magt at komme tilbage til en reaktion på ikke bare det at være taget til fange af smilende kannibaler, men også til en pragmatisk selvopretholdende reaktion på, at jeg holdt en

tyveårig pige i hånden som havde overladt sin fars soldater til sine nye elskeres morgenmad.

To kvinder bukkede foran os og rakte os hver en grov lertallerken. På min lå et sæt kogte testikler og en penis. Jeg så over på Anika. Hun havde modtaget det samme. Hun lænede hovedet tilbage og åd.

Alle klappede.

De kærligste hilsener

hr Philip.

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip er på vej gennem de svenske skove på en farlig mission sammen med to soldater og den tyve-årige prinsesse Anika. De er blevet taget til fange af en gruppe mennesker, der lever som frie i et jæger-samler samfund i skoven. Hr Philip er imponeret over livet i landsbyen. Fangenskabets virker ufarligt indtil de to soldater bliver stegt på et bål og deres kønsdele serveres for Anika og hr Philip som morgenmad.

TYVENDE BREV: RISTEDE MORGENBOLLER

Kæreste ven,

Da jeg stod med en tallerken stegte mandlige kønsdele foran mig, var min første indskydelse, at en sådant kannibalistisk ritual nødvendigvis måtte være et religiøst ritual og at enhver afvisning fra min side ville være en dødsensfarlig fornærmelse mod stammen. Jeg greb derfor ud efter sættet og tog en bid. Men jeg vil aldrig vide hvordan et menneskes testikler smager, for da det første afsvedne kønshår ramte min gane og min tunge stødte mod den sprunkne, tynde hud der sprødt knasede mellem mine tænder og jeg samtidig ud af øjenkrogen så Anika gribe ud efter de omkringstående mænds levende kønsdele og lade sig penetrere, mens hun ekstatisk tyggede på en afbrændt pik og lod dens safter glide ned over sit ansigt, gennemrykkedes hele mit underliv af spasmer. Jeg mistede balancen, faldt forover og brækkede mig i faldet mens jeg drejede min krop på en så krampagtig måde, at da jeg landede på jorden, landede mit eget opkast på mit hoved.

”Hvad tænker hun på?” tænkte jeg.

Omkring mig lo folk af mig. Nogle pegede fingre, andre hjalp mig op og tørrede mit ansigt af med nogle brede blade. Jeg var ikke i fare. Ingen var fornærmede. Kannibalisme gjorde dem glade. De grinede fjollet, havde tilfældig sex og behandlede mig som en god ven, der havde fået for meget at drikke.

Jeg kunne ikke bære at se på Anika og sneg mig ud fra festens midtpunkt mens jeg holdt på min mave og forsøgte at lave undskyldende smil til de omkringstående, hvilket skulle signalere, at jeg desværre var blevet dårlig og måtte lægge mig. De grinede videre. Dansede urytmisk omkring mens de sang og klappede. En mand fulgte efter mig og spurgte, om jeg havde brug for hjælp. Jeg forstod først ikke hvad han sagde og bad ham om at gentage det. Det må han have forstået som om at jeg gerne ville tale med ham. Han tog min arm og hjalp mig ned at sidde. Derefter viste han mig sin penis, som om den var en hovedpinepille, og jeg afviste så venligt jeg kunne med henvisning til min dårlige mave. Han satte sig ved siden af mig. Efter at have siddet et stykke tid uden at sige noget og uden at jeg kunne finde på en undskyldning for at gå, rejste han sig og gjorde tegn til at han ville vende tilbage. Efter et par minutter kom han igen med et gammelt krøllet magasin.

”CAR – The Definitive View. July 2008”

På forsiden var et billede af en aldrig produceret prototype BMW M1, en Ferrari California på vej til det kinesiske marked og en Land Rover på vej ud i ørkenen. Vi bladrede gennem bladet, pegede på billeder og nikkede anerkendende. Han var udmærket i stand til at læse, men kunne ikke meget engelsk og jeg oversatte nogle af detaljerne og hjalp ham med udtalen af de forskellige bilmærker. BMW'en lignede noget fra en tegneserie og ingen af os var pjattede med den. Til gengæld var vi begge ved at dåne over et line-up af tre japanske sportsbiler fotograferet på vej gennem Tokyo (højhuse, sportsvogne og motorveje i flere etager, vi var meget imponerede), en reklame for en sort Mercedes coupé med fordelagtig leasing-ordning (hvis man boede i England og det var 20 år siden) og en Aston Martin Vantage i lyseblå metal, som jeg var sikker på ville stå

godt til mine øjne. Min nye ven, William hed han, tog meget højtidelig fat i et længere indskud om Land Rovers historie og pegede på en model fra halvfjerdserne, der kæmpede sig vej gennem dyb mudder i skovbunden. Jeg kunne som sædvanligt ikke forstå hvad han sagde og derfor forsøgte han sig med engelsk, hvilket det ikke blev meget bedre af. Hans sprog sad som alle de andres fast i et alt for højt leje bagerst i mundhulen og forblev for det meste en lyd af falsk slubren snarere end sprog. Han pegede igen på bilen og sagde meget langsomt:

”Only for emergency!”

Endelig forstod jeg ham og så var det noget sludder!

”Nej, nej,” svarede jeg og talte også meget langsomt og tydeligt (og så svensk som jeg kunne: ”Inte for emergency. For emergency am-bu-lan-ce. Ba bu ba bu. Am-bu-lan-ce. Land Rover for off-road. På landet.”

Han rystede på hovedet: ”Land Rover only for emergency!”

Jeg forsøgte ikke at blive irriteret: ”Land Rover for off-road! Land Rover inte ambulance!”

Jeg bladrede magasinet igennem i håb om at finde et billede af en ambulance. Der var et grynet foto af en forulykket racerfører på Daytona-ringen i Florida, 1979, men det hjalp os ikke til forståelse af hinanden.

Foran os havde festen skiftet gear. Folk var begyndt at spise af de nu færdigt stegte soldater og en aggressiv, beruset stemning spredte sig. Jeg var nervøs for Anika og rejste mig for at se efter hende.

”Äta?” spurgte William.

”Nej tak,” svarede jeg og henviste igen til min mave (som selvfølgelig ingenting fejlede bortset fra at jeg var sulten, men ikke ville spise menneskekød).

”Anika okay?” spurgte jeg.

Han trak på skuldrene og sagde med sin høje guturale stemme: ”Kom!”

Jeg kunne ikke se Anika og ville heller ikke have nogen chance for at redde hende, hvis hun ikke var okay. Jeg fulgte efter William. Vi gik igennem den næsten tomme landsby. Ved en åben stald rakte han mig en skål med mælk. Jeg drak begærligt, strakte ud i kroppen og følte jeg kunne mærke mine muskler vågne af kilojoules. William smilede og åbnede en port af flettet træ bag ved køerne.

Der stod en Land Rover, eller rettere sagt en Range Rover, armygrøn, beskidt og med to døre. William åbnede bilen og jeg rørte ved de lysegule vinylbetrukne sæder som var det en nøgen kvinde.

”Kan den køre?” spurgte jeg.

”Only for emergency!” grinede William og pegede på nøglen, der sad i tændingen. Vi lo sammen. Ved siden af bilen stod en række af benzindunke, nogle ekstra hjul og fire rifler.

”Kom, jeg skal også vise dig noget!” sagde jeg.

Vi gik over mod den hytte, hvor jeg havde sovet og hvor mine ting var. Da vi kom indenfor, tog jeg min computer frem og de tasker Kong Vassel havde givet mig.

”Det er ikke personligt”, sagde jeg. ”Jeg kan godt lide dig, William.”

William så uforstående på mig og bad mig med håndtegn om at gentage hvad jeg lige havde sagt. Jeg slog ham i hovedet med pc'en, så han væltede bagover, og knaldede fire-

fem knytnæver ind i hans ansigt. Derefter tog jeg mine ting og løb over mod bilen, kastede et par dunke benzin, et reservehjul og alle fire rifler ind på bagsædet og startede roveren.

Med et ryk gik den gamle motor i gang og jeg skubbede kørerne til side i første gear og kom fri. Jeg tog to gange rundt om den lille plads for at lære maskinen at kende og drejede ned mod festpladsen. Ingen så mig komme. Jeg tog et gevær. Afsikrede det med nogen besvær og affyrede det med venstre hånd ud af vinduet op i luften. Rekylet forskrækkede mig mere end det gjorde nogle af festdeltagerne. De fleste lagde ikke mærke til noget. De havde for travlt med at spise og bolle hinanden. Jeg låste døren i passagersiden, løsnede koblingen og trådte på speederen og trykkede hornet i bund og kørte ind i mængden mens jeg affyrede mit gevær op i luften og råbte efter Anika.

Folk rejste sig fra deres kannibalistiske-sexorgie og så på mig med vantro og forundring, som om tanken om flugt og oprør aldrig havde strejft dem og heller ikke strejfede dem nu. De så mest af alt ud som de var overraskede over min party-iver og ikke helt kunne gøre op med sig selv om jeg gik over stregen eller om de skulle applaudere mit festlige initiativ. Range Roveren var trods alt "only for emergency." Jeg fræsede rundt om bålet mens folk sprang for deres liv. Men jeg kunne ikke finde Anika.

"Hvor er Anika?" skreg jeg ud af vinduet, mens folk kiggede undrende på hinanden. Jeg standsede bilen, affyrede endnu et skud op i luften og sigtede derefter direkte på en mand, jeg mente at have set sammen med hende:

"Hvor er Anika? Svar mig eller jeg skal döda dig!"

Han så sig rådvildt rundt, men da ingen protesterede, spyttede han en finger-knogle ud af munden og ledte mig på vej. Jeg trillede langsomt efter ham hen mod en større hytte i den modsatte ende af pladsen. Jeg standsede, rullede vinduet op, låste bilen og tog nøglen i munden og gik efter ham ind i hytten mens jeg stadig pegede på ham med geværet.

Anika lå på en forhøjning og sov i armene på fyr, der var klædt i silkekimono og havde en slags krone af fjer på hovedet som en indianerhøvding. Rummet var mørkt, der var dyreskind spredt ud over gulvet og på sengen. Luften var indsmurt i røg.

Jeg tog fat i armene på Anika og rev hende op.

”Vi kører nu. Jeg har en bil.”

Anika åbnede langsomt øjnene: ”Hvad fanden, hr Philip? Er du skæv?”

”Kom med!” sagde jeg.

”Er det ikke for vildt? De har fed!”

”Det kan jeg godt lugte. Vi går nu!”

Anika kneb øjnene sammen: ”Hvad har du i munden? Kan du ikke tage det ud? Det er svært at forstå hvad du siger!”

”Det er en bilnøgle!” hvædede jeg og forsøgte at hive i hende. Hun blev stående og svajede glad frem og tilbage. Sperm dryppede ned af benene på hende. Høvdingen vågnede og kiggede søvnigt på mig. Jeg var tydeligvis den eneste med høj puls i hele landsbyen. Han åbnede en skuffe i en meget civiliseret mahogni-kommode ved siden af sengen og tog noget pot op af en lærredspose.

”Vil du ryge?” spurgte han.

Jeg gik hen til ham og trak skufferne ud af kommoden. De var tomme.

”Giv mig din fed! Og din kimono!” sagde jeg og truede ham med geværet. Han så vantro på mig. Jeg stak løbet helt ind i ansigtet på ham:

”Din fed! Og din kimono!”

Han rakte mig posen og rejste sig langsomt op og tog kimonoen af. Jeg gav kimonoen til Anika.

”Tag den her på!”

Anika lo: ”Hvad sker der, Philly? Hvad vil du?”

”Anika, har du nogensinde prøvet at køre bil?”

”Ja da,” svarede hun til min overraskelse. ”Min far har en bil.”

”Nå, men nu skal du prøve noget rigtig sjovt! Vi to skal ud og køre off-road i skoven. Det har du garanteret ikke prøvet før, vel? Kom. Det er nu!”

Jeg bad hende om at holde posen med pot. Anika grinede fjollet og smilede til den nøgne høvding. ”Jeg skal køre bil! Vi ses!”

Hun vaklede søvnigt da jeg førte hende mod udgangen og vågnede først, da jeg vendte mig og skød høvdingen i armen og han faldt på jorden i smerte sammen med den sten, som han ville have slået mig i hovedet med.

Hurtigt skubbede jeg hende hen mod bilen mens jeg holdt manden, der havde ledt mig til hytten, væk fra os med geværet. Med højre hånd åbnede jeg døren for Anika og pressede hende over på passagersædet.

Høvdingen væltede blødende ud af hytten: ”Stoppa dem for fan!” råbte han.

Jeg startede bilen og kørte gennem mængden. En mand kastede sig mod bilen. Jeg speedede op, bremsede hårdt, speedede igen og drejede så skarpt, at hjulene løftede sig fra jorden og han faldt af.

Range Roveren gik gennem de små gader med hele landsbyen efter sig og ud i skoven.

”Er de efter os?” råbte jeg til Anika.

”Hvad tænker du på?” skreg hun. ”De har heste! De er meget hurtigere end os!”

Der var ikke nogen vej. Bilen bumlede hen over grene og rødder og jeg måtte hele tiden undvige for træer og krat. Det gik ikke hurtigt nok.

Anika trak i håndbremsen. ”Det her er ikke klogt!” sagde hun. ”Hvor skal vi hen?”

De kærligste hilsener,

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philip er blevet taget til fange i de svenske skove af en flok vilde kannibaler. Hr Philip har stjålet deres Rang Rover og befriet Anika. Men Anika vil ikke befries.

ENOGTYVENDE BREV: DET MEST STILEDE COUPLE I SKOVTOPPEN

Kæreste ven,

Ikke særligt langt borte kunne man høre stenalder-folkenes ryttere og deres vilde hyl, der lød gennem skoven, som børn der leger indianere. Anika holdt fast om håndbremsen.

”Jeg vil ikke flygte. Jeg vil tilbage!” sagde hun og så fornærmet ud.

”Anika? Er du en grillbøf?” Jeg prøvede at vriste hendes hånd væk fra bremsen.

”Mandschauvinist!” sagde hun. ”Jeg har læst om mandschauvinisme, og det er sådan nogle som dig!”

”Mandschauvinist, ville det hedde. Jeg kan ikke være en -isme helt alene, men jeg kan godt være en -ist.”

Hun rullede med øjnene: ”Se, det er det jeg mener!”

”Det er jeg virkelig glad for. Så er vi enige om én ting! Lad os køre!”

”Vi er ikke enige om noget. Du taler ned til mig.”

”Jeg hjælper dig med syntaksen. Og med at få begreberne på plads. Og jeg er ikke mandschauvinist. Jeg prøver bare at redde dig.”

”Du skal ikke redde mig! Jeg vil ikke reddes! Jeg har ikke brug for at blive reddet! Giv mig rattet, så vender vi om!”

Et spyd ramte bilen med et klunk. Rytterne havde omringet os og sad på deres frådende heste og kastede ting efter os.

Anika kiggede på mig som om belejringen gav hende ret. Hun ville rulle vinduet ned. Jeg stoppede hende.

”Anika! Vil du gerne have et spyd i hovedet?”

”Jeg har mit eget liv.”

”Selvfølgelig har du dit eget liv,” sagde jeg mens vildmændene stod af hestene og bankede på bilens ruder. ”Men nu lader du mig redde dig!”

”Jeg har også læst psykologi”, sagde hun pludselig.

”Det er fint. Lad mig høre om det en anden gang!”

”Og det er tydeligt at du har mindreværdskomplekser og er jaloux og prøver at kompensere for et eller andet.”

”Det er rigtigt. Jeg prøver at kompensere for de to soldater der skulle beskytte os og som nu er dræbt og ædt!”

”Det tror du. Men det er noget vrøvl og er kun noget du siger, fordi du gerne vil være en mand der kan sådan noget. Men det er du ikke.”

”Måske ikke. Men det bliver jeg jo så nødsaget til at blive.”

”Enten tror du, at du kan tillade dig at have far-agtige beskytter-følelser overfor mig. Men jeg er ikke dit barn. Og ja, jeg har en seksualitet. Det skal du ikke blande dig i!”

”Okay. Den beholder du bare. Du får mere glæde af den hvis du er i live”

”De ville ikke dræbe mig!”

”Måske ikke, men det vil de nu!”

En mand gik op på Range Roverens køler med en stenøkse og huggede direkte ind mod forruden. Glasset splintredes. Anika skreg. Hun slap taget i bremsen. Jeg gassede op. Han gassede ned.

”Ked af at sige det, Anika. Men beslutningen er taget. Nu skal vi væk!”

Vi fræsede gennem underskoven så hurtigt vi kunne med de vilde ryttere bag os, mens jeg med venstre hånd bankede et hul i forruden så jeg kunne se ud.

”Hvad var den anden mulighed?” råbte jeg.

”Den har du lige spildt!”

”Nej. Du sagde, at enten tillod jeg mig at have far-agtige følelser. Der må være et eller også...”

”For patetisk.”

”Okay?”

”Eller også er du bare jaloux. Helt almindelig jaloux. Som en dum primitiv mand, der vil have sin kvinde for sig selv.”

En kæmpe sten ramte det ene forhjul og vi tippede mod venstre. Anika faldt ned over mig.

”Du synes ikke at have noget imod de dumme primitive mænd, der kneppede dig på stribe?”

Bilen rettede sig op igen. Vi lagde afstand til forfølgerne, men de var stadig efter os.

”Du er misundelig. Men det er deres kultur.”

”Hold op. De røvhuller har sgu da ikke nogen kultur!”

Vi nåede til en lysning, hvor det var muligt at speede op. Anika lagde armene over kors:

”Hvor er du altså typisk!”

Vi kørte 80 kilometer i timen hen over en eng. Jeg tænkte på mudderhuller, skjulte sten under græsset og andre ting der kunne få bilen til at vælte. Anika sagde ikke noget.

”Spænd din sikkerhedssele!” sagde jeg.

”Hvad er det?” sagde hun.

Jeg spændte min egen og sagde: ”Den her! Hvis vi kører galt beskytter den dig, så du ikke flyver ud gennem forruden”

”Hvad nu hvis jeg gerne vil flyve ud gennem forruden?”

”Så lader du bare være med at tage den på.”

Hun tog sikkerhedsselen ned, men kunne ikke få den på plads. Jeg hjalp hende uden at sænke farten og næsten uden at tage blikket fra kørslen, mens jeg undgik de værste fælder med én hånd på rattet og håbede hun ville blive imponeret. Jeg ved ikke om det lykkedes, men hun tav for et øjeblik. Bag os kunne man stadig se forfølgerne, men på den åbne eng kunne de ikke følge efter os. Vi kørte over 100 i timen. Og da engen igen blev til skov, kunne vi ikke længere se dem. Vi fortsatte i lavere fart i en times tid uden at nogle af os sagde noget, udover at Anika engang imellem råbte ”Pas på!” når vi kom tæt på et stort træ, en bakke eller andre forhindringer.

Jeg stoppede bilen.

”Lad os se på et kort. Vi skal finde en gammel militær-base. Og jeg har ingen anelse om hvor vi er.”

På bagsædet lå min computer, fire rifler, fem benzindunke, et reservehjul og de tasker vi havde fået med fra Kong Vassel. Jeg åbnede den ene af taskerne og troede jeg ville finde militære sager, kort og overlevelsesudstyr, men fandt i stedet et mørkeblåt nålestribet jakkesæt med hvid skjorte, rødt slips og lysebrune lædersko. Under det lå en gul selskabskjole, blonderet undertøj, nylonstrømper og et par lyserøde sko med stiletter.

Jeg kunne ikke lade være med at grine.

”Det kan godt være at vi er totalt fucked, Anika. Men jeg synes, at vi skal finde en skovsø, vaske os og tage det her tøj på. Og så ryge en kæmpe joint. Vi kan ligeså godt gå ned med stil når vi har muligheden. Hvad skal vi ellers gøre.”

”Jeg tror, det er meningen, at vi skal bruge det her tøj i København,” sagde hun.

”Det tror jeg også. Du er fandme kvik!”

Det tog hende lidt tid. Så lo hun også. Ikke højt, men opgivende, som om livet var en gammel pinlig onkel man alligevel ikke kan forbedre. Vi trillede langsomt videre. Efter endnu en times tid begyndte hun at bede mig om at holde til højre.

”Hvorfor?” spurgte jeg.

”Det ligner, at der er en sø den vej. Det kan jeg se på skoven.” sagde hun og havde ret.

Vi stoppede ved bredden. Tog tøjet af og sprang i vandet. Det var koldt, men endnu koldere ved bunden end ved overfladen. Da vi kom op, tissede vi bag hver vores træ og iklædte os festdragt. Hun så fantastisk ud med sit våde hår udover kjolen og stiletterne plantet i den fugtige jord.

”Skal vi ryge?” spurgte jeg.

”Jeg er sulten”, sagde hun.

Jeg havde intet klogt at sige til det. Andet end at jeg også var sulten.

”Gør bilen klar så vi kan flygte, hvis der kommer nogen. Og lav et bål. Så skaffer jeg fisk.”

Hun fandt en kniv og noget snor i bagagerummet og bøjede et gammel søm og rodede i jorden og fandt en orm og byggede sig en fiskestang. Jeg placerede vores ting i bagagerummet, som kunne låses, og samlede kviste og brænde og tændte bål med bilens ligther. Det var et fantastisk måltid.

”Hvis vi sover i bilen”, sagde hun, ”er vi ikke sikre, nu hvor forruden er smadret. Du kan låse bagagerummet. Men vi må gemme os for natten. Bålet kan have afsløret os.”

Jeg spejdede landskabet omkring os. Der er var ingen oplagte gemmesteder.

”Skal vi kravle op i et træ?” foreslog jeg. Halvt i sjov.

Hun nikkede: ”Lad os det!”

”Hvordan skal vi sove i toppen af et træ?” spurgte jeg og følte mig meget langt hjemmefra.

”Bare vent,” sagde hun og kravlede op i en hægebirk. Hun greb nogle af de lange tynde grene og bandt dem møjsommeligt sammen. Mens jeg stod og måbede, lavede hun en slags kingsize-hængekøje i tredve meters højde.

Jeg råbte til hende: ”Er du sikker på det holder?”

”Nej!” råbte hun tilbage. ”Er det ikke spændende?”

”Jo!” råbte jeg. ”Meget spændende!”

Hun kravlede ned og kiggede stolt på mig og tog nogle tæpper fra bilen.

”Jeg samler noget mos i de her. Du skal bare lave en pibe pot og tænde den. Kan du finde ud af det?”

”Nej”, sagde jeg. ”Jeg har ikke nogen pibe.”

Hun kastede en lille hul gren til mig.

”Den her har den perfekte form. Hvor lang tid holder lighteren?”

”Kun et lille øjeblik!” sagde jeg.

”Så må du tænde den hernede og komme op med den,” sagde hun og forsvandt op i træet som en lille mønster-fugl. Eller, tænkte jeg, en ret fucking stor slags fugl der højt over jorden begyndte at indrette sin rede.

Jeg fandt posen med pot i handskerummet og fyldte naturpiben. Den var ganske rigtigt ret perfekt i formen, hul hele vejen igennem og med et lille rum for enden med en knast der forhåbentligt ville forhindre gløden i at blive suget ind i munden.

”Er du klar?” råbte jeg

”Ja!” kaldte hun.

Jeg startede motoren og lod den gå lidt i tomgang og tændte så piben. Hurtigt slukkede jeg bilen og stak nøglen i lommen. Sikrede mig, at alting var låst og begyndte så, iklædt mit elegante jakkesæt, der passede mig som om det var skræddersyet til mig, og med en pibe-gren pot i munden at kravle op af træet. Jeg ville ikke ryge før jeg kom helt op. Men jeg var nødsaget til at holde gløden i gang. De første par meter gik godt. Anstrengelserne gjorde mig forpustet. Jeg fik en ordentlig lunge.

”Kom nu, din gamle hasher!” råbte Anika højt oppe fra.

Månen var så smuk. Anika var så smuk. Der var så langt ned. Grenene var så langt fra hinanden og en eller anden havde sat filmen på halvt tempo og de grene var bare så langt fra hinanden, at det var til at dø af grin over.

”Hvordan kom du op?” lo jeg som om det var herresjovt. ”Du er fugl! Jeg er også en fugl!”

Jeg kunne se at Anika rystede mildt på hovedet. Som en ugle, tænkte jeg og var ved at dø af grin.

”Uglemor! Her kommer en farlig mår og spiser dine æg! En mår! Er det ikke bare herre griner at der er noget der hedder en mår? Mår jeg lige komme forbi? Jeg kommer bare lige mårbi! Mårlille! Du mår ikke være bange. Det er bare mår! C’est mår! Mår, je m’appelle Mårsieur Philip! Jeg er herre mårsom, hvis jeg selv skal sige det!”

Da jeg endelig nåede reden, tog Anika piben fra mig og røg så mange sug der var tilbage. Vi kunne se månen gennem trætoppene. Vi kunne se så mange stjerner. Vi kunne se skov så langt øjet rakte. Vi kunne se himlen og træerne spejle sig i skovsøen.

Jeg fortalte Anika, at alt hvad hun havde sagt om psykologi var mega rigtigt. Jeg fortalte hende, at jeg elskede hende på den ikke pinlige måde fra nu af. Jeg fortalte hende, og bad hende om at lytte meget grundigt efter, for nu var jeg fucking ærlig, fra mit hjerte, manner, nu siger jeg det som det er, og så sagde jeg, at vi var mega fucked up fucked på den fede måde. Jeg fortalte hende, at vi var det totalt mest stilede couple i hele skovtoppen.

Og vi så på os selv iklædt festkjole og jakkesæt i en rede af birkegrene tredive meter over jorden og vi syntes, at vi var meget fine. Vi puttede os ind i gamle jordslåede biltæpper og mos. Vi var enige om, at hvis vi faldt ned, eller hvis vi blev taget til fange og spist, så var det livet, sådan som det kræftedme er, mand, og sådan er livet, det er sgu at leve. At leve, mand, man ved ikke hvad det er, men sådan er det. This is our life. This is our Leif.

Jeg siger til dig, at Leif, den gamle røver, ham kan man sgu ikke stole på. Han er en gammel røver for helvede. Fuck ham. Leif, han er en fucking freak, en fucked up roller coaster type fætter, goddammit. Okay? Men han er også god nok. Det er jeg også. Og det er du sgu også. Sov godt. Jeg synes du er sød, selvom du er pisse besværlig og sød. Tak, i lige måde. Okay. Det har jeg lige sagt. Godnat.

De kærligste hilsener

Hr Philip.

Jeg fortalte Anika, at alt hvad hun havde sagt om psykologi var mega rigtigt. Jeg fortalte hende, at jeg elskede hende på den ikke pinlige måde fra nu af. Jeg fortalte hende, og bad hende om at lytte meget grundigt efter, for nu var jeg fucking ærlig, fra mit hjerte, manner, nu siger jeg det som det er, og så sagde jeg, at vi var mega fucked up fucked på den fede måde. Jeg fortalte hende, at vi var det totalt mest stilede couple i hele skovtoppen.

Og vi så på os selv iklædt festkjole og jakkesæt i en rede af birkegrene tredive meter over jorden og vi syntes, at vi var meget fine. Vi puttede os ind i gamle jordslåede biltæpper og mos. Vi var enige om, at hvis vi faldt ned, eller hvis vi blev taget til fange og spist, så var det livet, sådan som det kræftedme er, mand, og sådan er livet, det er sgu at leve. At leve, mand, man ved ikke hvad det er, men sådan er det. This is our life. This is our Leif. Jeg siger til dig, at Leif, den gamle røver, ham kan man sgu ikke stole på. Han er en gammel røver for helvede. Fuck ham. Leif, han er en fucking freak, en fucked up roller coaster type fætter, goddammit. Okay? Men han er også god nok. Det er jeg også. Og det er du sgu også. Sov godt. Jeg synes du er sød, selvom du er pisse besværlig og sød. Tak, i lige måde. Okay. Det har jeg lige sagt. Godnat.

De kærligste hilsener

Hr Philip.

TOOGTYVENDE BREV: ØRN TIL GPS

Kæreste ven,

Normalt er jeg ikke den hurtigste espresso på bardisken, når det kommer til at være frisk om morgenen. En stor vildmarksjoint dagen før burde heller ikke hjælpe. Men jeg var pretty fucking fabulous den morgen, hvis jeg selv skal sige det. Jeg sov, jeg vågnede og to sekunder efter skød jeg en kæmpe stor drage af en ørn lige i brystet med et jagtgevær.

”Morder!” skreg Anika og slog mig vildt i hovedet. ”Du har dræbt fuglen!”

”Jeg har reddet dit liv igen. Jeg er en super helt!” svarede jeg og lagde mig tilbage i reden.

Vi var stadig 30 meter over jorden, svævende i en king size hængekøje af birkegrene i det højeste træ med udsigt over en uendelig skov.

”Jeg kunne sagtens have klaret den ørn!” svarede hun og gav mig en lussing til.

”Men Anika,” forsøgte jeg mig: ”Den var ved at hakke dig i hovedet. Du skreg!”

”Det er dens natur. Den ville have reden!”

”Den skal sgu da ikke have vores rede. Hvor skal vi så være?”

”Vi skal videre!”

”Igen må jeg pointere, at til det formål du henviser til, er det en fordel at være i live”

Anika brød sig ikke om mit ironiske forhold til lange gammelkloge sætninger:

”Hold kæft hvor er du typisk!” svarede hun og lod som om hun græd.

”Hvorfor græder du?” spurgte jeg og lod som om jeg trøstede hende.

”Den stakkels fugl var måske mor.”

”Tror du, at du er gravid?” spurgte jeg.

”Idiot!” svarede hun.

Vi sad lidt og surmulede hver for sig i trætoppen. Solen var stået op og det var en smuk dag. Jeg forslog at tilberede ørnen til morgenmad. Anika gloede ondt på mig.

”Det kan da ikke være værre end at spise mennesker!” mente jeg.

”Du har så mange fordomme!” mente hun.

I det øjeblik troede jeg, at mine fordomme omkring kæmpestore, angribende rovfugle ville komme til deres ret igen. Ørnens mage fløj rasende imod os. Jeg greb riflen og sigtede, men Anika skubbede til geværløbet og råbte ”Nej!” som om jeg var i færd med at begå et frygteligt drab. Ørnen fløj direkte mod reden og lagde an til at lande på mig med klørerne i angrebsposition. Anika kastede sig oven på mig og greb fat i fuglens ben. Den tvang hende ned. Birkegrenene gav sig. Jeg lå nederst i treenigheden. Anika kæmpede med fuglen og holdt dens klør bort fra sig uden at give slip på dens ben. Den skreg og forsøgte at stikke hende med sit næb. Anika skubbede ørnen opad og fik vendt sig om og byttede greb så hun kom til at sidde med hovedet mod ørnens hoved. Den forsøgte at bide hende. Hun løftede sig op i armene og sparkede fuglen i halsen. Den fløj. Anika fløj med.

Hun svævede op over trætoppene i en gigantisk ørn.

Jeg faldt sammen med den ødelagte rede ned på grenene under os, blev afbøjet med ryggen og tumlede fra gren til gren mod jorden indtil jeg et par meter længere nede endelig fik fat og kunne holde mig fast i træet.

Højt over mig råbte Anika: ”Jeg kan se det! Jeg kan se det!”

Mit gevær var et haglgevær. Hvis jeg havde kunnet få fat i det, og hvis jeg havde kunne skyde herfra, havde jeg stadig ikke kunnet ramme fuglen uden at ramme Anika. Jeg forsøgte at kravle op for i det mindste at være tættere på hende og hendes livsfare.

”Anika!” råbte jeg uden at vide hvad det skulle gøre godt for: ”Anika! Anika!”

”Jeg kan se det!” råbte hun igen. Jeg tænkte, at det rablede for hende, at der var noget hun troede hun havde forstået i tilværelsen, som man kun kan forstå når man hænger i fødderne på en grotesk rovfugl 50 meter over jorden.

”Kom ned!” bad jeg som om hun kunne styre fuglen.

Hun kunne styre fuglen. Hun rev i dens ben og den drejede fra side til side. Men den fløj ikke ned. I hvert fald ikke helt ned til jorden. Den fløj hen over søen og da den var omkring 20 meter over vandets overflade slap Anika sit greb og faldt i vandet.

Jeg skyndte mig ned fra træet og løb hen til hende, kastede mig ud og svømmede mod hende. Men da var hun allerede dukket op fra overfladen og svømmede glædesstrålende mod mig.

”Jeg har set det!” råbte hun igen da vi mødtes midt i vandet.

”Hvad er det du har set, Anika?” spurgte jeg forpustet, mens jeg stod stille i vandet i mit jakkesæt og Anika svømmede forbi mig ind mod bredden i sin gule selskabskjole, der flød i overfladen omkring hende som spejlinger fra en sol.

”Jeg har set hvor vi skal hen. Jeg har set radaren fra militærbasen!”

Hun rejste sig på bredden, pladdervåd og gennemsigtig.

”Skal vi se at komme af sted!” sagde hun.

De kærligste hilsener

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philip har set en gammel radar i det fjerne. De håber, det er militærbasen, hvor de skal finde en flyvemaskine.

TOOGTYVENDE BREV: MÅTTEN

Kæreste ven,

Vi sov i bilen. Det var mørkt da vi kom frem og vi besluttede, at hvis vi ikke tændte bål, kunne ingen finde os. Da vi vågnede, kunne vi heller ikke finde os selv. Den gamle radar stod øverst på en bakke og bekendtgjorde for alverden, at her var et eller andet militært, men resten var gemt væk og overgroet af vildtvoksende skov. Vi brugte det meste af dagen på at gå rundt om bakken og sparke i jorden og løfte grene, der snoede sig henover jordbunden.

Et arrigt krigerinstinkt vågnede i Anika og mens vi ledte, skældte hun mig huden fuld og overfusede mig med den ene fornærmelse efter den anden som jeg slet ikke vil begynde at komme ind på her. Jeg vidste bare, at vi ikke kunne blive meget længere sammen i skoven. Hvis hun ikke fik lov at bombe København, måtte hun dræbe en anden, og jeg kunne ikke se andre end mig i nærheden. Bortset fra nogle fisk, som hun fangede i den nærliggende flod ved at bruge sine hænder som harpuner og bore sine lange negle ind i deres slimede kroppe og rasende kylede op på bredden og bad mig ordne.

”Men hvis vi tænder bål,” sagde jeg, ”vil vi afsløre hvor vi er.”

Hun tog en riffel, afsikrede den og sigtede på mig.

”Jeg er sulten”, sagde hun.

Efter aftensmaden var hun mere rolig og vi gik sammen op til radaren for i det mindste at se solnedgangen. Skyggerne faldt vandret hen over trætoppene og dér kunne vi se den, en svag aftegning af en lige linie gennem skoven, landingsbanen, eller hvad der var tilbage af den. Vi løb ned af bakken, Anika løb foran mig og hujede og selvom landingsbanen ikke var nær så tydelig fra jorden, som fra toppen af bakken, så fandt vi den, og for enden af den fandt vi den alt for grundigt camouflerede hangar. Den var låst. Og vi kunne ikke få den op.

”Har vi nøglen?” spurgte jeg Anika.

”Den skulle ligge under måtten”, svarede hun og begyndte at lede.

”Under måtten?” spurgte jeg igen: ”Hvem har nogensinde hørt om en hangar med en måtte foran? Skal flyene tørre hjulene af inden de kommer indenfor? Skal de smide dækkene og gå med sutsko? Hvad mener du med måtten?”

”Jeg ved ikke hvad jeg mener med måtten!” svarede hun irriteret. ”Men det var hvad vi fik at vide: Nøglen ligger under måtten.”

Anika rodede rundt i græsset foran indgangen.

”Det er ved at blive mørkt. Vi må vente til i morgen,” sagde jeg..

”Hold kæft hvor er du typisk!” snurrede hun og ledte videre.

Jeg vendte mig om og begyndte at gå tilbage mod bilen. I kanten af landingsbanen var et mellemstort træ, der stak lidt ud af skoven og burde være blevet fjernet for at gøre banen lige. Det så ud til at være vokset sammen af to træer, der gav det udseende af at have ben, det bulede ud over benene som en mave og ovenover det som to bryster. Der, hvor benene blev samlet var en stor forvitret mosvækst.

”Anika!” råbte jeg begejstret. ”Jeg har fundet måtten!”

Hun rejste sig og løb over mod og missede med øjnene. Der var ikke nogen måtte, hvor jeg stod. Hun kiggede bebrejdende på mig.

”Hvor?” spurgte hun.

”Dér!” sagde jeg og pegede på træet. ”Soldaterne har fisse på hjernen. De synes træet ligner en dame. De har garanteret kneppet det. Hug, hug, ind i måtten med fars nøgle. Se, hvis man står på tæer kan man lige akkurat nå. Der er ikke noget så smukt som mænds kærlighed til naturen.”

Anika langede mig en knaldende lussing.

”Du er fandme morsom! Idiot!”

Jeg bukkede mig og rodede i jorden under træet og fandt nøglen.

”Nøglen ligger under måtten!” sagde jeg og forsøgte ikke at se alt for triumferende ud.

Anika vendte øjne, smilede og tog nøglen ud af hænderne på mig.

”Psykologi for mænd. Det er godt at kunne...” forsøgte jeg mig. Hun var allerede henne ved porten. Nøglen bandt, porten var tung. Vi fik den langsomt op og gik indenfor i et kulsort rum.

”Lommelygte!” bad hun.

”Den ligger i bilen,” sagde jeg. ”Vi skulle jo bare se solnedgangen.”

Vi famlede os ind. Vi kunne mærke flyveren.

”Lad os sove inde i den,” foreslog Anika og vi fandt døren med hænderne, hev os op og kravlede ind i cockpittet uden at kunne se noget. Vi var som blinde. Vi rørte ved sæder, instrumenter, håndtag og hinanden og jeg var som soldaterne, og Anika vidste det, og hun lo, og stak et tæppe i min hånd og sagde:

”Du kan tage bagsædet. Ryglænet kan rykkes tilbage.”

Da det blev morgen, og sollyset stod ind på hangar, bombeflyver og Anika, var jeg stadig halvt i en drøm, hvor jeg var et træ med en velplaceret gren og alle soldaterne var kvinder og Anika var en bombe, der var groet fast på den anden siden af landingsbanen og jeg forsøgte med mine blade og kviste at gøre kvinderne klart, at jeg var forelsket i bomben og måtte give hende mine agern, mens de på skift forlystede sig på mig og ikke forstod mine følelser som træ.

”Sovet godt?” spurgte hun.

”Nej”, sagde jeg og forsøgte at få drømmen til at forsvinde.

”Godt! Lad os komme i gang!” Hun kravlede ned af flyveren og åbnede porten helt op som om vi skulle flyve med det samme.

”Tror du, at du kan få den tændt?” spurgte hun.

”Nej,” svarede jeg igen og kravlede hen på det forreste sæde. Det var et af de fly vi i mine drengeår kaldte en jetjager, måske en F16, muligvis en anden type. Der var to sæder og ikke plads til meget andet. Instrumentbrættet var stort og kompliceret og jeg ledte efter en tændingsmekanisme. Jeg trykkede på forskellige knapper og hev i et par håndtag, men intet skete. Jeg kravlede ud af flyvemaskinen.

”Vi bliver nødt til at finde en eller anden form for manual. Jeg har aldrig fløjet før!”

”Har du aldrig fløjet?”

”Jo, som passager...”

”Men du kan køre bil?”

”Det er ikke helt det samme.”

”Jeg skaffer noget morgenmad. Du kan begynde at lede.” Hun forsvandt.

”Tak,” mumlede jeg uden at jeg tror hun hørte det.

En time efter serverede hun morgenmad som en anden glad hustru fra en doven herre-fantasi (man ved der er noget galt) og jeg sad med hovedet ned i en svensk bombeflyver-manual og læste den som en anden tavs husbond med avisen (det er der ikke noget galt med).

Hun sagde, smilende: ”Du er så dygtig”

Og der var intet som helst, der kunne retfærdiggøre den bemærkning. Manualen gav ingen mening for mig. Hvis maskinen skulle repareres ville vi have brug for både værktøj og viden som ingen af os kunne skaffe. Hvis vi, om end det var helt usandsynligt, skulle få den til at virke, ville vi skulle jævne startbanen, vi ville have brug for brændstof og selvom alt det skulle lykkes ville vi stadig være totalt fucked, for hvad i alverden skulle vi stille op i en maskine, der sikkert pludselig ville gå på overlydshastighed, uden at kunne kontrollere den og uden at vide hvordan skulle vi lande den?

Jeg følte mig ikke dygtig.

”Her er en tjekliste,” sagde jeg, og jeg sagde det kun fordi jeg ikke magtede at sige til hende, at det hele var umuligt. ”Vi kan jo prøve at gå den igennem.”

Samme eftermiddag var vi klar til flyve.

De kærligste hilsener,

Hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philip har fundet den gamle svenske bombeflyver og har imod al forventning fået den til at virke.

FIREOGTYVENDE BREV: RANTAZARS FØRSTE BREV

Kæreste ven,

Maskinen vibrerede, motorerne begyndte at køre og med et ryk fór vi ud gennem hangarporten. Jeg slukkede, Anika jublede:

”Af sted!”

”Vi er ikke klar,” sagde jeg og kravlede ned på landingsbanen.

”Hvad mener du?” spurgte hun. ”Den virker! Er det ikke fantastisk!”

”Jo, det er temmelig fantastisk. Og hvis vi virkelig får den i luften er vi i København om to timer eller mindre.”

”Juhu!” skreg hun.

”Men hvad skal vi så gøre der?”

”Følge planen. Improvisere over den. Redde verden.”

Anika var 175 cm hoppende kampgejst.

”Vi må forberede os. Vi har ikke engang læst instruktionerne,” sagde jeg og gik mod bilen.

”Vi kan læse dem på turen!”

”Nej!”

Vi gik tilbage over bakken til bilen. Anika kastede grankogler efter mig og råbte, at jeg var en kujon og en humørdræber. Instruktionerne lå på min computer. Jeg tog den ud af bilen, drejede på dens håndtag og fandt Rantazars filer.

Kæreste hr Philip,

Jeg læste højt.

For lidt over tyve år siden opdagede Louise Vasensten, at hun var gravid.

”Hvad har det med vores mission at gøre?” spurgte Anika. ”Er du sikker på at det er instruktionerne?”

”Rantazar bad mig læse tre breve inden vi tog af sted. Det her er det første. Jeg kan godt lade være med at læse højt?”

”Læs bare højt, din gamle twisted fuck up. Lad mig høre hvor latterlige I er. Men jeg kan bare sige dig, at vi skal bombe den by tilbage til fucking stenalderen og så skal vi aldrig høre mere til sådan nogle fucked up fuckhoveder som jer. Fuck jer alle sammen.”

”Den by har bombet sig selv tilbage til stenalderen, Anika. Det er det der er problemet.”

”Fuck dig!”

Jeg læste videre.

Louise Vasensten var din brors kæreste, men hun vidste, at hun ikke var gravid med ham. Det var dit barn, hr Philip, men du var langt borte.

”Læs nu videre. Få det overstået!”

”Sæt dig ned, Anika. Det er et langt brev.”

Hun var 22 år gammel. Hun forlod deres fælles lejlighed på Grønningen i København og rejste med tog til sin mor i Skagen. Og dér, i embedsboligen for inspektøren ved Skagens Museum, fortalte hun ikke sin mor andet, end at noget var gået frygtelig galt og at Andreas ikke måtte vide noget. Moren viste hende de skønne idylliske billeder af Skagens kunstneriske storhedstid og hun fortalte om lyset og om teknikken og om Krøyer og hans hustru Marie, deres ene barn og hendes andet barn, og om hvordan al god kunst bliver til på en baggrund af et frygteligt privatliv. Louise, der var vokset op med to hysteriske og kunstelskende forældre og var vant til, at nogle menneskers penselstrøg var vigtigere end andre menneskers liv, græd ud ved sin mors side og følte, at nu var hun vigtig, nu var hendes liv så kompliceret, at det var kunst – og intet er vigtigere end kunst.

”Ham Rantazar har ikke læst kunsthistorie, hva? Mage til sentimental ævl!”

”Anika! Det er ikke pointen!”

Hun fødte barnet på Aalborg Sygehus, og kaldte det Alexander, fordi hun var overbevist om, at han ville blive til noget stort. Og fordi det havde de samme vokaler som Andreas.

Syv år senere, da Alexander var blevet stor nok til at stille spørgsmål, der ikke kunne besvares, besluttede hun sig til at tage til København og opsøge Andreas og lyve overfor dem begge to, men da var han død. Bronkitis, fik hun at vide, og troede på det. Ingenting var som det plejede at være. Sygehusvæsenet fungerede ikke og en mand kunne sagtens dø af bronkitis. Da hun spurgte efter dig, kom hun i kontakt med Hanne. De to flyttede sammen og da Louise nogle år senere også bukkede under for sygdom, blev Hanne plejemor for Alexander.

Dette skabte det mønster, der bestemte Hannes opfattelse af dine testikler som ekstremt uansvarlige. Hanne tog sig i forvejen af Benjamin, født af Bettina, din anden søn.

”Fuck dig og dine testikler, mand! Du har været omkring!”

”Jeg ved ikke hvorfor Rantazar skriver det her. Jeg ved det ikke. Og jeg er ikke sikker på at det er rigtigt.”

”Nej, nej, selvfølgelig. Godt vi ikke har knaldet, siger jeg bare!”

Jeg læste videre:

Efter dit fængselseventyr blev Bettina hurtigt en dedikeret discipel af Hanne, men ligeså hurtigt og i takt med at hendes graviditet skred frem, mistede hun al engagement i bevægelsen og skred, så snart hun havde født, med en ukrainsk narkohandler, der havde forsøgt at få en fod indenfor i dansk politik.

Benjamins opvækst havde, på trods af Hannes gode intentioner, ikke været nær så harmonisk som Alexanders. Alexander var blevet forkælet med opmærksomhed fra sine kultiverede bedsteforældre. Han var blevet opdraget med frisk luft, kunst og fisk. Benjamin, derimod, havde været til besvær fra starten, og selvom Hanne gerne ville det bedste, var det ikke kærlighed, men ambitioner, der prægede hans opvækst. Inden han kunne tale var han allerede blevet udsat for den såkaldte Leornado-metode og derfor

kunne han, som 4-årig, da de to drenge mødtes, tegne bedre end Alexander, han spillede musik og komponerede og kunne både læse og skrive. Han var også selvoptaget og led som enhver anden på sin alder, og det vedblev han med at være. Hanne bearbejdede Alexander efter samme pædagogiske metode som Benjamin og de to brødre begyndte at konkurrere på områder, hvor lillebroren var langt forud for sin storebror. Resultatet blev, at det yngre, hensynsløse geni gang på gang ydmygede den ældre, følsomme bror, der hver gang accepterede ydmygelsen og bar over med sin lillebror, fordi han, som Hanne fortalte ham, ikke kunne gøre for det, "han ved jo ikke bedre, han er ikke så gammel."

Og således voksede de op, forældreløse og talentfulde, mens verden faldt sammen omkring dem.

De kærligste hilsener,

Rantazar

"Hvor var du henne?" spurgte Anika.

"Lad os læse næste brev i morgen," svarede jeg og begyndte at klargøre nogle fisk til aftensmad.

De kærligste hilsener,

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philip har fundet den gamle svenske bombeflyver og har imod al forventning fået den til at virke. Før de kan tage af sted læser de tre breve fra Rantazar. I første brev fortalte Rantazar om Benjamin og Alexanders opvækst.

FEMOGTYVENDE BREV: RANTAZARS ANDET BREV

Kæreste hr Philip,

Benjamin var 14 da han første gang slog en mand ihjel. Han gik op til sit offer uden at gøre opmærksom på sit forehavende og uden hverken at hilse eller se op stak han en kniv dybt i maven på Rune Eskildsen og drejede rundt. Derefter trak han armen til sig og kiggede triumferende på sin bror, hvis bedste ven faldt forover ned på jorden og forblødte. Alexander rørte sig ikke ud af stedet. Benjamin tilbød ham halvhjertet kniven, som for at sige, du kunne jo også dræbe mig, men begge vidste, at Alexander beskyttede sin lillebror, også når han ikke burde.

Men hr Philip, hvorfor gjorde Deres kære lille dreng sådan en frygtelig ting? Rune var 17 år og havde aldrig generet Benjamin. Hans eneste forbrydelse var at hænge ud med Benjamins storebror og tale om livet og tøserne og komme sent hjem i weekenden. På den anden side, der var ingen der ønskede at hænge ud med Benjamin, der var ingen der kunne holde ud at blive trumfet og belært af dette ulideligt pubertære vidunderbarn. Benjamin havde brug for Alexanders selskab. Dette mord var Benjamins måde at sige, "det er os to brormand, glem det ikke."

På dette tidspunkt var Hanne, som De ved, allerede en af Københavns vigtigste gangstere. Hun havde langsomt opbygget et system af tjenester og beskyttelser og hun havde opbygget dette system for at sikre sig selv og folk hun kendte og holdt af; og hun havde forsvaret det. Jeg tror aldrig hun stræbte efter magt for dens egen skyld. Jeg tror ikke der som udgangspunkt var noget koldt og beregnede over Hannes karriere. Jeg tror hun var egenrådlig og klog og uden illusioner. Under alle omstændigheder var det utænkeligt, at Benjamin, som Hannes søn, skulle have fået de øretæver han blev ved med at læne sig op ad og som måske kunne have sat ham på plads.

De to brødre var altid sammen. Benjamin som den frembrusende, provokerende og nedladende enfant inévitable – og Alexander, som den udglattende charmør, der, måske fordi han blev sammenlignet med Benjamin, blev alles yndling.

Og så, en pige. Da Alexander sneg sig væk for at være alene med Helene, vendte Benjamin sin interesse mod sin mors forretninger. Han overtalte, med psykopatens ubehagelige charme, et par soldater til at tage for sig af fortjenesterne. Operationerne var hemmelige, de blev holdt hemmelige af folks frygt for at fortælle Hanne sandheden om sin dreng og de vedblev med at vokse i styrke, selv efter at de ikke kunne holdes hemmelige længere, fordi Hanne, ligesom Alexander, ikke kunne få det over sig at slå ned på den stakkels umodne og ulykkelige Benjamin, der altid var så uheldig med andre mennesker.

Benjamin var ikke uheldig. Han var en hensynsløs og morderisk galning, der virkede frastødende på alle bare nogenlunde fornuftige mennesker. Men nu opdagede han, at den samme legende brutalitet virkede helt anderledes blandt sultne og udmattede underordnede. Nogle mennesker har brug for en til at fortælle dem hvad de skal gøre. Benjamin fandt folk, der havde brug for nogen til at fortælle dem hvad de skulle tænke og føle. Han fortalte dem, at de skulle være stolte når de rev folk ud af deres hjem og stjal deres ejendele. Han fortalte dem, at det var prisværdigt at myrde for at få noget at spise. Han fortalte dem, at de var konger sammen med ham og at de var slaver når de var

alene. Han havde fulgt sin mors karriere. Han havde set den styrke det havde indgivet hendes projekt, at forklare det som en orden, et system til alles bedste. Han havde set den benovelse som hendes henvisninger til fjerne tiders børneprogrammer havde skabt. Men hvor Hanne mere eller mindre troede på sit eget projekt og troede, at der gemte sig en brugbar universel sandhed om det gode et eller andet sted i Hanne Willumsens figurer, så fandt Benjamin på noget fordi han kunne. Han var kreativ, drengen, han kunne improvisere en religion, hvis tiden kaldte på det, han kunne improvisere en historisk ballast, hvis det var det der manglede, han kunne stille sig op på en talerstol og tryllebinde en forsamling med sine visioner om storhed. Han talte til folk, der var sultne og skuffede og desillusionerede og forhærdede og ikke havde andre alternativer. Han vokser sig stadig stærkere, den dag i dag, hr Philip. Deres gale søn er ikke møt endnu.

Jeg så op på Anika, der havde fulgt min højtlesning mens hun spiste morgenmad.

”Tror du det er rigtigt, hvad han skriver?” spurgte jeg hende.

”Det passer meget godt med hvad jeg har hørt.”

Jeg ledte efter noget der kunne distrahere mig, men fandt intet. Jeg læste videre.

Kæreste hr Philip, jeg kan forstå hvis De ikke føler det kan være Deres opgave at sætte en stopper for Deres yngste søns forbrydelser. Jeg vil ikke vove at påstå, at det skulle være Deres ansvar. Jeg tror heller ikke, at De besidder nogen form for autoritet over ham, bare fordi De er hans far. Jeg vil blot fortælle Dem, at De har to sønner. De må vælge imellem dem. Benjamin har aldrig tilgivet Alexander, at han afviste ham for at være sammen med Helene. Lige meget hvor populære Alexander og Helene er blandt resten af Københavns gangstere, så kan ingen i længden beskytte dem.

De kærligste hilsener

Rantazar

Anika rejste sig: ”Er du overbevist nu?”

Jeg rystede på hovedet: ”Nej, men hvad betyder det? Jeg bliver nødsaget til at gøre noget.”

”Det gør du nemlig, gamle mand!” Anika smilede.

Jeg rejste mig også op: ”Måske er noget af det rigtigt? Jeg kan ikke tage chancen. Jeg har jo set Benjamin. Og jeg kender Alexander.”

”Lad os komme af sted!”

”Ja..... men vi må læse det tredje brev først.”

De kærligste hilsener,

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philip har fundet den gamle svenske bombeflyver og har imod al forventning fået den til at virke. Før de kan tage af sted læser de tre breve fra Rantazar. Dette er det sidste.

SEKSOGTYVENDE BREV: RANTAZARS TREDIE BREV

Kæreste hr Philip,

Der er ingen mulighed for at lande flyet. Jeg håber katapultsæderne virker. Plan 1 er at sigte mod Benjamins karre på Grønningen, ejakulere sæderne og svæve ubemærket ned på Langelinie i de medfølgende faldskærme. Hvis Benjamin ikke dør af angrebet, eksplosionen og den forventede brand har vi en plan 2. Den går ud på at De og Anika påfører sig det vedlagte tøj plus et falsk fuldskæg til Dem og derefter opsøger Benjamin og giver sig ud for at være repræsentanter for en udenlandsk regering, der vil anerkende Benjamin som konge af Danmark og ønsker at investere i landet. Det vil gøre ham ør af selvglæde og give Dem mulighed for i enrum at skyde ham med den vedlagte pistol. Til at sandsynliggøre plottet har vi desuden vedlagt et bundt argentinske pesos, svarende til en værdi af 250 gode heste. Dem kan De fremvise på et egnet tidspunkt. Når De enten på den ene eller anden måde har skaffet Benjamin af vejen, affyrer De vedlagte fyrværkeri og signalerer dermed til den svenske hær, der venter i Malmø, at der er fri bane og vi vil derefter entre byen og sikre ro og orden og gøre alting godt igen.

De kærligste hilsener

Rantazar

Kong Vassel af Göteborg

Anika lo.

”Er det instruktionerne?” spurgte hun.

”Der er ikke mere,” svarede jeg. ”De må jo være sindssyge. Det er en elendig plan.”

”Det er da en meget god plan. At få en bombeflyver i hovedet er sikkert ikke særlig sjovt.”

”Du synes ikke det lyder urealistisk at jeg skulle kunne ramme en fem-etages karre og at vi skulle kunne nå at katapultere ud af flyveren 25 meter før den crasher?”

”Hvorfor er du så sikker på at det er dig der skal flyve maskinen?”

”Hvad mener du?”

”Du har brugt to dage på at stirre tomt ud i luften. I den tid har jeg studeret manualen. Jeg kan godt flyve den maskine”

”Hold nu op!”

”Hvorfor?”

”Jeg flyver den maskine!”

”Gør du?”

”Ja!”

”Så lad os skride”

”Okay”

De kærligste hilsener,

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philip har fundet den gamle svenske bombeflyver og har imod al forventning fået den til at virke. Efter at have læst Rantazars breve, hvori det fremgår at Alexander og Benjamin begge er sønner af hr Philip, og at hr Philip må vælge imellem dem, fordi Benjamin er ude efter Alexander, er de klar til at tage af sted.

SYVOGTYVENDE BREV: I EN BOMBEFLYVER PÅ VEJ MOD KØBENHAVN

Kæreste ven,

Vi løb igennem tjeklisten, som den svenske hær havde efterladt. Grøn lampe lyser. Tjek. Anden grøn lampe lyser. Tjek. Balkjole under flyvedragt. Tjek. Jakkesæt under flyvedragt. Tjek. Bomber klargjort. Tjek. Faldskærm klargjort og påsat hos begge. Tjek. Hjelm på. Tjek. Skrue. Skrue. Klik. Klik. Tjek. Intercom. Knas knas.

”Kan du høre mig?” spurgte jeg.

”Tjek!”

”Tjek!”

”Ready for lift-off!” sagde Anika.

”Hvorfor skal vi tale engelsk?” spurgte jeg.

”Der står at man skal vente på at kontroltårnet siger *ready for lift-off*. Og kontroltårnet, det er mig. Skal vi flyve?”

”Hvorfor tror du, at Rantazar ville fortælle mig om mine børns opvækst lige inden vi skulle starte?”

”Sådan er det tit. Man tror, at man skal kigge fremad, men bliver tvunget til at kigge tilbage”

”Du er satme klog af en tyveårig at være, min pige”

”Kom i gang, Gammel Tease. Træk i pinden og fyr raketten af!”

Maskinen rystede. Motorerne skreg. Vi for hen af skovbunden og kvaste alt under os. Træerne kom tættere på. Vi lettede ikke. Det var allerede for sent at bremse. Vi ville smadre ind i skoven. Jeg trak alt hvad jeg kunne i rattet og blev presset tilbage i sædet. Anika hvinede i mine høretelefoner. Det føltes som om maskinen gik lodret op i luften. Vi fløj. Vi fløj op over trækronerne. Op mod himlen. Lodret. Lodret. Op. Op. Op.

”Få den ned!” skreg Anika.

”Ned?” Vi skal sgu da ikke ned!”

”Flyv langs jorden! Ikke opad!”

Jeg prøvede forgæves at rette maskinen op. Men jeg kunne ikke se jorden. Da jeg pressede rattet nedad, krængede metallet faretruende og højdemåleren blev ved at gå op.

”Vi flyver på hovedet!” råbte Anika.

”Jeg må lave en kolbøtte!” råbte jeg tilbage. ”Det er den eneste mulighed!”

Jeg pressede maskinen opad. Jeg kunne se jorden over mig. I følge højdemåleren var vi på vej ned.

”Vi rammer jorden!” skreg Anika. ”Vend den sidlæns!”

”Hvordan?” skreg jeg.

”Giv slip!” sagde hun. Og pludselig lyste alt rødt.

”Mine instrumenter virker ikke! Vi dør!”

Skoven kom tættere på os ovenfra som om himlen var blevet til et tæppe af graner der faldt ned over hovedet på os.

”Jeg er så bange!” skreg jeg med en grim, pibende stemme jeg aldrig havde hørt før.

Alt over os var flimrende skov. Gud har taget sin godnatdyne og ryster den over os, tænkte jeg. Sådan gjorde min mor også når jeg skulle sove. Så slukkede hun lyset. Så slukkede hun. Arghhhhhhhh!

Maskinen kastede sig til siden. Den rettede sig op. Pludselig var himlen over os og skoven under os og vi fløj elegant over træerne. Instrumenterne lyste grønt igen.

Mine hænder rystede. Jeg svedte så kondensvandet i min hjelm næsten forhindrede mig at se ud. Mistroisk greb jeg om rattet og styrede forsigtigt lidt til højre og lidt til venstre. Det virkede! Vi fløj!

”Værsgo,” sagde Anika. ”Tager du den resten af vejen?”

”Hvordan gjorde du det?” spurgte jeg.

”Bare flyv, gamle mand. Jeg har din røv”

”Men du sidder jo med ryggen til? Hvordan kunne du vende maskinen?”

”Det står alt sammen i manualen. Jeg er ret god til at læse indenad”

Jeg var så imponeret, at jeg ikke kunne rose hende. I stedet mumlede jeg et eller andet om, at det var godt at hun havde min røv, selvom jeg nu hellere ville have hendes, for den var flottere, selvom jeg selvfølgelig ikke kunne se den, for hun sad på den, og havde flyverdragt og hjelm på, og selvfølgelig var det med hjelmen lige meget, for hun behøvede ikke at lukke røven i den forstand, når hun kunne sige sådan noget, som hun lige havde sagt, som jeg jo gerne ville høre, især når det var rigtigt.

Anika grinede og sagde: ”Ja, ja, selvtak”

I et stykke tid lod jeg bare maskinen flyve. Det føltes vidunderligt at sprænge sig vej gennem luften efter at den hele ens liv havde stået og holdt om en og været så vigtig og uundværlig. Tag den, luft, jeg har gennemskuet dig og i dag er det mig der tager kontrollen. Min ilt ligger på flaske og du er bare en gennemsigtig asfalt som jeg udnytter. I det øjeblik forstod jeg, at landskabsarkitekter og ingeniører er nogle liderlige sataner, der knepper naturlovene og jeg følte mig glad og lykkelig over at være med i den klub.

”Sidder du godt, der bagude?” spurgte jeg Anika.

”Tjek, kaptajn. Jeg sidder glimrende.”

”Det er meget fedt, at du kalder mig kaptajn når du lige har reddet min røv. Det kan jeg godt lide. Det minder mig om en kæreste jeg engang havde, der gav mig penge, så jeg kunne betale i restauranten. Kønsroller, det ved jeg ikke om du er gammel nok til at forstå, men det er et spil. Vidste du det?”

”Gammel Tease... ” sagde hun. ”Det spil kan jeg godt slå dig i.”

”Muligvis, muligvis. Skal vi tage et smut henover Göteborg og vise dem, at maskinen virker?”

”Hæren er allerede mobiliseret til Malmö, fjols. Det stod i brevet. Hvordan skulle de ellers nå derned til fods og være klar samtidig med os, når vi flyver med overlydshastighed?”

”Flyver vi med overlydshastighed?”

”Det gør vi, hvis du skifter gear”

”Du mener, hvis jeg trykker her?”

”Vent lidt, først skal jeg trykke her. Og der. Og så skal vi have retningen præcist.”

”Jeg kender ikke det der 7 grader nord-syd-øst sprog. Hvordan ved vi at retningen er præcis?”

”Kan du se dit kompas?”

”Ja”

”Drej maskinen indtil sydpilen peger ligeud”

”Okay. Det gør vi nu”

”Så drej en lille smule til højre.”

”Okay.”

”Og så skift til overlyd, når jeg siger til. Er du klar?”

”Ja!”

”Go!”

De kærligste hilsener

hr Philip.

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philip har fundet den gamle svenske bombeflyver og har imod al forventning fået den til at virke. Efter at have læst Rantazars breve, hvori det fremgår at Alexander og Benjamin begge er sønner af hr Philip, og at hr Philip må vælge imellem dem, fordi Benjamin er ude efter Alexander, er de klar til at tage af sted. Hr Philip sidder på forsædet, men Anika, som co-pilot, har læst manualen bedre.

OTTEOGTYVENDE BREV: ANKOMST TIL HOVEDSTADEN

Kæreste ven,

Ørken. Træer. Jeg kunne ikke genkende en skid. Anika satte maskinen på normal hastighed og jeg vendte maskinen.

”Hvor fanden er byen henne?” spurgte jeg over den knasende intercom.

”Dér!” sagde hun ”Til højre!”

”Det er sgu da ikke København, det er... men det er jo fandme resterne af Øresundsbroen?”

”Så er København den vej!” råbte Anika utålmodigt.

”Det er Malmø!”

”Den anden vej!”

”Men den er der jo ikke!” skreg jeg lidt mere desperat end jeg havde lyst til at lyde.

Anika sagde ingenting mens vi cirklede omkring hvad der måtte være Københavns centrum, Indre By, min gamle boldgade, der hvor gaderne var tættest og musikken højest, der hvor hovedstaden var mest fremmedgørende og festlig, der hvor lastbilerne plejede at rumstere om formiddagen, hvor de handlende slyngede om sig med indkøbsposer om eftermiddagen, hvor turisterne blev narret på dårlige restauranter om aftenen og tusindvis af fulde danskere plejede råbe efter hinanden om natten. Der hvor jeg altid havde boet uden at kende mine naboer og hvor jeg havde følt mig hjemme fordi det var så dejligt turistagtigt at bo der, at jeg kunne bilde mig ind at min lejlighed var en hotelsuite, hvilket kunne give mig fornemmelsen af at være på farten, selvom jeg ikke var det, hvilket igen var lige præcis den tåbelige selvmodsigelse jeg havde haft brug for i mit gamle liv. Dernede under os måtte være de centrale gader vi havde delt i kampene. Men hvor var de, gaderne? Jeg prøvede at orientere mig efter kysten, som var tørlagt og som jeg ikke var vant til at orientere mig efter. Byen måtte være dernede, men der var kun træer.

”Det er Træerne!” sagde jeg pludselig til Anika og kunne godt høre, at det for hende måtte lyde som om jeg pegede på himlen og sagde den var blå.

”Ja,” sagde hun. ”Der er træer....”

”Det er ikke det jeg mener. Det er Træerne. Det er de kæmpestore træer som voksede ind i husene og som ingen kunne bekæmpe. De er vokset over hovedet på byen. Nu skal jeg fortælle dig noget morsomt.”

”Okay? Kom med det gamle mand”

”Da jeg var ung talte man meget om at bevare det grønne og om at passe på naturen. Meget sødt og naivt når man tænker på det nu, ikke?”

”Det havde nok været en god idé at tage det seriøst dengang” svarede Anika bagklogt.

”Jeg mener bare, det var nok mere os selv vi skulle passe på. Naturen skal sgu nok klare sig, som du kan se. Dernede under træerne var engang en stor by.”

Anika rømmede sig kunstigt i sit headset og sagde overbærende:

”Jeg kan godt se hvor du vil hen, men jeg kan også forudsige, at du er på vej ud i en øko-hævn-teori, hvor du personificerer natur-kræfterne og bilder dig ind, at der har været en eller anden battle, hvor naturen fik nok, smøgede ærmerne op og viste hvem der bestemte. Men det kommer vi ikke langt med, du gamle. Vi skal finde Grønningen og så skal vi smadre Benjamin.”

”Det kan godt være, men vi kan jo ikke se noget. Der er træer over det hele!”

Jeg sænkede maskinen så vi fløj så tæt på trætoppene som muligt. Vi havde fløjet over skove hele vejen. Det her lignede det samme. Det var næsten umuligt for mig at forstå, at disse trætoppe ikke gemte på en øde skovbund med bregner og rådne blade og en enkelt elg på hver hundrede kvadratkilometer. Jeg kunne regne ud, men ikke rigtigt forstå, at lige her bestod skovbunden af min gamle by og over en million mennesker gik rundt dernede.

”Vi smider en bombe!” råbte Anika og gjorde et eller andet så en masse knapper begyndte at lyse og blinke.

”Det gør vi i hvert fald ikke!” råbte jeg. ”Der bor mennesker dernede! Mennesker som du og jeg!”

Anika sukkede så tungt i sin mikrofon, at jeg kunne høre hun vendte øjne.

”Gider du finde Kastellet? Det må du for fanden kunne regne ud hvor er, hvis du ser på kystlinjen. Så laver jeg lidt rum at se i.”

”Jeg gør det ikke” sagde jeg.

”Hvad snakker du om?”

”Vi kan ikke smide bomber på civile. Jeg gør det ikke.”

”Men så smider jeg dem bare her. Vi skal bruge en lysning til at orientere os efter. Og uanset hvor vi rammer vil en ildebrand være godt for angrebet.”

”Det er sygt det her. Jeg kan ikke bombe København. Jeg kan ikke gøre det. Jeg flyver væk!”

Alting lyste rødt. Mine instrumenter virkede ikke.

”Anika!” skreg jeg ”Hvad tænker du på? Du kan ikke styre flyet når vi er så tæt på jorden! Du sidder med ryggen til! Du kan ikke se ud af vinduet!”

”Luk arret, gamle nar. Du forstyrrer mig”

”Anika! Nej!”

Vi fløj så tæt på jorden at vi strejfede de øverste grene. Jeg bildte mig ind at jeg kunne se gennem træerne og var et øjeblik overbevist om at vi fløj tæt forbi Rådhusårnet og Radisson-hotellet, men det gik for stærkt og jeg var for bange og var ikke sikker på noget som helst. Anika fløj maskinen opad og løsede en bombe. Hun drejede maskinen rundt så hun selv kunne se resultatet og jeg krængede min krop så meget som muligt og så....

Ingenting.

Bomben forsvandt mellem træerne som en sten i havet. Jeg knyttede begge mine hænder foran mit ansigt og lukkede øjnene som for at takke nogen (jeg ved det, min gestik mimer en religiøs person, men kultur dukker op de særeste steder)

”Hvad fanden...” mumlede hun og løsede en til.

Det samme. Ingenting. Som en sten der ikke vil smutte.

”Plop” tænkte jeg uden at kunne forstå hvorfor. Jeg var overbevist om, at København på en eller anden måde havde et forsvar for vores bomber. Vi kunne ikke smadre min by. Det kunne vi jo ikke.

Men så kom den sorte sky. Den pumpede sig langsomt op nedefra og trængte ud gennem trækronerne som et indestængt skrig fra tusinde af mennesker. Den sivede op i luften og bredte sig bag os og ilden var en knitrede orange solnedgang under overfladen.

”Anika....” græd jeg. ”Det er forkert hvad du gør....”

”Jeg, jeg, jeg... ” Hun skreg. ”Vi går ned!”

Maskinen rystede. Metallet vrælede. Der lød et brag. Anika skød ud i luften. Trætoppene snurrede foran mit hoved. Nu var de lige foran mig. Alting gik alt for hurtig og min hånd så ud som om den bevægede sig i slowmotion. Jeg ledte efter katapult-knappen. Jeg fandt den. Jeg trykkede. Jeg var langt ude i rummet. Jeg hvirvlede. Jeg var ude af maskinen. Jeg trak i min faldskærm. Jeg faldt. Jeg mærkede et ryk der holdt mig tilbage. Jeg så min udfoldede faldskærm over mig og straks derefter mærkede jeg grenene der tog om min krop. Jeg stod stille. Grenene gav efter. Jeg faldt ned. Jeg hang fast. Dybt under mig var røde teglstenstage. Ved siden af tagene var Gammel Kongevej. Ved siden af mig var en nøgen mand med lange hår over hele kroppen og bag ham en familie der krøb sammen i rede lavet af grene og tøjstykker.

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philip er ankommet til København, der er dækket af store træer. Anika har smidt en bombe, de har begge skudt sig ud i katapultsæder, og hr Philip er landet i en trækrone over Gammel Kongevej ved siden af en familie i en rede lavet af grene og gamle tøjrester.

NIOGTYVENDE BREV: TRÆERNE OVER GAMMEL KONGEVEJ

Kæreste ven,

Den behårede mand greb fat i grenene og svang sig som en langsom, klodset abe mod mig. Da han kom tættere på tog han en tynd kvist, der var slebet spids, ud af munden og holdt den truende mod mig.

”Du er hvem?” spurgte han mig.

”Bare rolig”, sagde jeg. ”Vi er kommet for redde jer!”

”Vi allerede rede, mange tak du have!” svarede han og pegede med hovedet mod familiens rede i trækronen.

”Nej, nej, redde jer. I skal ikke være bange længere. Der kommer bedre tider. I skal bo i husene igen! I skal ikke bo i træer længere!”

”Gode hjem Træer. Jeg gammel mand. Jeg bo i Træer hele mit liv. Som min far før mig.”

”Okay. Andre mennesker foretrækker nok at bo i huse?”

”Alle menneske bo i Træer. Huse for rotter. Jeg ikke rotte.”

Jeg gav ham ret i han ikke var en rotte og sagde, at jeg selv var vant til at bo i huse uden rotter og undskyldte, hvis jeg havde forstyrret eller fornærmet ham. Han vrissede og greb ud efter mig, og jeg skyndte mig videre, sagde så høfligt som muligt farvel og var glædeligt overrasket over at opdage, at tossen, der sagde han havde boet i Træerne hele sit liv, var så dårlig til at færdes i dem, at jeg let kunne slippe fra ham.

Jeg gled et par meter ned med henblik på at nå ned på gaden. Men pludselig så jeg endnu en familie i en rede, der meget lignede den første. Og ikke langt fra den var der en familie til. Jeg bevægede fra gren til gren og overalt hvor jeg kunne se, stak der hoveder frem og behårede kroppe. Jeg kravlede tilbage til den første mand og standsede ham lige inden han satte sig til rette i sin rede.

”Undskyld jeg forstyrrer dig igen, det er jeg ked af. Jeg kommer langvejs fra. Må jeg spørge dig om noget?”

Han kiggede vantro på mig uden at svare.

”Du sagde du var gammel? Hvor gammel er du?”

”Jeg meget gammel. Jeg over 30 dage gammel. Har mange børn og børnebørn.”

Han satte sig langsomt ned. Og mens jeg kiggede på ham, krummede han ryggen og rynker begyndte at forme sig rundt om hans øjne.

”Nu jeg meget træt” sagde han, tog sig til panden og fjernede forsigtig en stor tot hår.

Bag ham rejste et spædbarn sig op, støttede sin far og lagde blidt en pude af sammenfiltrede blade under hans hoved. Manden sov. Drengen vendte sig mod mig. Rejste sig op og var over en meter høj. Han var nøgen, og mens jeg så på ham strakte han sig og blev til en fuldvoksen mand. Voksne muskler trådte frem under de lange

hår, hans penis voksede og testiklerne faldt ned. Han rakte hånden frem og med dyb stemme sagde han:

”Hvor kommer du fra, fremmede?”

”Jeg kommer fra Göteborg i Sverige, men jeg er født her i byen”

”Og hvorfor vil du redde os?”

”Jeg havde hørt, at en mand ved navn Benjamin var ved overtage magten i byen. Jeg havde et håb om at bringe civilisation tilbage til København.”

”Benjamin? København?”

Kvinden, der før havde givet bryst til det spædbarn, der nu var en mand, og som selv havde fået indfaldne kinder og gråt hår mens jeg havde talt med hendes søn, rejste sig og henvendte sig til os.

”Min søn for ung. Kun to dage gammel. Du taler de gamle legends tid. Din morfar” (nu talte hun til sønnen) ”talte tit om København og om Benjamin og om Hanne. Det de gamle dages tid. Ingen af os født dengang”

”Talte morfar om Hanne?” spurgte jeg. ”Hvad sagde han?”

”Han talte om huse større end Træer. Om lys der nåede gaderne. Morfar talte om mennesker, der levede i mange år uden at finde visdom.”

Den gamle dame så alvorligt på mig.

”Det lyder som noget jeg kender”, sagde jeg. ”Har I fundet visdommen? Ligger den her et sted?”

Hun så undrende på mig.

”Det var for sjov” sagde jeg. ”Jeg ved godt visdom ikke bare er noget man lige finder”

”Den er her”, sagde hun og rakte mig en tom hånd.

Jeg tog hendes hånd og følte ingenting.

”Tak” sagde jeg.

Hun rakte hånden videre til sønnen. Men til en ganske anden effekt. Han lukkede øjnene, rystede over hele kroppen og da han slap hendes hånd havde han en kraftig erektion. Han forsvandt mellem Træerne uden at se sig tilbage. Jeg fulgte efter ham og nåede at se ham gribe et pigebarn fra en nærliggende rede og hastigt trække hende op til toppen af Træerne mens han ivrigt penetrerede hende.

Da jeg vendte mig om, var den gamle dame død. Jeg ved ikke om det var visdommen hun havde givet mig eller bare almindelig rædsel, men det eneste jeg tænkte på var, at jeg måtte finde Anika.

De kærligste hilsener

Hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philip er ankommet til København, der er dækket af store træer. Anika har smidt en bombe, de har begge skudt sig ud i katapultsæder, og hr Philip er landet i en trækrone over Gammel Kongevej ved siden af en familie i en rede lavet af grene og gamle tøjrester. Menneskene har hår over det hele, lever ikke mere end 30 dage og finder visdom i tomme hænder.

TREDVTE BREV: L'EMPIRE DE LA MORT

Kæreste ven,

Som jeg bevægede mig nedad mod gadeplan begyndte jeg at forstå, hvorfor disse mennesker foretrak at leve deres liv i Træerne. En ram hørm bredte sig fra jorden. Træernes rødder havde knust asfalten. Store fugtige blade af en ukendt art bredte sig halvrådne over hinanden og ind og ud af de mange huller mellem asfalt og rødder rendte rotter og gnavede af nedfaldne lig og overmodne frugter. Men jeg var nødsaget til at bevæge mig, jeg måtte finde Anika, og fra trætoppene kunne jeg intet se andet end andre trætoppe, derfor kravlede jeg over murbrokker og gled i de fedtede blade og forsøgte at komme gennem denne klæbrige jungle af død som var København.

Jeg var på Gammel Kongevej. Bygningerne omkring mig var sorte af råd og mangel på lys og der var ingen levende mennesker. Jeg havde stadig flyverdragt udover mit jakkesæt. I dragten var fæstet forskelligt militært udstyr blandt andet en kniv og en pistol. Kniven var stor nok til at jeg kunne bruge den som en slags machete og skære mig vej når der var brug for det. Pistolen holdt jeg klar i den anden hånd. Der var mørkt og jeg følte mig på ingen måde sikker. Jeg kravlede forbi Planetariet og langs Søerne mod Grønningen. Så længe jeg holdt mig langs bygningerne på Vester Søgade kunne jeg finde vej. Men denne by, der engang var så flad, så todimensionel i sine

huse af ens højde, at gaderne skar sig som udtørrede floder gennem boligblokke af brændte sten, og der ikke var en eneste ujævnhed man kunne fortabe sig i, den var nu så ujævn og fugtig, at jeg mistede orienteringen fordi jeg gled ned. Alt var i forvejen mørkt og på et tidspunkt må jeg være kommet ned under gadeplanet, for jeg kunne ikke se husene til min højre side længere og i stedet mærkede jeg på et tidspunkt i mine hænder en løsrevet jernbaneskinne, der var krænget op af de enorme rødder.

Jeg fandt en spinkel lommelygte i min dragt og fulgte jernbaneskinnen. Efter et par hundrede meter så jeg et tog højt over mig, et førerløst metrotog, der var løftet op af skinnerne af de mægtige rødder, men ellers var uskadt. Jeg kravlede op mod det og pegede min lygte ind gennem de store glaspaneler. Der var mænd og kvinder i jakkesæt med attachemapper, en familie med en barnevogn, en gruppe drenge i hættetrøjer og træningsbukser, to piger i læderjakker og gamacher, mærker i ruden som om nogen forgæves havde forsøgt at banke sig ud med en bushammer og derefter må de havde de sat sig på deres sæder, hvilt sig og ventet og langsomt blevet til skeletter. På et vindue, spejlvendt set fra min side, havde en eller anden skrevet "Fuck DSB" og derefter streget DSB ud og skrevet "Fuck Metro Selvskabet."

Jeg holdt min pistol i hånden. Ikke fordi jeg længere bekymrede mig om at beskytte mig selv, men fordi jeg havde lyst til at skyde nogen.

Jeg fandt resterne af Nørreport Station. Jeg faldt i søvn i en elevatorskakt med resterne af en elevator hængende løst over mig. Jeg drømte om at blive knust. Jeg lod rotterne krible omkring mig og et stort vådt blad vokse hen over mig.

De kærligste hilsener

Hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philip er ankommet til København, der er dækket af store træer. Anika har smidt en bombe, de har begge skudt sig ud i katapultsæder, og hr Philip er landet i en trækrone over Gammel Kongevej ved siden af en familie i en rede lavet af grene og gamle tøjrester. Menneskene har hår over det hele, lever ikke mere end 30 dage og finder visdom i tomme hænder. Hr Philip er faldet i søvn i en elevator i resterne af Nørreport Station med et meget stort blad som tæppe.

ENOGTREDVTE BREV: AT BEDE OM TILGIVELSE

Kæreste ven,

Da jeg vågnede var jeg rullet ind i det kæmpestore blad som en mumie-joint klar til at en kæmpe kunne ryge sig skæv på mig. Jeg skar mig fri og tænkte, at jeg for min egen skyld burde give handlingen en symbolsk skær af genfødsel: jeg var en larve, en puppe, nu er jeg en sommerfugl. Men jeg var ikke en sommerfugl, og jeg følte mig ikke genfødt. Jeg følte mig slidt og skidt tilpas og jeg savnede Anika. Der var ikke nogen måde at vide hvor hun var faldet ned, så den bedste måde at finde hende på, måtte være at søge mod Grønningen og regne med, at hun også gik den vej. Jeg besluttede mig til at tage toget, eller rettere, jernbanesporet fra Nørreport til Østerport.

Der var mørkt, dødt, fugtigt og rodet. Min lommelygte faldt over rester af graffiti og synet var næsten nok til at få min gamle slidte sjæl til at tude. Men ved Østerport åbnede tunnelen sig og jeg steg op af de gamle trapper (eller hvad der var tilbage af dem) og bevægede mig mod Grønningen. Der var lyst her, den brede vej og den åbne togbane havde skabt lidt rum mellem Træerne. Jeg tog min flyverdragt af og fandt i min rygsæk det falske skæg, brillerne og de 25.000 argentiske pesos som Rantazar og

Kongen af Göteborg havde givet mig. Så godt jeg kunne forsøgte jeg at rette mit jakkesæt an, strammede slipset, børstede støvet af tøjet og gemte mit flyverudstyr i tasken bag nogle grene. Jeg tog pistolen i lommen.

”Goddag”, sagde jeg til en skægget vagt i rød kjole, der stod foran opgangen. ”Jeg er en fremmed diplomat. Det kan du blandt andet høre på min accent. Se, jeg har også penge med. Det bruger man i udlandet. Jeg vil gerne tale med Kongen af København. Hr Benjamin?”

”Du vil gerne tale med hr Benjamin?” spurgte han og gloede med afsky og forundring på mig som om jeg havde bedt om at se hans tissemand.

”Ja” Jeg gjorde min accent tykkere og mere affekteret på samme måde som udlandsdanskere altid gør det: ”Jeg har rejst i mange dage for at møde hr Benjamin. Det drejer sig om vigtige internationale sager af meget stor betydning!”

”Hvor kommer De fra?”

”Casablanca!”

”Jeg skal melde Deres ankomst!”

Han blev stående.

”Det skal De nemlig!”

Jeg nikkede insisterende og pegede på trappen bag ham. Vagten vendte sig modvilligt og råbte: ”Louise! Kom her!”

En ung kvinde, uden hår over hele kroppen, men ellers kun iklædt perlekæder og kulstreger, trådte frem bag vagten.

”Han siger han kommer fra Casablanca og skal tale med Kongen af København.”

Hun smilede forbavset: ”Kongen af København?”

”Hr Benjamin. Undersøg ham!”

Jeg tog hænderne i lommen og skubbede pistolen ind foran mit skridt inden hun kropsvisiterede mig. Hun fandt metallet.

”Jeg er desværre ikke så vant til nøgne kvinder,” forklarede jeg. ”De må endelig tage det som et kompliment.”

Hun rystede på hovedet, tog min hånd og ledte mig op af trappen indtil vi trådte ind i en vestibule på tredje sal.

”Vent her,” sagde hun og lukkede en dør bag sig. Og nu bagefter burde jeg nok have reageret da jeg svagte hørte hende sige ”Han er her” Men i stedet rettede jeg på skægget og øvede mine replikker. Min mål var at få Benjamin i enrum og skyde ham i brystet. Til det formål skulle jeg komme med komplimenter i form af storpolitiske drømmerier, bestikkelse og andet der ville få ham til at sende sine rådgivere væk og føre samtalen under fire øjne. Og så skulle jeg forberede en flugt ud herfra.

Den unge kvinde kom tilbage.

”Hr Benjamin er meget beæret over Deres besøg, hr Diplomat. Han vil modtage Dem om et øjeblik. I mellemtiden beder han Dem om at være hans gæst. Jeg skal vise Dem et rum ovenpå.”

Vi gik ud gennem en dør i den modsatte ende af rummet og den nøgne kvinde ledte mig op af endnu en trappe og ind i et gæsteværelse, hvor hun straks begyndte at klæde mig af.

”De trænger til et bad, hr diplomat” sagde hun og rynkede på næsen. Kort efter stod jeg nøgen i et badeværelse og holdt på skæg og pistol mens hun fyldte vand i et badekar. Tilsyneladende havde hun intet imod at jeg holdet en pistol i hånden og da

jeg sænkede mig selv ned karet og hun vaskede mig fjernede hun med et smil mit falske skæg og vaskede mit hår og ansigt.

På sengen i gæsteværelset var vi begge nøgne med hende oven på mig da døren gik op og Benjamin trådte ind.

”Goddag, hr Philip! Længe siden.”

Jeg kiggede op fra under patter, hår og hofter.

”Jeg har allerede haft fornøjelsen af at møde Deres lille veninde. Hun vil gerne sige undskyld. Hun kom til at smide en brandbombe over byen.”

Han rystede overbærende på hovedet.

”Unge mennesker nu om dage, de ved ikke hvad de selv gør. Jeg husker da jeg selv var ung. Der satte jeg da også ild til byen. Men Anika, hun har virkelig lavet ulykker. Jeg tror mange mennesker er døde. Det er jo ikke så godt. Især ikke hvis man er kommet for at frelse dem.”

Anika blev ledt ind af to vagter. Hun så ud til at have grædt. De stod ved fodenden af sengen. Den nøgne kvinde holdt fastere omkring og red mig mens hun bed mig i skulderen og kom voldsomt.

Jeg kiggede ud fra under patter, hår og orgasme.

”Anika?” forsøgte jeg mig. ”Du lever! Hvor er jeg glad for at se dig!”

Hun gloede forfærdet på mig og på kvinden hvis bagende hun må have kunnet kigge direkte op i. Jeg havde stadig pistolen i hånden.

De kærligste hilsener

Hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philip er ankommet til København, der er dækket af store træer. Anika har smidt en bombe, de har begge skudt sig ud i katapultsæder, og hr Philip er landet i en trækrone over Gammel Kongeve. Han har nu fundet Benjamin hovedkvarter og er blevet lokket ud af sin snedige forklædning som udenlandsk diplomat af en nøgen kvinde ved navn Louise. Anika og Benjamin er netop trådt ind i lokalet.

TOOGTREDVTE BREV: ALTING FLAGREDE

Kæreste ven,

Jeg skubbede Louise fra mig, faldt ned af sengen og rejste mig. Alting flagrede. Min pik, min pistol, min pinagtighed. Anikas hænder flagrede foran sit ansigt. Benjamin flagrede med hele sin krop. Kun Louise forholdt sig roligt, siddende selvtilfreds på sengen som om hun tog æren for det kaos, der udspillede sig foran sine øjne. Jeg ville sigte på Benjamin – og jeg ville måske også skyde ham. Men min hånd rystede og jeg kunne næsten ikke løfte pistolen og af en eller anden grund kom jeg til at kigge opad, hvor en sky i samme øjeblik flyttede sig for solen, der lyste gennem et tagvindue direkte ind i mine øjne. Store hvide pletter flimrede over mit syn. Jeg blev ved at stirre på solen indtil ilden i mine øjne slog mig på knæ. Verden lignede et billede der brænder og ude i kanten af de hvide felter drejede rummet sig rundt og Benjamin løb omkring. Jeg tabte pistolen og Anika (jeg tror det var Anika) slog mig i ansigtet så jeg faldt bagover.

”Er du med de svin?” spurgte hun (eller rettere sagt: skreg hun) og slog mig en gang til.

”Nej, nej! Hvad fanden sker der?” spurgte jeg (eller rettere sagt: skreg jeg) tilbage.

Louise lo og da Anika angreb hende, lo hun endnu mere, viftede hendes knytnæver væk med et spark og knaldede hende i gulvet med en lige højre. Det var i hvert fald så meget jeg opfattede, for jeg var stadig næsten blind. Jeg forsøgte at gribe ud efter hende, at holde om hende, forsikre hende om, at vi var på samme side, men der må have stået noget på gulvet som jeg ikke kunne se, for jeg faldt i stedet ovenpå Anika og slog min albue ned i brystet på hende.

”Jävla idiot!” skreg hun.

Benjamin lo højt og løftede armene mod himlen. Fra gulvet, ud gennem kanterne af mit forbrændte syn, så jeg for første gang hvordan han havde ændret udseende. Han havde stadig lyst hår og fuldskæg og knaldblå øjne, men ansigtet var blevet mere magert, skægget og håret længere, og hans blik og bevægelser udtrykte ikke længere hverken beskedenhed eller livsklogskab, men kaotisk selvovervurdering og vanvid.

Han var klædt i en hvid kjortel der nåede helt ned gulvet og et par brune lædersandaler. Han rakte sine hænder ud som Jesus, lagde hovedet på skrå og hviskede med en sær gennemtrængende stemme:

”I er mine børn!”

”Nu holder du fandme op, Benjamin!” råbte jeg. ”Jeg har hørt en lidt anden historie på det sidste!”

”Jeg ved det,” sagde Benjamin. ”Men i dag er I mine børn.” Han smilede og lagde sine håndflader på os som for at heale os.

Anika skubbede mig væk.

”Hvad har du sagt til ham?” spurgte hun mig. ”Hvad er det I har aftalt?”

”Vi har ikke... jeg er lige kommet!” forsøgte jeg mig.

Anika vendte øjne.

Benjamin smilede igen: ”hr Philip har fortalt mig, at han hedder hr Diplomat og kommer fra Casablanca. Meget opfindsomt. Især efternavnet er godt valgt, synes jeg”

”Det var ikke mit efternavn...”

”Åh? Men ellers var det en god historie. Vi var lige ved at hoppe på den. Bortset selvfølgelig fra, at vi vidste De ville komme og havde set Deres kære venindes forsøg på at bombe byen. Ellers blev vi meget overraskede.”

”Du er en ond dreng, Benjamin” sagde jeg.

”Og De er landsforræder, kære far.”

”Hvem har du talt med?”

”Jeg har en lille ven med hår over hele kroppen. De kender ham måske?”

”Rantazar!” sagde Anika. ”Det lille svin!”

”Jeg vil vove at kalde ondskaben relativ.” Benjamin blev ved med at smile. ”At angribe sin egen fødeby, kaste en bombe over den og planlægge en fremmed hærsmagtovertagelse... jeg ved det ikke, fader, men hvorfor har De forladt mig?”

”Jeg savner civilisationen” sagde jeg. ”Det var rart dengang”

”Lidt sentimental på sine gamle dage?” Benjamins smil var nu gået fra det overbærende til det hånlige. ”Og lidt egoistisk, måske? Hvem siger, at Deres visioner om civilisation er bedre end vores? Jeg har folket på min side. Jeg er Kongen af København!”

”Du er ikke konge af en skid, dit svin!” Anika rejste sig og tog sig for brystet hvor jeg havde ramt hende. Jeg selv lå stadig på jorden og forsøgte at orientere mig i halvblinde.

”Svin mig her og svin mig der” Benjamin tog blidt om Anikas hænder. ”Er du selv en lille grissebasse, prinsesse?”

Anika vristede sig fra ham: ”Du er et svin!”

”Og din far? Hvem har udråbt ham til konge?”

”Et råd...”

”Og hvem har udnævnt dem?”

”Hold kæft, dit svin!”

Louise rejste sig i al sin selvtilfredse nøgenhed fra sengen og stillede sig midt på gulvet.

”Tag tøjet af!” beordrede hun Anika.

”Hvorfor?”

”Du får én chance for at overleve: Os to. Mod hinanden. Uden tøj på. Kom så!”

Anika kiggede sig kort omkring. Jeg var sikker på at hun heller ville afslå udfordringen og finde på et eller andet nyt og genialt at vinde på, men hun klemte bare øjnene sammen og tog tøjet af. Der stod de. Over mig. I udkanten af mit udbrændte syn. Splitter ravende nøgne og rasende. De begyndte at slås. Jeg lukkede øjnene og holdt vejret. Pletterne for mit syn begyndte at blive opløst. Jeg kunne langsomt se igen. Pigerne over mig. Alting flagrede.

De kærligste hilsener,

Hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philips plan om at forberede befrielsen af København er gået i vasken. De er taget til fange af Benjamin i hovedkvarteret på Grønningen. Den farlige agent Louise har udfordret Anika til en nøgen kamp på liv og død.

TREOGTREDVTE BREV: L'ORIGINE DU MONDE

Kæreste ven,

De var lige over mig og lige over for hinanden. Vuggende med let spredte ben og armene foran sig i boksepositur. Jeg lå som fastspændt til jorden og stirrede direkte op i deres nøgne køn som om jeg havde fået glosuppe til middag. Astronomi gange to. Det eneste der kan give mig ro. Bare gange to. Jeg stirrede derop fordi jeg kunne se verdens begyndelse, jeg kunne se meningen med det hele: Øjeblikket før The Big Bang, verdens første orgasme. Jeg gloede ind i skabelsen, og så gloede jeg ind i en anden skabelse, jeg så dobbelt, jeg så parralleluniverser, jeg så to verdens begyndelser, jeg så to gange livets mening og det var meget forvirrende, det var meget ekspanderende. Et enkelt kosmos ville være nok til at få enhver mand til at afbryde alt og slå alle tanker væk. Nu måtte jeg pludselig tage stilling til om kosmos var rødhåret eller blondine, mens mit eget personlige univers allerede udvidede sig og primal-hjernen skreg, at Jeg er Gud og Dette er Universet, Dette er det Materie hvori Vi skaber Verden og derfor skal alle bukser hives ned, alle trusser flås af og jeg skal knalde alle kvinder, der findes på Jorden og det hele skal gynge gange og synge sange og Der Blive Lys, Der Blive Mørke, Der Blive Bang og Der Blive Knald!

Det vrakkede og gned sig og kvinderne ovenover gjorde sig klar til at kæmpe. Jeg udbød, med salig gråd i stemmen:

”Hvor er jeg dog glad for at I ikke har barberet jer! Der er ikke noget så smukt som kussehaar! Jeg elsker det!”

Anika trådte mig i ansigtet. Og så slog hun ud efter Louise, der dukkede sig og svingede et kungfu-agtigt spark imod hende. Anika greb benet og holdt fast om det og bed i det. Louise skreg. Jeg gloede. Louise mistede balancen og Anika kastede sig over hende. Ben og arme og hår og fløj rundt i en hvirvel på gulvet og nu pressede et par bryster sig ud, nu strammede nogle lår om en overkrop, så ballerne spilede ud, nu bed de efter hinanden, nu greb en hånd ud efter langt hår, nu væltede de omkring så Louise sad øverst mens hun tæskede løs på Anikas ansigt, nu borede Anika sine negle ind i Louise bryster så blodet piblede og nu kastede Anika sin modstander fra sig og satte sig på hendes mave og kvalte hende med begge hænder indtil Louise begyndte at ralle. Anika fik et mærkeligt, sødt og vanvittigt udtryk i øjnene da alle bevægelserne pludseligt stoppede. Jeg elskede hende. De var faldet lige ved siden af mig. Jeg så hende op i ansigtet. Jeg rejste mig halvt op og ville kysse Anika og sige, at jeg endelig var blevet klar over mine følelser for hende, at jeg elskede hende mere end noget andet væsen på jorden, og at jeg ville kneppe hende mens hun dræbte Louise, men Anika ænsede mig ikke: hun borede sine fingre ind i Louises hals til hun blev blå i hovedet. Louise øjne rullede rundt og hun trak ikke vejret. Anika trykkede til og hendes læber fortrak sig over hendes tænder.

Benjamin råbte et eller andet og sparkede Anika væk. Fire store mænd i sorte kjoler kom ind ad døren og greb fat i mig og Anika.

Han lænede sig ind over mig og hvislede: ”Hvis De er min far, så skammer jeg mig. De er det mest patetiske, kusse-liderlige menneske på jorden. De ser to mennesker prøve på at slå hinanden ihjel, og fandme om ikke Deres nøgne liderlighed rejser sig i applaus som om det var et porno-show til ære for Deres fallos! Og fandme om ikke De midt i det hele mumler, at De elsker den ene. Eller var det den anden? Der skal ikke andet end kussehaar til at vække Deres kærlighed! Vold skræmmer Dem ikke!

Mord skræmmer Dem ikke! Massemord og landsforræderi skræmmer Dem overhovedet ikke! Jeg brækker mig over Dem!”

”Må jeg være fri! Møgunge!” råbte jeg og var oprigtigt fornærmet. Jeg rev og sled i vagterne der holdt mig. ”Diktator! Galning!” skreg jeg.

Louise rejste sig op og tog sig til halsen. Hun smilede hånligt til Anika, der blev holdt fast af to vagter. Så tog hun sin hånd ned i skridtet, som for at skrabe sekreter fra den, smækkede mig en lussing med den samme hånd og spyttede mig i ansigtet.

”Før den mand væk!” beordrede Benjamin.

Vagterne kylede mig ned på gulvet og greb mig fødderne – en vagt i hver fod - og slæbte mig ud af døren med overkroppen nedad så min hage bankede mod dørtærsklen: ”Anika, jeg elsker dig! Jeg elsker dig!” råbte jeg.

Anika lukkede øjnene og rystede på hovedet. Benjamin lo.

De kastede mig ind i et loftsværelse magen til det jeg engang havde flygtet fra. Men denne gang var der tremmer for vinduerne. Og der var ingen møbler. Jeg satte mig på gulvet op af væggen og begyndte at græde. Mærkelige, ukendte stød kom fra et sted bag min mave og pressede smerte ud af mit ansigt. Jeg kunne ikke styre min mund. Den stod vidt åbent og lavede uarticulerede a-a-a-lyde mens tårerne styrtede ud af øjnene på mig. Jeg holdt fast i mit ansigt med hænderne. Jeg rystede over hele kroppen. Mærkelige ryk og spark fandt sted inde i mig. Jeg vidste dårligt nok hvad jeg var ked af. Det eneste ord jeg blev ved med at sige – uden at jeg ved om jeg sagde det højt – var ”Nej! Nej! Nej! Nej! Nej!”

Langsomt kom ordene efter smerten. Hvis Benjamin var min søn og hvis Alexander var min søn, så burde jeg have været der for dem. Hvis jeg havde vidst det, havde jeg været der. Jeg havde været der. Hvis jeg havde vidst det. Jeg ville ikke have svigtet. Jeg ville ikke have ladet Anika blive taget til fange, hvis jeg havde vidst det. Hvis jeg havde vidst at hun ville blive taget til fange. Hvad ville de gøre ved hende? Ville de dræbe hende?

Og hvad havde jeg gjort gennem hele mit liv? Gået rundt som en idiot med et dumt grin og pillet tøjet af tøser uden at skænke noget som helst en tanke og uden at gøre noget som helst fornuftigt og uden at være der for dem, jeg burde have været der for og hvad fanden lavede jeg nu? Sad bare nøgen, indespærret i et loftsværelse og tudede som en lille pige og følte selvmedlidenhed som om det skulle nytte noget og som om det ikke var nu, jeg skulle gøre noget og som om det var mig det var synd for, som om det ikke var de andre der burde græde, og græde over mit svigt, som om nogen overhovedet havde så meget tiltro til mig, at de overhovedet kunne tænke på at være skuffede over mig – mig der ingenting havde gjort nogen sinde og nej, nej nej, selvfølgelig forventede ingen noget af mig for ingen så i min retning, de lå bare i det lort som jeg havde lavet og led og de led så frygteligt alle sammen. Og var Benjamin måske glad, den lille fyr? Virkede han særlig afbalanceret og lykkelig? Og hvor var Alexander? Hvor var han henne nu? Og hvor var deres mødre? Var de døde, som jeg havde fået at vide, og var de døde alene uden mig og hvorfor havde jeg fået de børn uden at nogen havde fortalt mig det? Hvorfor var jeg pludselig forelsket i Anika uden at kunne gøre noget ved det? Hvorfor kunne jeg ikke redde hende?

Jeg var gledet ned på gulvet. Jeg så månen i en tåge uden for mit vindue, en tåge der kom fra mine egne øjne. Og jeg prøvede at tørre mine øjne. Og jeg prøvede at sige til mig selv, at jeg måtte se klart nu, jeg måtte tænke en smart tanke nu, jeg måtte håndtere situationen som den nu engang var og huske på, at alting trods alt ikke var min skyld, at jeg bare havde været lidt for passiv og det kunne jeg ikke gøre noget ved nu, men til gengæld kunne komme i gang med ændre noget, jeg kunne gøre noget nu. Men hvad fanden ind i helvede var det lige præcis jeg kunne gøre?

Jeg pressede en knytnæve ind mellem mine øjne som om jeg fysisk kunne tvinge en løsning frem fra min pande, men i stedet væltede en uarticuleret hulken frem. Gennem savl fra min mund, slim fra mine næse og en sprøjten af tårer fra mine øjne vrælede jeg: ”Anika, Anika, min lille søde Anika” og der lød så latterligt, at jeg bare begyndte at græde mere, at jeg kunne kalde hende min og lille og sød, når hun hverken var det ene eller det andet, men sød, måske, men ikke ligefrem blid. Men netop det var så sødt, syntes jeg og netop derfor skulle jeg omfavne hende og gøre alt det gode ved hende, som jeg aldrig havde gjort ved nogen før.

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philips plan om at forberede befrielsen af København er gået i vasken. De er taget til fange af Benjamin i hovedkvarteret på Grønningen. Hr Philip er låst inde i et tårnværelse.

FIREOGTREDVTE BREV: LA DOLCE VITA

Kæreste ven,

Jeg vågnede af et spark i hovedet. To af Benjamins sortklædte vagter stirrede ned mig, som jeg lå på gulvet, nøgen og ynkelig og med snot ud over munden. Jeg stirrede op på dem.

”Hvad?” spurgte jeg. ”Er der morgenmad?”

”Det finder De ud af, hr Diplomat” sagde den ene og greb fat i min ankel og trak af sted med mig.

De trak mig hen af en gang og ned af en stor vinkeltrappe. Hver gang mit hoved bankede ned af trappetrinene forsøgte jeg at danne mig et overblik over situationen. Benjamin havde samlet en gruppe af mænd i sorte kjoler omkring sig. De spredte sig for mig da jeg kom hen ad gulvet.

”Dette er hr Philip, kære Rådgivere!” sagde Benjamin mens rådgiverne dannede en cirkel omkring mig som han trådte ind i. ”Kære hr Philip. Dette er mine rådgivere!”

De bukkede alle sammen og opførte sig mere som disciple end rådgivere. Ingen af dem sagde noget – der kom blot en beundrende mumlen fra flokken.

Vi var i stor stue. Jeg var halvt bevidstløs og blev bundet som en offerlam op ad et stort smeg-komfur i et ubrugeligt samtalekøkken, nogen engang havde placeret midt i stuen. Benjamin tegnede streger og cirkler på mig med en sveden pind.

”Behold!” sagde han og løftede pinden højtidelig over hovedet. ”Der er 3 koder! Jeg har læst dem i skyerne og genkendt dem i jorden! Der er 3 koder, messieurs mesdames!”

Han trådte et par trin tilbage: ”Den første kode er!” Benjamin løb mod mig med sin pind, hvorefter han havde daskede mig over hovedet:

”Making Electricity From Flying Around In A Balloon Screaming!”

Vild jubel fra de sortklædte. Benjamin bukkede hele vejen rundt og proklamerede: ”Den anden kode er!” og så daskede han igen mig over hovedet:

”Making Love From Feathering Fathers!”

De sortklædte skreg af glæde. Nogle kunne næsten ikke trække vejret af begejstring. Benjamin rakte nu begge arme i vejret og skreg så højt han kunne: ”Den tredje kode er!” hvorefter han igen daskede mig voldsomt flere gange i ansigtet:

”Making Understanding From Burning Down The City And Asking For Forgiveness!”

De sortklædte faldt på knæ. Flere græd. Benjamin dansede som i ekstase og lod sig falde oven i sine disciple, så de alle rodede rundt i en stor bunke af beruset lykke. Efterhånden kom de sig og Benjamin vendte tilbage til sine proklamationer:

”Vi ved alle, vi så det fra himlen, vi så det udover skoven: Hr Philip og hans lille tøjte har allerede udført kode nummer 3! De kastede en brandbombe over Amager og de

bad om tilgivelse! Det stod skrevet! Og det skete! De har valgt at koderne skal udføres bagfra. Men det er fint med mig. Det er nu tid til at udføre anden del af profetien: ”Making Love From Feathering Fathers!””

Benjamin holdt en højtidelig kunstpause, hvor han foldede sine hænder, lukkede øjnene og bøjede nakken bagud. Flot, tænkte jeg. Se mod himlen og luk øjnene. Så skal du nok få øje på noget. Han løftede sin ene arm og gik rundt i cirklen og kiggede tilsyneladende hver eneste rådgiver i øjnene. Der var noget stort han skulle præsentere og nu trak han tiden ud. Som en tryllekunstner, tænkte jeg. Som en fucking latterlig gøgler-nar, der skal hive hans taber-kæreste gennem en hulahop-ring.

Benjamin råbte: ”Messieurs, ’dames! Bring in the prostitutes!”

Fra et eller andet sted bag de sortklædte rådgivere kom en lang række af unge, nøgne piger.

”Jeg blev født i synden! Min far var en horebuk og min mor en hore! Men jeg greb denne synd, lejret i mig som et amoralens DNA og jeg trak i den, jeg kæmpede med den og ud af det argeste skidt skabte jeg dette kongerige. Den sidste ofring står skrevet i De 3 Koder. Med dette offer skal himmel, jord, skov og by endelig blive 1!”

De sortklædte var ved at dåne og den ekstatiske mumlen blev højere og højere. Enkelte råbte ”Yeah!” og ”Ja! og ”Hørt!” og ”Benjamin, Benjamin, Benjamin!”

Den stadig hvidklædte, kjortelbærende, barfodede idiot af min søn kiggede overlegent på mig. Så tog han fra et køkkenskab en stor krukke og en træske og gik imod mig.

”Det søde liv, lille far. Det har været Deres mål altid. Og som De har levet, skal De dø! Smag min honning!”

Han tog skeen ned i krukken og smurte mig ind i honning.

”Benjamin, hvad laver du?” spurgte jeg.

”Jeg smører Dem ind honning, lille far. Kan De ikke mærke det?”

”Men hvorfor?”

Han smurte mig færdig med et saligt, frelst smil og kaldte den første af de nøgne, unge piger hen til os.

”La Dolce Vita, mon père, La Dolce Vita!”

Han greb en saks fra køkkenbordet, tog fat om pigens kønshår, klippede det af i en stor tot som han satte fast på mit bryst. Derefter vinkede han pigen væk og kaldte den næste hen og blev ved indtil hele min krop var dækket af kussehaar. Så slap han mig fri og jeg stod nu midt i gruppen af sortklædte rådgivere, der alle hadede mig og så foragtende på mig.

”Jeg ligner de behårede mennesker oppe i Træerne...” sagde jeg til ham.

”Åh!” udbrød Benjamin med falsk forbavselse. ”Gør De virkelig? Hvordan kan det dog være?”

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philips plan om at forberede befrielsen af København er gået i vasken. De er taget til fange af Benjamin i hovedkvarteret på Grønningen. Hr Philip er blevet smurt ind i honning og rullet i kussehaar som en del af Benjamins udlevelse af De 3 Koder.

FEMOGTREDVTE BREV: KRISTOFFER TRÆHYTTE

Kæreste ven,

Dyppet i honning og rullet i kussehaar: Jeg stod foran en gruppe af gnæggende sortklædte disciple og min søn, den selvudnævnte frelser-general iklædt Jesus-kostume. Benjamin rakte armen ud til siden og en af hans hjælpere gav ham min computer.

”Mine venner”, sagde han og åbnede pc’en. ”Vi har i dag hos os et eksemplar af den gamle generation. Her er en mand, der har oplevet civilisationen og som ønsker den igen. Han ønsker det så meget, at han vil slå os alle sammen ihjel og sælge sin fødeby til fremmede magter. Han ønsker det så meget, at han vil slå sin egen søn ihjel. Han vil ofre sin egen søn for sine egne synders skyld. Men hvad er det han ønsker tilbage? Kunne det ikke være spændende at høre, hvad denne gamle horebuk egentlig drømmer om? Hvad har han af samfundsvisioner? Lad os høre det, for, kære fader, De har sikkert ikke kigget særlig grundigt i den computer jeg forærede Dem. Her er nemlig en lille historie, De skrev for mange år siden. En mærkelig profetisk historie – meget passende synes jeg, at netop min fader skulle være så profetisk. Men særlig morsomt er det, hvordan De undergraver Deres eget projekt... Lad os høre!”

Benjamin trykkede hjemmevant på computeren og fandt en gammel historie "Kristoffer Træhytte" som jeg virkelig havde skrevet for mange år siden, og som jeg aldrig havde opdaget lå på computeren. Han vendte sig rundt mod hjælperne og læste højt:

"Den eneste løsning var at flytte op i et træ. Kristoffer stillede sig op på ryglænet af en københavner-bænk og kom derfra op på taget af en pølsevogn hvorfra han kunne nå de nederste grene i træet på Nørrebro Runddel. Han svang sig med vellyst op i kronen. Det var oplagt. Her kunne han placere en hængekøje og ved siden af kunne han nemt sætte en europalle i vater, som kunne fungere som bord. Sine ting kunne han have i aflåste kasser, der kunne stå på bordet og hvis det skulle regne? Han tænkte sig om. Man kunne have et stykke plastic hen over bord og hængekøje, men det ville se grimt ud og ville også være helt forkert i forhold til det han ville. Og skulle han lave et flytbart tag, en slags træhytte cabriolet? Tanken var latterlig og Kristoffer grinede afvisende som for at sige til en eller anden, ja, træhytte cabriolet, typisk, det ville alle de andre gøre, men ikke mig, ikke Kristoffer Træhytte, jeg lader regnen regne på mig, jeg køber en vandtæt letvægtssovepose og den vil jeg ligge i lige meget hvor meget det blæser og regner. Jeg har hvad jeg skal bruge. Bortset fra strøm, men det finder jeg ud af og hvad skal egentlig også bruge det til? Til at oplade min mobil telefon hvis Nanna skulle ringe, men hvorfor skulle hun også ringe? Og hvorfor skulle jeg også tage den? Ha! Det her løsningen på alle mine problemer og ikke nok med det: Det er også meget bedre end alle mine problemer hvis de havde været løst af sig selv eller slet ikke var problemer. Men fuck det, nu er det Kristoffer Træhytte der gælder, nu er det frihed, nu er det noget helt andet og jeg vil ikke sige noget, jeg vil ikke fortælle nogen noget og jeg vil ikke melde noget som helst til samfundet eller nogen som helst, jeg vil bare være mig selv og være væk og de kan ikke finde mig for jeg har fundet ud af det hele og hvad de end tænker så tænker jeg ikke på det, for nu er jeg bare mig. Hvis dyrene kan, så kan jeg også. Jeg har åbnet min sidste rudekuvert, jeg har ordnet min sidste bgs, jeg har læst den allersidste skrivelse fra det offentlige og jeg har betalt min sidste gas og el regning. Dette er løsningen. Jeg er det første nye menneske.

Kristoffer sad på hug på en gren og hørte bilerne på Jagtvej holde ved krydset og hørte dem starte igen og han kunne kun i glimt se himlen, han kunne kun i glimt se gaden under sig, han kunne kun i brudstykker høre folk der gik forbi under ham og

samtalerne ved pølsevognen og det var glimrende. Han manglede ikke noget. Bortset fra nogle praktiske ting. Så kravlede han ned. Gik over til banken på det andet hjørne og spurgte, om han kunne hæve 10.000 kroner på sin kassekredit og det kunne han godt og så sagde han til sig selv, at 10.000 kroner var et dejligt rundt beløb og uden nogle faste udgifter burde det sagtens kunne strække sig et års tid. Det var forår, fuglene sang omkring ham højt oppe over gaden og han gik ind i en friluftsbutik og købte en god hængekøje, en dyr sovepose og noget kraftigt reb på sit dankort og så gik han hjem. Han åbnede forsigtigt døren. Hun var ikke hjemme. Han pakkede noget praktisk tøj i en rygsæk, tog en gammel dolk fra sin skrivebordsskuffe og satte for at skrive en note til Nanna.

"Kære Nanna. Farvel. Kys. Kristoffer"

Det var alt. Der var ikke grund til at skrive mere. Han rejste sig, gik, han ville tilbage til fuglene og være med dem. Han tænkte: folk tror de er så meget klogere end fugle. Jeg er sikker på at de fleste mennesker tror, at de ville kunne lære fuglene noget, men nej, ikke mig, ikke Kristoffer Træhytte, jeg ved at det er fuglene der kan lære mig noget, fuglene kan lære menneskene noget og nu vil jeg bo blandt dem, respektfuldt, selvfølgelig, jeg vil ikke tage deres plads eller spise deres æg, jeg vil blot bo blandt dem som en discipel af det vilde liv. Ha! Han rystede overbærende på hovedet mens han gik ned af Nørrebrogade mod sit træ: Det vilde liv? Hvad er det for noget sludder, når folk tror de lever det vilde liv med koncertturnéer og druk og damer i dyre kjoler og alt det sludder og vrøvl. Som om det skulle være særlig vildt! Det er jo netop civiliseret og dekadent: Det er som at spjætte i fangedragten. Det er som at grine fjoget til bødlen og rose ham når han flår sjælen ud af ens liv. Tak, kære hr bøddel. Jeg er nu død oppe i mit hoved. Mit hjerte banker udi tomheden. Jeg tjener penge, jeg forbruger, jeg underholder og bliver underholdt, jeg fungerer. Men nu vil jeg ikke fungere længere. Jeg vil ikke bebrejdes noget som helst. Jeg vil ikke være med. Jeg vil være mig selv. Og jeg er en fugl.

Han vendte om. Han skyndte sig tilbage til lejligheden. Lukkede sig ind en sidste gang. Satte sig ved spisebordet, tog posca tussen i den ene hånd. Nu ville han forklare Nanna hvorfor, han ville fortælle hende om sin beslutning, om sit nye liv og sit gamle og hun skulle forstå, at det var ham, der havde ret, og hende og alle andre i hele

verden, der tog fejl. At falde stiv om til et middagsselskab og højlydt tilbyde sine seksuelle ydelser til de kvindelige gæster – inklusiv Nannas bedste veninde og venindens søster, var ikke fejl i hans moral. De ting skyldtes ikke, at der var noget galt med ham. Eller jo, det gjorde det måske. Men kun på grund af én ting. Én ting der gjorde ham uskyldig. Og det var, Kristoffer ledte efter den præcise betegnelse, det var Verden. Nemlig. Sådan som tingene var i den her såkaldt civiliserede verden, så var det jo kun det der var. Det var den eneste mulighed. At fucke op. At fucke hele sit fucking liv op var den eneste mulighed man havde. Det var faktisk den eneste sunde og fornuftige reaktion på alt det lort, men nu, sagde han til sig selv, var "sund" og "fornuftig" også netop begreber som et fuck-up samfund havde skabt og derfor, når man analyserede situationen korrekt og tog forskellige komplekse sammenhænge med (sammenhænge som han var færdig med), så måtte det ende med at han lå gulvet og sagde til en pige, der ikke var hans kæreste:

"Jeg knalder dig, jeg siger til dig, min engel, at jeg kunne knalde dig hele natten og det kunne jeg gøre lige nu og lige her på gulvtæppet. Jeg er da ligeglad med at andre ser det. Lad dem se. Lad dem se os gøre det. Din kæreste? Spørger du til din kæreste? Hvad har han med os at gøre. Han kan sgu da knalde min kæreste! Fed idé! Hør her: Jeg er for stiv til rejse mig. Kan du ikke starte med at tage mit tøj af og så sætte dig på mig?"

Men idioterne gjorde jo ingen ting. De kunne ikke noget. De kunne bare se forargede ud som de sørgelige småborgelige trendies de var. Nej. Lad dem have deres liv for sig selv. Lad dem endelig tro, at en apple computer gør dem kreative. Lad dem endelig tro, at en flaske vin gør dem vilde. Jeg vil slet ikke spille min tid med at hade dem. Jeg ved bare, at jeg ikke hører til her. Jeg hører til i et træ. Og der skal jeg hen. Nu. Han havde ikke skrevet noget på papiret. Men hun skulle forstå det. Eller skulle hun? Kunne hun? Helst måtte hun græde bitterligt over erkendelsen af at have mistet en kæreste der fungerede på et højere niveau end resten af menneskeheden. Men det havde jo hun ikke selv nået, så hvordan få det forklaret? Han skrev med meget høje bogstaver hen over brevet:

"Pip! Pip! Pip!"

Så kunne hun tænke over det.

Det blev sommer og det blev vinter. Kristoffer var nu så godt som gået i ét med sin træhytte. Ingen vidste det. Ingen havde set ham. Han var holdt op med vaske sig. Hans telefon og Ipod var for længst løbet tør for strøm. Han brugte sine dage i hængekøjen i træet, rejste sig kun for at skifte stilling og kravlede engang imellem hen til en gren og så sad han der. Om natten kom ned på gaden. Opsøgte baggårde og skraldespande for madrester og ting han kunne bruge. På den måde havde han fået opbygget et velfungerede hjem. Hængekøjen var foret med tykke tæpper, ved siden af var en europalle spændt fast som et bord og på det stod regntætte æsker der holdt hans forskellige ejendele: Et plasticlagen, som han tog over sig når regnen gik igennem bladene, en notesbog og en kuglepen, som han aldrig havde brugt, hans gamle telefon og Ipod og forskelligt tøj.

Træet var rødt nu. Og på gaden kunne man se bladene falde. Det var det han havde frygtet mest af alt. Ikke kulde, ikke blæst, ikke sult. Men han havde ikke turde tænke tanken til ende, og han havde trøstet sig med at der var så mange grene og kviste, at han måske nok alligevel ville kunne holde sig skjult.

Men snart kunne han ses. Nogle kiggede flygtigt op. Enkelte tog et billede. Men ingen syntes at tænke, at de var de første der så Kristoffer i sin træhytte og de, der alligevel stoppede op og undrede sig må have forstillet sig, at hytten var en fast del af gadebilledet og fuglemennesket på en eller anden måde almindeligt anerkendt og accepteret. Han blev ikke kendt. Der kom ikke et tv-hold og intet politi pillede ham ned. En dag kom Nanna. Hun sad ved siden af ham på en gren da han åbnede øjnene i sin hængekøje.

"Sover du altid midt på dagen?" spurgte hun.

"Jeg sover ikke."

"Hvad gør du så?"

"Jeg er en del af træet. Sover et træ måske?"

"Det taler heller ikke."

Kristoffer trak på skuldrene: "Jeg er også på en måde en fugl."

Hun kiggede længe på ham og tog hans hånd.

"Jeg skal giftes," sagde hun.

"Nå," sagde han. "Med mig?"

"Nej, du er jo en fugl og en del af et træ. Men vi andre er altså stadig mennesker. Og så troede vi du var død."

Hun så bebrejdende på ham: "Jeg har virkelig været meget igennem på grund af dig."

"Undskyld."

"Jeg har taget noget med til dig. Her!"

Hun tog en tung plasticpose fyldt med papirer op af sin taske og gav Kristoffer.

"Hvad er det?"

"Regninger. Breve fra kommunen, fra banken, fra skattevæsenet, fra folkeregistret, fra din tandlæge. Forskellige ting. Der er også et fra politiet. Du må meget gerne få styr på det."

Hun kravlede ned igen. Kristoffer kiggede efter hende. Så tog han sin dolk og åbnede hvert eneste brev, men han læste dem ikke. Han lagde dem med bagsiden opad i en bunke på sin europalle og så tog han sin kuglepen og begyndte formuleringen af den filosofi, der senere kom til at redde verden og som gjorde alle lykkelige og som alle mennesker læser mens de tænker taknemmeligt på Kristoffer Træhytte, han, der for

første gang tog det afgørende skridt, manden i træet, fuglen i manden, det første af de nye mennesker. Han skrev, med høje, tydelige bogstaver:

”Pip! Pip! Pip! Pip! Pip! Pip! Pip! Pip! Pip!”

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip er blevet taget til fange af sin søn Benjamin, der er leder af en eller anden form for bevægelse i København. Han er blevet smurt ind i honning og påført kussehaar fra utallige kvinder. Benjamin har læst en novelle højt, som hr Philip skrev som ung, og som beskriver en ung mand, der flygter fra verden og kravler op i et træ ved Nørrebro Runddel og ikke kan formulere sin samfundskritik på anden måde end ved at sige som en fugl: pip pip pip.

SEKSOGTREDVTE BREV: DEN STORE ANALYSE

Kæreste ven,

Benjamin smækkede computeren sammen med et hånligt fnis:

”Bring mig Hanne!” sagde han og strakte armen til siden som en cirkusdirektør, der introducerer en hest. Hanne blev bragt ind i håndjern og Pippi Langstrømpe-fletninger, ternet forklæde og påmalede fregner.

”Messieurs, ’dames! Til Deres højre side har vi Moderen. Vi kender alle Hanne. Hun prædiker børnetime som om det var samfundsfag. Hun ønsker at vi skal bøje os i støvet for en udstoppet papegøje og en frø. Hun ønsker at tage os ind i et telt som hun har gået klædt i. Hun taler til os som om vi var børn. Hun er Velfærdsstaten. Hun vil tage sig af os. Hvor er hun sød, er hun ikke?”

Disciplene lo og rystede på hovedet.

”Til Deres venstre side har vi Faderen. Han flygter fra al det pis og gør oprør. Han er alt for intellektuel til den slags. Han vil være fri. Han formulerer en filosofi, han er klog: ”Pip! Pip! Pip!” siger han. Det hjælper os jo meget. Lad os give ham en hånd!”

Disciplene klappede ironisk.

Benjamin gik rundt om os. Vi stod begge i håndjern op af et ubrugeligt samtalekøkken i det, der engang havde været den store stue i en meget stor lejlighed. Jeg prøvede at få øjenkontakt med Hanne. Hun kiggede ned i gulvet og så ikke til min side. Benjamin stod på den anden side af kogeøen lige bag os. Han kravlede op på komfuret og stod mellem os, over os og holdt sine hænder ned mod os.

”Pip pip pip,” sagde han og pegede mod mig.

”Dikke dikke dik,” sagde han og pegede mod Hanne.

”Dette er civilisationens forsvarere. Dette er ikke bare min Moder og Fader. Dette er det Samfund, som har svigtet os og som står for det, vi nu ikke længere har. Dette er den arv vi troede på, men aldrig fik. Dette er den demokratiske Samtale som vi har hørt så meget om. Men i dag er vi alle gårdmandens fortabte søn. Vi er den generation, der lugede ud i stalden blot for at se gården blive solgt til banken fordi mor og far havde taget forbrugslån i vores fremtid. Vi er dem, der skulle høre på lektier vi ikke kunne lære noget af. Vi er den studerende, som brugte sin ungdom på flittigt at tilegne sig ubrugelig viden uden at vide, uden at lære, at den viden var ubrugelig. Vi er lærlingen, der stod i supermarkedet og troede, at han skulle overtage supermarkedet, at der var en fremtid for ham, at hans flid nyttede noget, blot for at finde ud af, at det økonomiske system var en fiasko og at der aldrig mere skulle være supermarkeder. Vi er dem, der selv må opfinde verden fordi vores forældre ødelagde den. Vi er dem, der bor i Skoven. Vi er dem, der blev efterladt i live. Vi blev efterladt alene, men vi står sammen nu. Nu er vi ikke længere de små og de forladte. Nu er det os der bestemmer. Nu bider vi i Kagehuset og nu smider vi Heksen i ovnen. Vores forældre forlod os og lod Heksen forføre os. Heksen er den idé om et samfund som vores forældre selv har vist ikke kan lade sig gøre! Nu smider vi den i ovnen. Nu gør vi noget andet.”

Disciplene klappede alvorligt. Benjamin trådte ned fra kogeøen mellem sine forældre uden at se på os og gik ud mod sit publikum:

”Lad os ofre dem på Bålet! Lad os gøre det forbi. Lad os hæve dem til himmels og se om de kan flyve! Lad os se om de kan skabe Elektricitet ud af deres store tanker!”

Benjamin gik. Disciplene klappede. Hanne og jeg blev ført til hvert vores loftskammer.

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip er blevet taget til fange af sin søn Benjamin, der er leder af en eller anden form for bevægelse i København. Han er blevet smurt ind i honning og påført kussehaar fra utallige kvinder. Benjamin har læst en novelle højt, som hr Philip skrev som ung, og som Benjamin har brugt til at bevise, at civilisationen var så håbløs, at selv dens civilisationskritik var ubehjælpelig. Hanne er også taget til fange.

SYVOGTREDVTE BREV: DEN STORE BALLON

Kæreste ven,

Næste morgen blev jeg vækket af et par spark og trukket op på taget. Træerne gik allerede langt over huset, men Benjamin havde fået konstrueret en slags trappe, der gik op til en platform af løst sammensurrede brædder ovenpå trækrønerne. Der stod en delegation af disciple i sorte kjoler og en kinesisk diplomat i et nyt jakkesæt og tre bodyguards omkring sig. Jeg blev dasket hen i midten af en cirkel og fremvist diplomaten. Bagefter kom Hanne og blev smidt ved siden af mig. Diplomaten kiggede beklemt til siden. Benjamin bukkede og sagde noget højtideligt på kinesisk som overhovedet ikke lød kinesisk. Diplomaten kiggede undrende på sine bodyguards og forstod tydeligvis ikke meningen. Benjamin sagde på engelsk:

”This is Tradition We Burn in Your Honor!”

Diplomaten sagde ikke noget, men så endnu mere utilfreds ud.

”Yes, to show You Our Appreciation We sacrifice My Mother and Father. It’s an old Western tradition. Normally we sacrifice our Children, but today is the Day of the Future so let’s sacrifice our Parents. In Your Honor!”

Benjamin hvirvlede omkring med sine arme og skiftevis hoppede og bukkede foran sine jublende disciple og den temmelig skeptiske kinesiske diplomat. Han pegede på mig, på himlen, på sine tilhørere og så pegede han hen imod en besynderlig bunke brædder og stof der lå i hjørnet af plateauet. Han sprang i vejret og sagde noget på kinesisk som diplomaten ikke lod til at forstå og derefter hoppede han igen i vejret og gentog sit budskab på engelsk:

”It’s the Fulfillment of the Third Code! Yes! Making Electricity From Flying Around In A Balloon Screaming”

Alle disciplene skreg af glæde. Jeg fattede ingenting. Benjamin gik helt tæt på diplomaten og hviskede et eller andet end i hans øre. Diplomaten så forfærdet ud og gav tegn til at sine bodyguards skulle holde sig tæt omkring ham. Den ene nikkede opgivende. En anden, som han hviskende konfererede med, trak beklagende på skuldrene. Benjamin klappede begejstret i hænderne, som om den kinesiske forfærdelse understregede storheden i hvad end han havde sagt.

Så henvendte han sig endelig til sine forældre: ”Min kære Fader og min kære Stedmoder. Lad mig kalde Dem: min Moder, må jeg?”

Hanne svarede ikke. Benjamin fortsatte:

”Denne Herre fra det fjerne Kina har lovet os et atomkraftværk til gengæld for vores stærke tømmer, noget arbejdskraft og et par abemennesker til et cirkus. Er det ikke fantastisk? Det kan vi jo bare give ham! Yes! Det kan jeg give ham sådan her!”

Og så knipsede han ud luften og for at vise hvor nemt det var for ham. Og lavede en pirouette.

”Jeg vil gerne vise, at vi sætter pris på det smukke tilbud. Jeg vil gerne vise, at vi ikke bare er samarbejdsvillige: Jeg vil gerne vise, at vi er rede til at være en partner med den store verden derude. Og derfor vil jeg sende Jer op med en varmluftsballon. Et flyvende bål som I bliver brændt på. Henover byen. Er det ikke smukt? Så flyver I,

mens I dør, og Jeres skrig bliver til elektricitet, Jeres offer bliver til et moderne atomkraftværk her i København og så kan vi få elektricitet i byen og vi kan få lys og vi kan få satellitforbindelse og vi kan være med, vi kan være med i resten verden! Er det ikke smukt?”

Hanne blinkede langsomt og sagde: ”Er du sikker på, at det nu også er nødvendigt, kære Benjamin?”

Benjamin lo: ”Nej, det er jeg ikke sikker på. Jeg tror, at det er mere end han forventer. Og det har jeg tænkt mig at give ham. Vi er ikke det eneste sted på Jorden, hvor Træerne gror, vi er ikke det eneste sted på Jorden, hvor der er arbejdskraft og abemennesker man kan putte i et cirkus. Derfor skal jeg bevise, at vi kan noget særligt. Derfor skal jeg bevise, at vi vil gøre noget ekstra. Og det er Jer to, der skal bevise det!”

Jeg rystede på hovedet. Jeg forsøgte, at udtrykke uenighed, men mine rystelser tog overhånd og det blev til en vanvittig rusken i de reb der holdt mig.

”Min Fader vil sige noget?” spurgte Benjamin højt og noterede sig at alle lyttede. Han vendte sig mod sine disciple og sagde: ”Han er for rystet over perspektiverne. Og samtidig er Han for bange! Han siger, Min Søn, Min Søn, hvorfor har De forladt Mig? Men samtidig er Han jo Mit Kød og Blod! Faderen, Sønnen, og Den Fede Idé er Det Samme. Vi er én ting! Og derfor ved Han, at Han skal dø for Sine Egne Synders Skyld og ved Sin Død skabe Fremtiden!”

Diplomaten lod en af sine hjælpere henvende sig lavmælt og spørgende til Benjamin. Benjamin rystede smilende på hovedet og forklarede, tror jeg, hvad der skulle ske. Kineseren så mistroisk på Benjamin. Det så ud som om Benjamin måtte gentage hvad han havde sagt og det gjorde han glædesstrålende. Hjælperen gik tilbage til diplomaten og sagde noget på kinesisk. Diplomaten lukkede opgivende øjnene og gik så hen til mig, så mig i øjnene og sagde han langsom tydelig diktion.

”Es tut mir Leid. Ich kann nicht helfen.”

Han tog fra sin inderlomme en pakke cigaretter og tilbød først Hanne, der takkede nej, og så mig. Jeg nikkede og han placerede en cigaret i munden på mig og tændte. Jeg trak røgen ind. Han holdt cigaretten, og lod mig puste ud. Mine hænder var bundet på ryggen. Han lod mig ryge igen.

”Hvor ironisk!” råbte Benjamin. ”Hvor herligt! Ild!”

Diplomaten hjalp mig. Ilden han gav mig gik i mine lunger og ud i min behårede, knælende krop og fik mig til at føle mig som det første menneske, som om det var mig, der først havde rejst sig på to ben og kravlet ned fra træerne og tæmmet ilden og opdaget Amerika og opfundet civilisationen og håndværket og industrialiseringen og sat nydelsen i system og behersket markedet og sejlet mellem kontinenterne og talt på tillærte sprog. Som om det var mig, der første gang mødtes fredeligt med fremmede herskere og lavede uselviske aftaler til alles bedste. Men det var ikke mig, der kongen. Det var ikke mig, der var en udenlandsk diplomat. Det var Benjamin, der bestemte. Og denne kinesiske mand kunne intet andet gøre end at give mig en cigaret og vise med sine hænder og ansigt, at der stadig var en verden et eller andet sted derude, hvor evolutionen ikke gik baglæns og hvor mennesker hjalp hinanden.

Vi røg det sidste af cigaretten sammen på skift. Benjamin så undrende og misfornøjet på diplomaten. En af hjælperne bukkede for ham og sagde:

”Ancient Chinese custom: Smoke with the living dead.”

Benjamin livede op igen: ”Beautiful!” råbte han og gik hen og spyttede mig i ansigtet:

”Ancient Copenhagen custom: Spit motherfucker in the head!”

Diplomaten bukkede for Hanne, for mig og for Benjamin.

”Benjamin...” forsøgte jeg mig. ”Du vil sgu da ikke brænde os? Det mener du bare ikke?”

”Jo, jo,” sagde han og lo. Hen pegede mod sine soldater: ”Før dem op i Luftvognen!”

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip og Hanne skal brændes i en varmluftballon over København. Hanne er blevet klædt ud som Pippi Langstrømpe og hr Philip er smurt ind i honning og rullet i kussehaar. En tysktalende kinesisk diplomat har udtrykt sin beklagelse. Benjamin håber, at ofret af sin far og stedmor vil overbevise kineseren om at indgå en aftale om at lave et atomkraftværk i København så der igen kan komme elektricitet i byen. Dermed vil første kode gå i opfyldelse: "Making Electricity From Flying Around In A Balloon Screaming."

OTTEOGTREDVTE BREV: DEN STORE LØSNING

Kæreste ven,

Luftvognen var en omkring 3 x 5 m tømmerflåde lavet af tynde planker og med en krans af grene rundt om et flettet tæppe af pinde. Fra hvert hjørne gik en metalstang op i luften der tilsammen bar en ring hvorpå var fæstnet en uhyre masse stof, som måtte være ballonen. Benjamin beordrede sine mænd til at tænde ild til kanten og jeg nåede at tænke, at det var en håbløs konstruktion, der var alt for tung til at kunne flyve, men da de hældte en eller anden brandbar væske på og satte ild til, stod nogle gigantiske flammer op mod ballonen, der ikke brændte. Jeg ved ikke hvad stof de brugte, men det holdt. Varmen var kolossal og snart stod ballonen højt op over os. Hanne og jeg blev ført ind af en slags port midt for, et hul i kredsen af grene, og bundet fast til tæppet. Hanne skreg. Jeg råbte:

"Benjamin, Benjamin! Jeg giver op! Løslad os!"

Benjamin lo af os. Hanne græd.

Ballonen begyndte at lette. Alle disciplene, sagde ”åh...”

Den rejste sig langsomt op over Træerne, der begravede byen, indtil den stoppede, fordi den var bundet fast til et tykt reb. Benjamin fik rakt en økse. Jeg kunne ikke se, hvad der skete eller høre hvad han sagde, men jeg forestillede mig at han holdt en højtidelig tale hvor han roste sig selv og sine syge visioner. Varmen var vanvittig. Til alle sider stod flammer op omkring os. Endnu var der ikke ild i det tæppe vi lå på, men det var tydeligt, at det ville der snart komme. Jeg så på Hanne. Hun lå på ryggen i sit Pippi Langstrømpe kostume og bed tænderne sammen.

”Inden vi dør,” sagde jeg til hende. ”Vil jeg bare sige, at jeg altid har elsket dig.”

Hun kiggede på mig og rystede på hovedet.

”Inden vi dør,” sagde hun. ”Vil jeg bare sige, at du altid har været en idiot og at du er fuld af løgn.”

”Hvad snakker du om?”

”Du har sgu da ikke altid elsket mig. Du er bare pisse sentimental og har brug for noget bekræftelse. Men jeg gider ikke. Jeg har ikke altid elsket dig og jeg gør det heller ikke nu. Vi er ikke sammen om en skid og at din søn har fundet på, vi skal brændes sammen er simpelthen bare så pisse latterligt og tåbeligt og jeg gider fandme ikke bruge min sidste time på at lade som om at det er en smuk død eller give dig et eller andet romantisk pis og humbug. Du er et fucking nar, din nar og det har jeg ikke noget imod at fortælle dig!”

”Hanne, for helvede. Hvad med noget team spirit, helt ærligt? Vi brænder snart!”

”Team spirit min røv!”

”Så længe vi lever er der håb. Så længe vi lever må vi prøve at være noget for hinanden?”

”Du er et fjols og det er din søn også!”

”Min søn? Det er sgu da dig der har opdraget ham?”

”Og det her er takken jeg får! Hvad? Er det her takken jeg får?”

”Hvad med al din livsfilosofi? Hvad ville Bamse have gjort nu? Ville han ikke stå sammen med sin ven, når der er fare på færde?”

Hanne stirrede på mig med rasende øjne: ”Bamse bliver ikke brændt på bålet, vel? Bamse sidder ikke på en flyvende tømmerflåde og venter på at blive brændt levende af en psykopatisk dreng, vel? Så hvad ville Bamse havde gjort? Bamse ville ikke være her, din nar!”

Varmen var ulidelig. Jeg svedte så meget at kusseharene begyndte at falde af min krop. Ballonen gyngede i ryk. Det måtte være Benjamin der var begyndt at slå på rebet med øksen. Der lød et skud. Og et til. Under os trængte skrig og råben igennem flammernes buldren og den varme lufts træk i stoffet over os. Rykkene fra rebet holdt op. Derefter blev ballonen trukket hårdt til siden. Og så fløj vi. Vi steg op og blev fanget af vinden. Og pludselig stod hun i indgangen: Anika. Splitternøgen med to patronbælter kastet over skuldrene, en pistol i et bælte over livet, AK-47 i den ene hånd og en dolk i munden.

”Baby,” tænkte jeg. ”Jeg hallucinerer. Du er for lækker.”

Hun sprang hen og skar Hanne fri.

”Skal vi tage ham der med?” spurgte hun.

Hanne trak på skuldrene: ”Så lad gå”

Anika skar mig fri og jeg rejste mig. Vi stod midt på skibet, omringet af flammer. Jeg kiggede ud af indgangen. Der var langt ned.

”Tak, Anika” sagde jeg og forsøgte at vise med hænderne, at jeg mente mere end bare tak. ”Hvad gør vi nu?”

Hanne kiggede også ud. Og sagde: ”Nu springer vi ud og så dør vi. Det er bedre end at brænde op. Jeg tror det er mere behageligt. Det går i hvert fald hurtigere.”

Anika så rådvild ud.

”Jeg ved ikke hvad vi gør nu,” sagde hun. ”Jeg har været indespærret indtil jeg fik fat i vagtens pistol og skød ham. Jeg vidste ikke noget om den her ting. Så jeg har altså ikke forberedt noget.”

Hanne kiggede moderligt på hende mens hun prøvede at holde sveden fra sine øjne:

”Det var pænt af dig at prøve på at redde os. Men nu er vi bare tre, der dør, i stedet for to. Jeg synes du er en fiasko, lille pige. Jeg er ked af at sige det, men...”

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip og Hanne er sendt til vejrs af Benjamin i et flyvende offerbål over København. Anika har kæmpet sig vej op til dem lige inden de blev sendt til himmels og har befriet dem for deres bånd, men ilden brænder stadig og Hanne indser, at redningsaktionen er håbløs. De skal alle dø.

NIOGTREDVTE BREV: VI KAN FLYVE

Kæreste ven,

Hanne drejede hovedet så Pippe Langstrømpe-fletningerne stod omkring hende. Første antændte spidsen på den ene fletning, så på den anden. Hanne stirrede ondt på os og sang:

”Tænk på det bedste I ved. Straks så flyver I af sted!”

Anika vendte sig mod mig og lukkede et øjeblik øjnene: ”Det er da ikke Astrid Lindgren? Det er Walt Disney. Er det fra Aladdin?”

”Nej,” sagde jeg. ”Vent lidt. Jeg tror jeg ved hvad det er. Det ligger lige på tungen”

Jeg havde næsten melodien. Nu kom den gamle tekst til mig fra hele min barndoms jul og langsomt voksede sangen i mig og jeg begyndte at danse:

"Vil du ha' fred i dit sind. Skal du lukke drømmen ind. Hele livet bliver så kønt. Når din rejse er begyndt. Til drømmeland af ste-ed. Flyv så med, flyv så med, flyv så med, flyv så med, flyv så med, flyv så med, flyv så me-e-e-e-e-ed!"

Anika skreg: "Hanne!"

Hanne var væk. Vi lænede os forsigtig ud over kanten i åbningen mellem flammerne og nåede at se hende styrte mod jorden med røgen fra sine brændende fletninger på hver side af hovedet som to eksploderede jetmotorer. Hun forsvandt ned i trækronerne. Der var ild under vores fødder. Anika tog min hånd og vi svang os ned under luftvognen. Vi maste fingrene ind i de tynde hul mellem de stramt bundne planker og fik fat i stropperne, som plankerne var bundet sammen af. Vi svang os fra den ene strop til den anden, indtil vi nåede rebet, der hang fra midten og bevægede os ned af det. Anika var forrest og hang til sidst i én hånd i enden af rebet. Med den anden hånd bandt hun en knude og råbte, at det var til mine fødder. Jeg kravlede ned og stillede mig på knuden. Anika greb fat om mine ankler og brugte min krop til at komme op indtil hun også stod på knuden. Vi stod over for hinanden med rebet imellem os.

Hun sagde: *"Tænk på noget der er godt."*

Jeg svarede: *"Bare noget der er godt?"*

Hun sagde: *"Legetøj og juletræer"*

Jeg sagde: *"Jordbær, slik!"*

Hun sang: *"Tænk på det bedste du ved. Bare noget du kan lide. Tænk på sommer. Tænk på sol. Tænk på havens blå viol. På nattens lille fre-ed. Kom så med når vi flyver af ste-e-ed!"*

Vi steg højere. Vinden vuggede os engang imellem til den ene side og drejede os rundt til den anden, men vi fløj aldrig langt den ene eller den anden vej. Vi fløj op. Højere og højere op.

”Hun gjorde det for at håne mig...” sagde jeg.

”Hvad mener du?” sagde Anika og lod smilende vinden blæse igennem sit hår: ”Er det ikke fantastisk?” Hun kiggede ud over den træbedækte by og pegede på en flok svaner, der fløj forbi under os.

”Hun sagde det for at håne mig. Tænk, at det sidste hun sagde var en hån mod mig. Er det ikke en mærkelig måde at gå i døden på? Var der virkelig ikke andet hun ville sige? Var det hendes endelig konklusion på et langt liv: at hun ville håne mig? At jeg er en idiot? Er det alt hun er kommet frem til? Var det så vigtig en konklusion?”

”Du vrøvler,” sagde Anika og rynkede på næsen. ”Nyd udsigten, gamle mand. Det er så dejligt at flyve!”

Hun kyssede mig kort lige ved siden af munden:

”Den gamle dame ville gerne dø,” sagde hun og så på mig med trøstende øjne og en legende trist mund, der hurtigt vendte sig til et stort smil.

”Hun citerede Walt Disney,” forklarede jeg. ”Det er en hån imod mig fordi Hanne altid har tilbudt skandinavisk børneunderholdning. Eventyr, der er nede på jorden og ser verden fra børnenes perspektiv og er hverdagsagtige. De kan være eventyrlige, og der kan være fantasi og flyvende børn og der kan være dukker, der taler og personificeringer af børns usynlige venner og der er ingen berøringsangst over for det fantastiske, men det er alt sammen grundet i en hverdagsoplevelse. Der er altid et hjem og en seng og en fødselsdag og en glædelig jul og der er altid en krog tilbage mod virkeligheden. Det er aldrig voksenpsykologi forklaret på børnesprog: Det er ikke angsten for at blive gammel, for eksempel, eller angsten for at miste sin fantasi. Der er ikke en dør i et skab eller et hul under et træ og en helt anden verden, som man pludselig er i og hvor der er nisser og psykedeliske katte og andre mystiske ting og så når man er tilbage, er man tilbage som fra en drøm. Det er altid noget, der er i din hverdag og det er altid hyggeligt i sidste ende. Om det så er Nangijalas eventyr, så starter det med en trist barndom i Stockholm og bliver hele tiden fortalt som en

stakkels dødssyg drengs dagdrøm. Det er et virkeligt behov for eskapisme og behovet forklares. Men måske er det fordi, at du er svensk, og Astrid Lindgren altid har været lidt mere eskapistisk end Ole Lund Kirkegaard. Gummi Tarzan er lidt ligesom Pippi Langstrømpe, men omgivelserne er slet ikke så idylliske og Gummi Tarzans drøm om at kunne slå igen er meget tydeligere en drøm end Tommy og Anikas drøm om en spændende nabo. Deres drøm bliver slet ikke forklaret som en drøm. Den opleves som om Pippi er virkelig. Og det er næsten på grænsen til Disney. Men i B&U, hvis guldaldersproduktioner Hanne virkelig tilbad, er dukkerne altid meget tydeligt dukker. Det er slet ikke drømme. Det er lege. Dukkerne leger lege som børn vil lege dem. De er som de dukker børnene selv har i hånden. De gennemgår problemstillinger som børnene kender. Det er noget andet end Astrid Lindgren. Og det er noget helt andet end Disney. Hanne vil fortælle mig, at jeg er ligesom Benjamin. Jeg er disneyficeret. Jeg er fantastisk i min tankegang. Jeg har ikke benene på jorden. Jeg flyver rundt i en brændende luftvogn med hovedet fuldt af skinnende drømme og ville gerne tude mens vi døde i hinandens arme, men hun er ikke sentimental. Hun vil ikke den slags. Hun er realist. Også selvom hun tilbyder pædagogiske plysdyr. Hun vil ikke stå med en amerikaniseret idiot og en svensk prinsesse, der leger superhelt og spille med i noget fantastisk. Hun vil være nede på jorden. Og det kom hun. Helt ned. Splat. Ned fra det fantastiske og splat ud i trækronerne.”

Anika havde ikke hørt efter. Hun smilede til mig, fordi hun synes, at det var sødt, at jeg sagde noget og havde tænkt et eller andet og fordi jeg var ked af, at Hanne var død. Det syntes hun var sødt. Hun strøg mig over armen og så drømmende på mig og udover himlen:

”Vi kommer også ned. Først flyver vi og så daler vi. Bare vent.”

Og det gjorde vi. Vi ventede. Og vi fløj. Og så dalede vi. Ilden brændte langsomt ud som vi nåede himlens top, men den brændte ikke så hurtig ud, at luftvognen brændte op og rebet faldt af. Vi sad stadig fast i resterne af vores flyvende offerbål og mens ilden mistede vejret og vi holdt os halvt bevidstløse fast i rebet i den kolde, tynde luft, dalede det hele mod jorden. Og så faldt vi.

De kærligste hilsener

hr Philip.

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip og Hanne er sendt til vejrs af Benjamin i et flyvende offerbål over København. Anika har kæmpet sig vej op til dem lige inden de blev sendt til himmels og har befriet dem for deres bånd, men ilden brænder stadig og Hanne springer ud. Anika og hr Philip finder en udvej og kravler ned af rebet under luftvognen, hvor de hænger mens bålet brænder ud.

FYRRETYVENDE BREV: FAR OG SØN

Kæreste ven,

Vi dalede ned mod trækronerne, fuglene sang og Anika sukkede og sikrede sig, at sine våben virkede. Hun gav mig pistolen og det ene patronbælte og holdt selv sin AK-47 klar i en rem over skulderen. Dolken, som hun skiftevis havde båret i munden og i hånden, brugte hun til at skrabbe de sidste kussehaar af min nøgne krop, mens hun rystede smilende på hovedet.

”Så er du klar,” sagde hun. Vi var begge bare bortset fra vores våben.

”Hvor fik du pistolerne fra?” spurgte jeg. ”Jeg synes ikke jeg har set Benjamin med våben før?”

”Havde de ikke våben? De havde da ikke par stykker, havde de ikke?”

”Nej, det havde de ikke.”

”Nå,” svarede hun og rynkede brynene. ”Men det har de nu. Min vagt havde i hvert fald en pistol, som jeg fik sparket fra ham da han prøvede at voldtage mig. Og dolken hang i hans bælte. Den her,” sagde hun og tog et greb om maskinpistolen med den hånd der ikke holdt fast i rebet. ”Og patronerne, dem fandt jeg i en stor kasse, der stod på gangen.”

”Var der mere end en kasse?” spurgte jeg.

”Ja,” svarede hun. ”Der var et par stykker. Men de var ikke åbnet. Kun en af kasserne var åbnet.”

”Og hvordan så kasserne ud?”

”De var af træ. Og så var der kinesiske tegn på dem. Meget flotte faktisk, man kunne bruge dem som et skab, tror jeg, hvis man vendte dem så den lange led stod opad. Det ville se ret godt ud, tror jeg.”

”Må jeg lige se den AK?”

Hun rakte mig maskinpistolen. ”Made in China” stod der på den.

”Benjamin har lavet en deal med kineserne,” sagde jeg eftertænksomt.

”Virkelig?” sagde Anika og lo mens hun rullede med øjnene. ”Du er hurtig, gamle mand!”

”Men kineserne ved ikke hvad de har med at gøre....” sagde jeg.

”Ih, hvor du kan tænke!” Hun slog mig leende på skulderen. Jeg var ved at miste fæstet.

”Anika! Pas på” råbte jeg.

Hun lo igen. ”Du er en superhelt. Kom nu. Vi er snart nede. Og vi er ikke alene!”

Jeg kiggede ned. Under Træernes øverste blade rumsterede det som fra en større abeflok på vej gennem junglen og engang imellem kiggede en sortklædt discipel op og råbte til de andre.

”Skyd!” råbte en stemme. Det var Benjamin.

Kuglerne fæg om ørerne på os. Vi røkkede alt hvad vi kunne i rebet og gyngede fra side til side for at undgå at blive ramt. Anika råbte:

”Spring!” og vi sprang ned i Træerne. Jeg landede på nogle tynde kviste, der gav efter og sank mig et par meter ned, slap mig og jeg faldt ned og sad fast i nogle grene. Det var pludselig halvmørkt. Jeg hørte skud og mennesker der råbte. Over mig så jeg Anika balancere på en gren og trække maskinpistolen frem. Hun knaldede en salve af og tre disciple faldt ikke langt fra mig.

”Tag hende!”

Jeg kunne høre Benjamin give ordrer. Han var ikke langt fra mig, men jeg kunne ikke se ham. To disciple angreb Anika. Hun skød dem begge. Jeg kravlede op mod hende. Bag hende stod Benjamin med en pistol rettet mod hendes ryg.

”Benjamin!” råbte jeg. ”Skyd ikke!” Jeg sigtede på ham.

Benjamin så ned på mig og smilte overlegent: ”Hej farmand. Vil du dræbe dit eget barn? Det tror jeg ikke!”

Han vendte blikket mod Anika. Hun havde vendt sig mod ham og var i det samme blevet overmandet af en discipel, der holdt en pistol mod hendes tinding.

”Vent!” sagde Benjamin. ”Jeg vil så gerne!”

Han greb fat i en gren over sig og gik helt tæt på Anika og holdt sin pistol direkte ind i hendes ansigt. Han vendte sig ned mod mig.

”Nu skyder jeg din lille dame, farmand. Vil du se?”

Jeg skød ham i hovedet. Benjamin væltede bagover, oven i Anika og disciplen, der mistede grebet om hende. Jeg skød også disciplen. Anika vristede sig løs fra de to lig og faldt ned på grenene ved siden af mig. Jeg så op. En enkelt discipel stod rædselsslagen et par meter fra mig, smed sin pistol og rakte armene i vejret. Han mistede fodfæstet og faldt ned under mig.

”Rejs dig op!” råbte jeg. ”Og skrid hjem til dine lortefolk og sig til dem, at hr Philip har dræbt Benjamin!”

Disciplen forsvandt gennem Træerne. Anika rejste sig og holdt om mig.

”Tror du virkelig, at han var din søn?” spurgte hun.

”Det er jeg bange for,” svarede jeg.

Benjamin lå død i grenene ved siden af os med halvdelen af sit ansigt skudt af. Jeg satte mig på en gren og gav Anika min pistol. Jeg holdt mit hoved i mine hænder. Det var umuligt ikke at græde. Anika skiftevis holdt om mig og rejste sig for at holde udkig. Vi var alene i Træerne.

”Du må godt skringe nu,” sagde hun stille.

Jeg skreg.

Anika lod mig sidde i stykke tid. Det blev mørkt. Så kyssede hun mig kort på munden og sagde: ”Kom med. Jeg har et gemt et nødblus. Jeg tror ikke det er langt herfra.”

Vi kravlede nedad. Jeg kunne se huse og gader. Vi var landet ikke langt fra hvor vi var steget til vejrs i bygningerne bag Det Kongelige Teater på Kongens Nytorv. Vi kravlede ned på gadeplan og gik henover den opbrudte asfalt, hvor gigantiske rødder havde væltet alle tegn på den gamle civilisation hulter til bulter. Snart var vi på

Kongens Nytorv. Pladsen stod tom og øde. Her var ingen Træer. Anika skyndte sig hen i midten af det, der engang havde været Krinsen og kravlede op i statuen.

”Her er den!” sagde hun begejstret.

”Du ved godt, at den statue forestiller den danske konge, hvis hest træder på en svensker, ikke?”

”Nej, det vidste jeg ikke.” sagde hun og så ligeglad ud. ”Gør den det?”

”Ja,” sagde jeg. ”Officielt har det altid været ”misundelsen” der ligger og vrider sig under hestens hove. Men alle ved, at det er svensken.”

”Det var da sjovt,” sagde hun og tændte nødblusset, der fór op mod himlen og lyste den rød. Hun vendte sig stolt mod mig. ”Det er signalet. Nu kommer han!”

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philip har reddet sig ud af et flyvende offerbål. Hr Philip har skudt Benjamin. Anika har sendt et nødblus i vejret som et signal til Kong Vassel om at missionen er fuldført og den svenske hær kan entre København.

ENOGFYRRETYVENDE BREV: AFSPORET

Kæreste ven,

Vi søgte ly for natten på Det Kongelige Teater. De store døre ind til Gamle Scene var ulåste og vi gik ind i mørket, op af de buede trapper og ind i salen, hvor et svagt månelys kom ind gennem loftet. Jeg burde have undret mig over dette svage lys, men det gjorde jeg ikke. Vi brugte lyset til at finde vej op på scenen og faldt i søvn på noget, der var blødt og som viste sig at være tæppet, der var gået ned.

Næste morgen vågnede vi og fandt hele teateret tomt. Vi undrede os stadig ikke over det svage lys, som fyldte rummet, der ingen vinduer havde. Vi gik ind gennem andre rum, de tilbyggede kontorer og gange, der alle gav indtryk af at være blevet forladt, mens huset stadig var et teater, som om ingen nogensinde var flyttet ind på Det Kongelige. Overalt var der rester af teaterstykker. Vi fægtede med sabler, der var slappe og ikke kunne stikke, vi påførte os rustninger af papmache og forsøgte at omfavne en hovedløs skumgummi-krop af en dreng på fire meter i højden. I kanten fandt vi konserver og vin og Anika lavede et måltid over åben ild oven på et ubrugeligt komfur og jeg skænkede rødvin. Jeg fortalte hende, hvor vild jeg var med den måde hun havde reddet mig på i Luftvognen. Hun kiggede mærkeligt på mig.

Vi var begge klædt i det tøj vi var faldet i søvn i.

Vi tog en flaske vin ind på den gamle scene og satte os på en seng, der stod på scenen og ikke var en seng, men en forstørret sengekant. Det var først, da jeg rejste mig for at røre ved væggen, der indrammede scenen, at jeg mærkede dyrene. Vi havde ikke set dem i det svage lys. De havde farve som det materiale de sad fast på. De var hårde og ubevægelige og klæbede sig til væggene med munden. De var beklædt med tynde skæl og lignede sugemaller med fire ben, en kraftig hale og store tomme huller, hvor der burde have været øjne. Nogle var et par centimeter lange. De fleste var omkring 30 centimeter fra hoved til halespids.

”Hvad lever de af?” spurgte Anika.

”De lever vel af træet. De lever af bygningen,” sagde jeg.

”Men der mangler ikke noget,” sagde Anika. ”Der er ikke mærker efter dem. Når der går orm i et træ, laver ormene huller. Hvad er det de spiser?”

Jeg stak min hånd ind på et bart stykke mellem nogle af de tørre sugemaller. Hånden forsvandt ind i træet, som om jeg var et spøgelse. Jeg kunne grave i træet, næsten uden at mærke det og overalt, hvor jeg trak min hånd igennem, efterlod jeg store huller og fik ikke andet end en smule støv på mig.

Anika kiggede op: ”Jeg tror de er overalt,” sagde hun.

Og pludselig bemærkede jeg lyset. Dagslyset trængte ind gennem hele bygningen. Hele loftet og alle væggene lyste svagt som matteret glas.

”Dyrene har suget essensen ud af bygningen. Det loft er så porøst, at hvis det faldt sammen over os ville vi sikkert ikke engang komme til skade.”

”Ved du hvad, der er mærkeligt?” spurgte Anika.

”Ja, det ved jeg godt. De her dyr er mærkelige.”

”Ja. Og de laver ingen afføring. De sidder bare der. Og suger. Men der er ingen rester af noget som helst under dem.”

”Det er meget mærkeligt, Anika,” sagde jeg og forsøgte at lave en intelligent parallel til moderne teater som jeg huskede det. Jeg sagde, at i gamle dage roste man samfundet ved at flygte fra det og det forstod hun ikke noget af. Jeg sagde, at dette havde været det fornemste sted i Danmark og at det var et teater og at det havde været gennemstøttet og urentabelt og netop derfor meget fint og meget vigtigt og hun spurgte, om der havde været mange fester og jeg sagde ja, men at det ikke var pointen. Pointen var teaterstykkerne, som kommenterede samfundet og behandlede det og derfor var meningen med samfundet, selvom det var udenfor samfundet og fungerede efter helt andre regler end resten af samfundet, hvilket var den eneste rigtige måde og alt det syntes hun lød som noget rod.

”Det du siger, er, at teatret havde et meget frit forhold til virkeligheden?” spurgte hun.

”Fiktion er ikke virkelighed,” sagde jeg. ”Men derfor er det ikke løgn.”

”Okay. Flot kliché. Prøv at fortælle mig om de sidste par dage, som du husker dem!”

”Ok”, sagde jeg og begyndte at fortælle alt hvad der var sket siden jeg var gået op til Benjamin i forklædning og forsøgt at spille udenlandsk diplomat.

”Sådan husker jeg det overhovedet ikke,” sagde hun.

”Nå,” sagde jeg forbavset. ”Hvad mener du?”

”Prøv at se dit tøj,” sagde hun. ”Hvornår fik du det på?”

Det kunne jeg ikke huske. ”Har du givet mig det på?” spurgte jeg.

”Det er det samme tøj, som du havde på da vi kom. Skulle jeg have haft det med? Havde jeg en taske med?”

”Det husker jeg ikke. Måske?”

”Jeg var ikke nøgen og du var ikke nøgen og Hanne var slet ikke med og hvordan i alverden skulle vi have hængt i fingerspidserne i snore over jorden og hvordan skulle jeg have bundet den knude vi stod og svævede på?”

”Men jeg husker det så tydeligt,” sagde jeg.

”Jeg husker noget andet,” sagde hun. ”Men det er sødt, at du altid tror jeg ikke har tøj på.”

”Er det sødt?” spurgte jeg.

Hun kyssede mig. Hun satte sig oven på mig og hele bygningen brasede sammen over os. Vi faldt gennem scenegulvet. Tusindvis af skællede dyr begyndte at løbe blindt i alle retninger, hen over os og under vores fødder. Vi var dækkede i støv. Og da endnu et gulv forsvandt under os og vi faldt ned på betonfundamentet, landede vi blødt på mere støv og flere dyr. Over os var Det Kongelige Teater forvandlet til en sky, der fangede solstrålerne, som en gigantisk støvbold, der var eksploderet med et lydløst puf. Enkelte nyere betonelementer stod stadig i vejret og lignede noget fra en brændt skov. Anika holdt om mig. Jeg holdt om hende. Så skreg hun og den kærlige hånd jeg kunne mærke på min ryg, var ikke hendes hånd, det var et af dyrene, der havde suget sig fast til mig. Det svimlede for mig. Jeg var ved at miste bevidstheden. Anika bar mig. Hun bar mig ud af resterne af bygningen og de tusindvis af pilende maller og jeg ved ikke, hvor hun fik den kraft fra, men inden jeg besvimede, vidste jeg igen, at elskede hende og måske var det derfor, at jeg stadig husker fornemmelsen af, at det var en lettelse, at jeg ikke kunne stole på min hukommelse. Hvis alt hvad jeg huskede var løgn, var både min fortid og min fremtid forsvundet. Hvis man ikke kan stole på sig selv, kan man ikke handle. Hvis alt bliver så relativt, at ens egen fortid er en fiktiv tåge, er man paralyseret, og jeg var næsten paralyseret. Dette burde have gjort mig nervøs. Men da Anika lagde mig maven på kørebanen foran Det Kongelige Teater, hvor busser og biler og cyklister engang havde kørt forbi og hvor man havde kunnet se børn skøjte rundt om Krinsen og hvor jeg engang selv havde danset som glad

student med selvsikre forhåbninger og hvorfra man havde kunnet tage en metro til lufthaven og rejse ud i verden og hvor hver eneste overciviliseret ændring i bydesignet, havde været en overdemokratiseret kæmpediskussion i offentligheden værdig, men hvor alt nu var tomt og smadret, så følte jeg mig tryk.

”Jeg skal nok få det dyr af din ryg!” sagde hun.

”Det ved jeg,” sagde jeg. Og forsvandt.

De kærligste hilsener,

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og hr Philip har søgt ly for natten på Det Kongelige Teater. Da de vågner, opdager de at små blinde væsener har suget al essens ud af bygningen, der kolliderer som en støvbold over hovedet på dem. Et af de mærkelige dyr suger sig fast i hr Philip. Anika bærer ham ud på Kongens Nytorv, hvor han mister bevidstheden.

TOOGFYRRETYVENDE BREV: DET BLINDE DYR

Kæreste ven,

Da jeg vågnede næste morgen af urolige drømme, fandt jeg mig i en seng forvandlet til et uhyre kryb. Jeg burde ikke stole på min hukommelse. Men det føltes ikke som en drøm eller en febevildelse. Jeg husker tydeligt, at jeg vågnede og var blind og at jeg rørte med mine fire hænder på en krop og kravlede op på den og da jeg nåede hovedet og tog om dets hår og ansigt vidste jeg, at det var mig selv. Under mig var min egen livløse krop. Jeg var blevet til den blinde landgående sugemalle, der havde sat sig fast på min ryg og suget essensen ud af mig. Og lige som jeg skulle begynde at gå i panik over det, hørte jeg Anika skrig og tage fat i mig og så gik jeg i panik over det i stedet. Hun prøvede at fjerne mig fra min krop. Jeg kunne høre, at hun græd, og jeg kunne regne ud, at hun havde prøvet at slå sugemallen ihjel for at redde mig fra den, men hvordan skulle hun vide, at når det nu endelig var lykkedes at få krybet til at give slip, så var det fordi, at det var for sent! Jeg var død nu. Min krop lå livløs under mig og min kraft var blevet overtaget af et blindt dyr. Jeg var det blinde dyr. Men det blinde dyr var ikke kun mig. Jeg ønskede lige så meget at overleve som dyr, som at komme tilbage til mig selv som menneske. I blinde ragede jeg rundt og forsøgte at suge mig fast på noget. Jeg ramte noget blødt og fint. Det må have været Anika. Jeg sugede løs på hende. Og pludselig så jeg ud gennem hendes øjne et rædselsfuldt, tørt,

skællet, lille monster, der angreb mig (selvom det også var mig der angreb) og jeg mærkede en rædsel og en viljestyrke. Jeg blev flået af og var igen blind og nu sad min mund fast på et bord og jeg følte en stærk trang til at få stillet koppen oven på min ryg, indtil et hårdt spark fik mig væk. Nu var jeg pludselig et gulv. Jeg elskede at blive trådt på. Og så var jeg støv og meget forvirret og splittet i tusinde dele. Men jeg måtte ikke blive til støv. Jeg måtte ikke. Og derfor ragede jeg rundt til alle sider og hver gang jeg fik et spark, tænkte jeg, at min egen krop måtte være i den retning, jeg blev sparket væk fra. Hun ville sparke dyret væk fra mig. Men jeg måtte gå imod sparkene. Jeg måtte finde mig. Jeg måtte finde mig selv, som man siger i bladene, når man tager til Italien for at tegne akvareller eller lejer et værelse i stedet for at flytte hjem til sin nye kæreste, fordi det er for tidligt, man er ikke klar – og så sover man i værelset to gange i de næste fire måneder og så flytter man sammen. Det måtte jeg gøre nu. Det hele. Bortset fra at tegne akvareller. Jeg måtte finde mig selv og flytte sammen med min bedre halvdel. Alt andet var noget rod. Jeg kunne ikke rende rundt som denne muterede sugemalle og få indsigt i alle mulige ligegyldige essenser. Jeg ville ikke vide, hvordan det er at være et bord eller et gulv eller Anika, jeg vil være mig selv. Men hvordan skulle jeg overbevise Anika om, at hun skulle sætte mig fast på min gamle krop? Jeg blev sparket igen og ramte en væg og fandt så på at kravle op af væggen. Mine fire ben fungerede ligesom min mund som sugekopper, men det vidste dyret i mig udmærket, så jeg behøvede ingen øvelse, jeg kravlede lodret op af væggen. Sugede mig fast. Mærkede hele Charlottenborg i mig og smilede indvendigt ved tanken om endnu en fin fernisering. Nu sad jeg der. Jeg forvandlede mig langsomt til et slot, til mursten, til puds, til tapeter og fik en mægtig indsigt i, hvad det vil sige at være en gammel bygning. Men jeg måtte ud. Jeg måtte anstrenge mig. Jeg prøvede at sige noget, men der kom kun en mærkelig slubrende raspen ud af min mund. Så tog jeg min ene hånd og forsøgte at tegne på væggen. Jeg lavede en stor cirkel, to prikker midt i som øjne, en streg som næse og en opadsvunget bue som mund. Jeg gjorde det igen. Stor cirkel. Punktum. Punktum. Komma. Streg. Sådan tegnes du og jeg. Og pludselig blev jeg taget om og lagt på en krop. Jeg sugede mig fast. Jeg kastede op. Jeg vandt over dyret i mig og forsvandt.

Da jeg endnu engang vågnede, var jeg i en seng i et stort værelse. Anika sad ved siden af. Jeg rakte ud efter hende, men kunne næsten ikke løfte armen. Jeg kiggede på hende og alene det, at jeg kunne se og at jeg kunne se, at hun så mig, viste mig, at jeg

var blevet mig selv igen. Men inden i mig rodede erfaringer rundt fra adskillige eksistenser. Nu var jeg her. Jeg var svag. Jeg kunne næsten ikke bevæge mig. Jeg kunne ikke holde øjnene åbne. Men jeg følte mig ikke kun her. Jeg følte mig som et slot, som et bord, som et gulv, som støv, som et blindt dyr og som Anika. Jeg havde været både mig selv og mine omgivelser og min elskede. Jeg havde været den bygning, jeg var vi, gulvet under os, bordet som Anika lagde en bog på og jeg havde været hende. Jeg vidste hvordan hun havde det. Jeg kunne mærke, at hun var glad for at se mig i live og mere glad over det, end over at jeg var afkræftet og lignede en skygge af mig selv. Engang havde jeg været et teater og derfor var jeg på kritisk udkig efter overspil og utroværdige følelser, men fandt ingen. Jeg glædede mig over den lille romance, der udspillede sig mellem vore fingerspidser. Min øjne var lukkede, men jeg kunne se alt. Så hørte jeg, at udenfor vinduerne var der sket noget – noget jeg ikke anede hvad var. Det larmede og råbte og skreg. Det kunne betyde, at alting ville blive anderledes. Det kunne også betyde ingenting. Det kunne være det samme. Jeg var helt tryk hvor jeg var. Så sov jeg igen.

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Efter at Anika og hr Philip har søgt ly for natten på Det Kongelige Teater, opdager de, at små blinde væsener har suget al essens ud af bygningen, der kolliderer som en støvbold over hovedet på dem. Et af de mærkelige dyr suger sig fast i hr Philip. Anika bærer ham ud på Kongens Nytorv, hvor han mister bevidstheden. På et værelse i Charlottenborg bliver han muligvis til dyret. Måske er han bare syg.

TREOGFYRRETYVENDE BREV: VANDET

Kæreste ven,

Anika vækkede mig med et brag. Hun stod med en økse og slog vinduet ud mod Kongens Nytorv i stykker. Jeg prøvede at spørge hende, hvad der skete, men da hun opdagede, at jeg var vågnet, gik hun blot over til mig og holdt mig i hånden og strøg mig over panden. Jeg fornemmede en masse larm udenfor. Det var ikke til at sige, hvad der var mine forvirrede drømme, febevildelser eller virkelighed. Jeg havde en fornemmelse af at kaste mig som en målmand for at gribe en rød pude, lande i græs, dykke ned i jorden og rutsje gennem et palads, hvor alting skinnede blankt og væggene kørte på hjul og gulvene drejede rundt. Jeg gled ind gennem Anikas læber. Jeg blev svejset fast til undervognen på en bil. Jeg spiste en levende kalkun, der blev til væske i min mund. Anika hamrede videre på vinduet. Hun åbnede en meget gammel sodavand og gav mig at drikke. Vand flød ind gennem vinduet. Sengen løftede sig. Anika sad ved siden af mig og padlede sengen ud gennem vinduet med et stykke træ. Overalt steg vandet i Københavns gader. Jeg satte mig op i sengen.

”Sid stille!” sagde Anika. ”Du drømmer ikke mere.”

”Hvad sker der?” spurgte jeg og så vandet stige op over rytterstatuen i Krinsen, hørte abemenneskerne hyle fra trætoppene og så almindelige københavnere kravle op på tagene og glo uforstående på vandet.

”Hvor kommer vandet fra?” spurgte jeg igen. ”Alting var jo tørret ud. Hvor kommer det fra?”

”Da vandet faldt byggede vi dæmninger for at holde på det. Sveriges floder blev ledt ind i landet. De dæmninger må være brudt. Jeg ved det ikke. Jeg kan ikke forklare hvorfor der kommer så meget vand og hvorfor det stiger så hurtigt.”

Hun padlede videre.

”Hvor sejler vi hen?” spurgte jeg.

”Jeg prøver bare at undgå at vi tipper over. Og at holde os væk fra folk. Båden kan ikke bære flere end os. Desværre.”

”Men hvordan sejler vi? Hvad holder os flydende?”

”Jeg fandt nogle tomme malerbøtter og nogle ølankre mens du sov. Dem har jeg surret fast under sengen. Jeg har ikke haft meget tid til at forberede det. Pludselig piblede det ind med vand i gaderne og det så ud til at blive ved med at stige. Det var godt, at jeg lavede den her båd, ikke?”

”Det var utrolig godt. Du er dygtig.”

”Og du er ved at være frisk igen?”

”Måske. Hvor længe har jeg sovet?”

”Et par dage. Du har også været lidt vågen og fået noget at spise. Kan du ikke huske det?”

”Ikke rigtigt. Har du frelst mit liv?”

Anika trak smilende på skuldrene: ”Det tror jeg. Er du glad for det?”

”Det er jeg.”

Anika lagde åren fra sig på sengen og tog med begge hænder noget af vandet op til munden for at smage på det.

”Det er saltvand... ” sagde hun eftertænksomt.

”Hvad skulle det ellers være?” spurgte jeg.

”Hvis det kom fra de svenske floder, ville det ikke være salt, vel?”

Jeg var stadig svag. Jeg kunne kun sætte mig halvt op i sengen. Men en stor hovedpude i ryggen lænede jeg mig op af sengegærdet og holdt dynen tæt op til mig, mens vandet skvulpede op af siderne og langsomt gennemblødte lagnet. Jeg kiggede på byen, på vandet og Træerne og bygningerne, der var snart kun havde 2-3 etager over vandoverfladen. Vi var på Kongens Nytorv. Vi sejlede op mod det nordlige hjørne. Langt væk kunne jeg noget bevæge sig.

”Anika... se!”

Op af Nyhavn kom en flåde af de mest forskelligartede skibe sejlene. Hvide sejlbåde med årer, fiskekuttere med årer, en båd fra kanalfart, der var helt fyldt med mænd, der roede med lange årer fra hver eneste række. Et krigsskib, der blev trukket af små robåde. Anika kiggede forskrækket på det flydende optog.

”Jeg husker noget om, at du sendte et nødblus op som et signal til Kong Vassel. Er det det rigtigt?” spurgte jeg.

”Det er rigtigt.”

”Er det svenskerne, der kommer der?”

Anika svarede ikke: ”De har kanoner på bådene... Jeg har aldrig hørt om de både...”
sagde hun. ”Lad os komme væk!”

”Men mon ikke det er din far?” spurgte jeg. ”Hvem skulle det ellers være?”

”Jeg ved det ikke...” sagde Anika og roede op af Gothersgade, ind i Træerne.

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: København er blevet oversvømmet og en flåde af krigsskibe er sejlet op i Nyhavn. Anika og hr Philip er sejlet ud af Charlottenborg i en seng holdt oppe af tomme malerbøtter og ølankre. Hr Philip er stadig afkræftet efter et angreb fra et parasitisk dyr.

FIREOGFYRRETYVENDE BREV: KONGENS HAVE

Kæreste ven,

Så snart vi kom ind i Gothersgade blev det mørkt. Træerne dækkede over gaden og husene rakte over vandet som stejle flodbredder. Barerne, restauranterne og butikkerne var alle under vand. Under os var det som om jeg stadig kunne se trafikken, bilerne, taxaerne, busserne og fulde folk i nattelivet, som jeg huskede det fra min ungdom. Jeg fornemmede bønderne, der indtil for nylig kom med deres trækvogne dengang Kongens Nytorv var et handelstorv. Jeg så, syntes jeg, en gammel bymur rundt om en middelalderbeboelse. Jeg så alle tiderne oven i hinanden under vandet. Men jeg ved ikke rigtigt hvad jeg så. Vandet kom stadig ind fra havet og jeg lå i min flydende seng og blev ført af en blid strøm op ad gaden. Der var dyr og mennesker over os. Ud fra vinduerne kiggede de og i Træerne kravlede de. De mumlede og larmede og bevægede sig. Under os svømmede nogle væsener forbi. Jeg håbede det var fisk. Anika styrede forbi Træernes krogede grene og flydende affald, der kunne sætte os fast. Der var mørkt og roligt. Vi nåede Kongens Have og sejlede ind i den store tætte skov. Henover de gamle plæner roede hun. Her var enorme hængebirke, hvis bløde grene lå henover vandoverfladen som et flettet tæppe. Jeg huskede ikke, at der havde groet birketræer i Kongens Have. Jeg trak dynen op over mig og syntes vandets plasken lød som barnelatter, picnickurve og fodboldspillere.

Jeg troede, en fugl var en frisbee. Jeg troede, en bølge var nogle der legede og væltede ind i mig. Jeg kiggede mod himlen og hver gang solen trængte igennem bladene fra de enorme træer, var det som om, det var en bekræftelse af et eller andet godt, jeg ikke kunne sætte ord på og næsten hver gang henvendte jeg mig til Anika og fortalte hende, at jeg havde set Himlen gennem Træerne.

”Se, Anika, der er den igen. Himlen. Der var noget lys igen.”

Det var selvfølgelig ikke meget logisk. Faktisk var det vel dumt. Men vandet og krigsflåden beroligede mig. Jeg lå tryk i min dyne og sejlede gennem parken fra min barndom og jeg så skiftevis op mod Himlen og på Anika og var glad.

Hun så bekymret på mig.

”Du ved...” begyndte hun. ”Mens du lå og var syg, talte du nogle gange i søvne. Jeg tror, at du tror, at du har dræbt Benjamin...”

Jeg var nærmest ligeglad. Jeg ønskede at være ligeglad. Jeg ønskede at være blank i hovedet og se på hende og ikke tænke. Min mund trak sig sammen på en måde jeg ikke havde styr på. Jeg opdagede, at min mave føltes sort indeni. Så kom billederne tilbage.

”Jeg husker tydeligt, at jeg skød ham oppe i Træerne. Det meste af hans hoved blev blæst af...” sagde jeg. ”Jeg var nødt til det.”

”Du slog ham,” sagde hun. ”Men jeg tror ikke han døde af det. Eller det er jeg faktisk helt sikker på, at han ikke gjorde. Du slog ud efter ham. Og ramte ham. Men du var slet ikke dig selv. Og selvom du måske ikke er så stærk, som du selv tror du er, så var du helt væk i feber og svampe og kunne dårligt stå på benene. Så ikke engang din fulde styrke, slog du ham med. Det var nok snarere et lille dask.”

”Et lille dask? Men jeg kan slå en mand i gulvet. Det har jeg gjort engang.”

”Engang, ja, men det er længe siden, gamle mand. Det er i hvert fald ikke mens jeg har kendt dig”

”Nej, det er det ikke.”

”Er det den eneste gang, du har været i slåskamp?”

”Sådan mere eller mindre.”

”Og siden dengang, har du troet, at du kunne dræbe en mand, hvis du slog ham i hovedet?”

”Det har jeg måske nok troet. Det kan jeg også!”

”Det kan de færreste. Og slet ikke dig. Og slet ikke på svampe.”

”Men jeg husker heller ikke, at jeg slog ham. Jeg husker, at jeg skød ham!”

Hun rystede på hovedet: ”Det gjorde du ikke.”

Vi sejlede hen mod Rosenborg. Himlen, tænkte jeg. Sol, vand og glade dage. Et slot og en prinsesse. Hun skar vej gennem nettet af hægebirk med sin dolk og tog nogle og flettede til et reb. Hollandsk renæssance, tænkte jeg og kiggede på slottet. Guld og ædelstene under vandet. Hun bandt vores sejlene fast til en udskæring i muren med rebet hun havde lavet af birk og bankede hul i et vindue. Vi kravlede op på gesimsen, gik gennem hullet i ruden og fjernede et broderet tæppe og gik ind i Riddersalen. Her var tørt, mørkt og sølvløverne og tronestolene stod, hvor jeg huskede dem. Over os var mytologiske udskæringer i gips og på et bord lå kongeloven opslået. Der lød trin fra trappen.

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: København er blevet oversvømmet og en flåde af krigsskibe er sejlet op i Nyhavn. Anika og hr Philip er sejlet ud af Charlottenborg i en seng holdt oppe af tomme malerbøtter og ølankre. De er ankommet til Riddersalen på Rosenborg.

FEMOGFYRRETYVENDE BREV: I SIKKERHED

Kæreste ven,

Døren åbnede med en sløv slasken fra de par centimeter vand, der flød over stengulvet i Riddersalen og gennemvædede tæppet, hvor Rantazar trådte ind.

”Din, din....” sagde jeg.

Rantazar, den lille behårede svindler, var klædt i en hvid slags skjorte syet af forskellige antikke stoffer og samlet om halsen med snorer og tingel-tangel i alle mulige farver. Han bar en næsten sort nederdel af læder og og gamle italienske støvler, der var så eftertragtede og sjældne, at han i før i tiden ville have kunnet bytte dem for en flok heste. Han løftede hagen og stak sin højre hånd ind gennem skjortens åbning på brystet. Jeg var chokeret. Rystet. Det var sådan jeg huskede mig selv den sidste aften før mit eget fald. Det var sådan jeg så ud til festen på den tidligere franske ambassade. Jeg så mig selv i spejlet og umiddelbart efter mødte jeg Alexander. Idioten havde stjålet min stil og det var ikke engang min stil længere. Jeg stod foroverbøjet med hænderne slapt ned langs siderne og stak mit hoved slapt ud gennem en undertrøje, der hang slapt udover et par hvide underbukser, der sad slapt over bagenden på min slappe krop.

Jeg slog ham. Jeg kunne ikke lade være. Om det var fordi Anika netop havde tilladt sig at tvivle på, om jeg var stærk nok til at slå en mand i gulvet, eller om jeg ville have gjort det alligevel, skal jeg ikke kunne sige, men jeg gik over og langede ham en lige højre. Den lille fyr væltede bagover i vandet. Anika holdt mig fast.

”Du snød os!” råbte jeg. ”Du fortalte Benjamin, at vi ville komme!”

Han rejste sig halvt op og tog sig til hagen, hvor jeg havde ramt ham: ”Men I slap jo væk, ikke? Ligesom jeg havde planlagt.”

”Hvem holder du egentlig med?” spurgte jeg.

”Jeg holder med Dem, hr Philip... Det gør vi alle sammen.”

Ind ad døren trådte en hel del mennesker og fru Hanne. Jeg vendte mig mod Anika og hviskede: ”Jeg troede, Hanne var død. Hun sprang ned fra det flyvende bål.”

”Der har aldrig været noget flyvende bål...” sagde Anika.

”Hvorfor kommer alle de folk her?” spurgte jeg.

”Det har været planen hele tiden. Har du glemt det?”

Rantazar rejste sig op. Han dryppede. Hanne hilste på ham og det samme gjorde Anika. Flere af de mennesker, som jeg ikke genkendte, hilste på Rantazar og Anika.

Rantazar forklarede: ”Alt er forløbet efter planen. Benjamin har sendt sine bedste styrker til Sydsjælland i den tro, at vi ville angribe derfra. Selv er han blevet delvist pacificeret og forvirret over sin fars ankomst i forklædning, og derfor er det lykkedes os at omringe byen og forberede oversvømmelsen uden at han har opdaget noget. Tillykke, hr Philip. Deres mission er fuldført.”

”Det er jeg ikke så sikker på!” Det var Benjamins stemme. Fra den anden af salen, halvt gemt i mørket rejste en skikkelse sig fra tronstolen af enhjørningehorn og gik hen imod os. Der lød et skud. Benjamin sank om.

”Det er jeg ikke så sikker på!” Sagde Benjamins stemme igen. Han stod i døråbningen. Lyset væltede ind bag ham. Der lød et skud. Benjamin sank om.

”Det er jeg ikke så sikker på!” Benjamin. Han stod midt iblandt os og spredte sine arme ud til siden. Der lød et skud. Benjamin sank om.

”Det er jeg ikke så sikker på!” Han lå ikke længere foran tronstolen, døråbningen eller midt iblandt os. Han var forsvundet. Han var kommet igen. Han stod bag mig. Jeg vendte mig og skød. Benjamin sank om.

”Det er jeg ikke så sikker på!” Sagde han og stirrede mig lige ind i ansigtet. Jeg skød ham. Benjamin sank om. Jeg havde ikke en pistol i hånden.

Alle stod, som de stod før. Rantazar hviskede et eller andet med fru Hanne. Anika havde armene over kors. Rantazar tog en kuffert fra en mand, jeg aldrig havde set før og gav den til mig.

”Her er tøj og et landkort. Vi har en robåd som I kan bruge så længe vandet er højt. Jeg foreslår, at I tager til Svendborg, hvor Alexander og Helena venter. Hvis I har lyst. Der går et tog fra Hamburg til Beijing. Der er billetter i tasken. Og adressen på en person i Shanghai, som I alle fire kan bo hos. Det er selvfølgelig ikke en ordre. I kan gøre hvad I vil nu. Men det er mit forslag.”

”Og hvorfor skal vi tro på dig denne gang?” spurgte Anika.

”Fordi det er din fars ønske.” sagde fru Hanne.

”Og hvor ved vi fra at det er sandt?”

Ingen svarede Anika.

”Hvad skal vi bruge et landkort til, når I har oversvømmet hele landet?” spurgte jeg.

Ingen svarede mig.

Benjamin stod ved siden af mig og lo. Jeg rakte ud efter ham. Han var der ikke. Han sad på hug på det våde gulv foran mig og forsvandt, da jeg prøvede at røre ham.

”Vi kan da ikke bare flygte nu...” sagde jeg til Anika.

Rantazar svarede for hende: ”Der er ikke noget at gøre her. Kong Vässels hær har opstillet kanoner på Kastellet og inden længe vil de bombardere Grønningen. Benjamin er færdig.”

”Det er jeg ikke så sikker på!” sagde Benjamin, men ingen andre end jeg hørte det.

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: København er blevet oversvømmet og en flåde af krigsskibe er sejlet op i Nyhavn. Anika og hr Philip er sejlet ud af Charlottenborg i en seng holdt oppe af tomme malerbøtter og ølankre. De er ankommet til Riddersalen på Rosenborg, hvor de mødes af Rantazar og Hanne og en del andre mennesker.

SEKSOGFYRRETYVENDE BREV: I DYBDEN

Kæreste ven,

Jeg prøvede at ryste mine hallucinationer fra mig som en våd hund. De andre gloede mærkeligt på mig. Jeg sagde:

”Forklar mig lige, hvad der foregår?”

Hanne lagde sin arm på min skulder: ”Du skal tage dykkerudstyr på og finde nøglerne til Skatkammeret. Vi skal bruge to kroner og et sværd.”

”Okay,” sagde jeg. ”Tak, Hanne. Så blev jeg så meget klogere.”

Rantazar gik videre: ”Vi har desværre ikke meget tid. De må stole på os, hr Philip. De og Anika må dykke. Vi andre sætter op til duerne.”

”Hvad?” spurgte jeg.

”De skal få at se. Her er dykkerudstyret.”

En kraftig mand med lyst fuldskæg åbnede en sort pølsetaske og tog nogle dykkermasker, iltflasker og to sæt finner frem.

”Værsgo,” sagde han. ”Jeg ved ikke hvordan det virker, men det skulle være rimelig let.”

Hanne prikkede mig skulderen.

”Lad dog vær,” sagde jeg. ”Du skal da ikke prikke mig på skulderen. Hvad vil du?”

”Du er klar over, at det er Pjerrot, du taler med?” sagde hun og så alvorlig ud.

”Pjerrot? Bakkens Pjerrot? Er det en af dine infantile brødre? Har I alle sammen opkaldt jer efter børnefigurer?”

”Det er Pjerrot fra Tivoli... Jeg tror I mødtes engang i Smøgen,” sagde hun.

Jeg blinkede et par gange for at få hukommelsen tilbage. ”Aha!” sagde jeg. ”Du er den flinke fyr, der sender folk ned af rustne rutsjebaner for at slå dem ihjel. Dig kan jeg godt huske!”

Hanne sparkede mig over benet. ”Pjerrot er en stor leder. Hans vilje til at samarbejde for det fælles bedste er meget beundringsværdig. Pjerrots hjælp har været uundværlig i vor kamp.”

Pjerrot tømte tasken med dykkerudstyr ud på det våde gulv: ”Den ene nøgle ligger i Christian d. 7’s kammer under den ene buste...”

”Hvilken buste?” spurgte jeg.

”En af dem,” svarede han irriteret og fortsatte. ”Den anden ligger i det marmorerede gemak i det kinesiske skab. De to nøgler åbner til Skatkammeret. Tryk 1772 på koden og kabinetterne vil åbne sig. Vi skal bruge sværdet og de to største kongekroner. Resten skal I lade ligge. Husk at lås efter jer og læg nøglerne på plads igen.”

Jeg kunne ikke have det længere. Jeg løftede min stemme: ”Hvad i alverden får jer til at tro, at vi tager imod ordrer? I er så vidt jeg ved, to gangstere og en mindreårig. De andre kender jeg ikke. Hanne har allerede forrådt mig en gang. Rantazar har gået bag om ryggen på os begge og sat os i livsfare. Og du, hr Pjerrot, har jeg set sende en mand i døden fra 40 meters højde, brændt en anden levende og stikket et sværd i maven på min søn – hvilket så heldigvis viste sig at være et fupnummer. En mindre troværdig forsamling skal man fandme lede længe efter!”

Anika smilede beklemmt. Fru Hanne kiggede på Rantazar: ” Vi skulle have slået ham ihjel fra starten. Han dur ikke!”

”Møgso!” sagde jeg og gik hen og viste hende, at jeg var højere end hende.

Rantazar smilede ligeså overlegent som jeg var vant til at se ham: ”Hr Philip, De må forstå, Deres søn Alexander er syg. Hans kone Helena er gravid. De skal til Kina. Det er eneste chance for at Alexander kan blive helbredt og Deres barnebarn kan blive født sikkert og få en ordentlig opvækst. Der er ingen her, der kan garantere for dem noget sted i Danmark. Vi skal bruge de to kroner. Sværdet skal De overrække vor kontakt i Shanghai som betaling, Det er deres eneste chance. Er De med?”

”Hvad vil du have, at jeg skal sige til det?”

”Jeg vil have, at De siger ja!”

”Og hvad hvis jeg ikke stoler på jer?”

”Det må De selv rode med. Vi kan godt klare os uden Deres hjælp. Men det kan Alexandra og Helena ikke.”

”Fuck dig,” sagde jeg og begyndte at tage dykkerudstyr på. ”Hvor har I egentlig det her fra?” spurgte jeg.

”Det har vi taget med fra Sverige. Alting går efter planen!”

Rantazar smilede ikke engang stolt. Han var blevet så selvsikker og stolt at han ikke kunne smile længere. Vi iklædte os dykkeudstyr.

”Er der nogen der ved hvordan det her indstilles?” spurgte jeg og pegede på måleren på iltfasken. De trak på skuldrene. Vi gik ned ad trappen. Anika og jeg. Vi skubbede nogle racistiske malerier til siden, der lå og flød på vandoverfladen, og dykkede. Det var mørkt. Vi havde begge en lommelygte. Jeg kendte Rosenborg fra min barndom og vidste, at de to nøgler lå på hver sin etage. Vi svømmede til højre. Det havde måske været lettest at svømme over rummet og til venstre, men ubevidst fulgte jeg den vej som publikum blev ledt af dengang Rosenborg var et museum. De gamle konger kiggede på os fra oversvømmede malerier. Royale artefakter af tvivlsom smag flød rundt i rummene. Vi bevægede os gennem vandet.

Da vi kom gennem den første gang til det første store kammer og lyset fra vores lommelygter splittedes gennem vandet i tusind dele fra lysekronen i midten af rummet, blev det tydeligt, at Rosenborg havde været beboet indtil for nylig. Tøj og tæpper flød i rummet som livløse rokker. Et vindue var smadret, men en enkel person var ikke sluppet ud og stod lodret i hjørnet med opspærret mund og arme og ben løst hængende til siderne. Vi drejede videre. Her var flere rester af beboelse. Mad og lort og fisk svømmede i vandet. Anika lyste på mig og jeg nikkede til hende og pegede videre. Vi svømmede gennem rummet vi først var kommet ind i fra trappen og videre. Lommelygterne reflekteredes i spejlene og mit åndedræt klang klaustrofobisk og ensomt i mine ører. Vi kom forbi Frederik d. 5’s lyseblå møbler og ind i det røde Christian d. 7’s kabinet. Jeg fandt den sindssyge konges søns buste og løftede den af piedestalen. Der var ingenting. Under busten af hans borgerlige legekammerat fandt Anika nøglen. Vi svømmede tilbage og fandt trappen og dykkede dybere ned. Også på etagen nedenunder var der rester af beboelse. I Christian d. 4’s vinterstue flød madrasser i vandet som en mur og jeg måtte langsomt skubbe dem væk for at gøre plads for os. Endnu et lig viste sit langhårede baghoved og denne gang måtte jeg skubbe kroppen væk. Jeg så ikke på Anika, men viste vej med lygten. Der var voksstatuer, der så mere levende ud end vi kunne holde ud at se på. Der var kaklerne på toilettet, som vi ved en fejl svømmede ind i og som tydeligvis var benyttet indtil for nylig. I det marmorerede værelse fandt vi et skab af skildpaddeskjold og åbnede

hver eneste skuffe, men fandt ingen nøgle. Vi ledte med lommelygten. Der var spejle, dyrefigurer i voks, et skib i elfenben og våben, men intet kinesisk skab. Jeg svømmede videre og fandt i det tilstødende kabinet et japansk skab. Der var nøglen. Men hvor var Anika? Min lommelygte fandt smykkeskrin, malerier, varmeborde og resterne af et ildsted. Jeg svømmede tilbage. I det marmorerede værelse var vinduet brudt. Jeg svømmede ud og op. Ved overfladen i dagslyset lå hun. Jeg tog hendes mundstykke af og greb om hende og ruskede i hende.

”Anika! Vågn op!”

Hun gloede forbi mig. Jeg måtte holde hende for at hun ikke skulle synke.

”Hr Philip? Er det dig?” spurgte hun uden at se mig.

”Jeg har den anden nøgle!” sagde jeg. ”Hvad skete der?”

”Hey, vi to, skal vi ikke skride? Skal vi ikke gå et sted hen og sætte os?”

”Hvad mener du?” spurgte jeg. ”Der er vand over det hele. Vi skal ikke sætte os nogen steder. Vi skal svømme ned efter sværdet og de to kroner. Hvad laver du?”

”Det ved jeg ikke. Er vi i bad?” Hun lagde sit hoved tilbage som der var en pude, men der var kun min arm.

”Virker den ikke?” spurgte jeg og tog fat i iltblasken, som hun havde spyttet ud. Hun svarede ikke. ”Anika vågn op!”

Jeg prøvede så godt jeg kunne, at holde hendes hoved over vandet, mens jeg trak os over mod muren, så jeg kunne få fodfæste på et eller andet. Det lykkedes at ramme en gesims. Jeg pustede luft gennem hendes mund og bankede hende på ryggen. Hun hostede og kiggede forskrækket på mig:

”Jeg tror den gik ud...” sagde hun. ”Jeg kunne ikke trække vejret. Har du reddet mig?”

”Du svømmede selv op til overfladen. Du må have besvimet bagefter. Jeg tror du er okay.”

”Er jeg okay?”

”Er du frisk på en tur til?”

”Den må du tage selv, hr Philip. Der er noget galt med min scuba.”

Anika gav mig den ene nøgle og satte sig ved siden af en statue på muren, der engang havde stået højt over jorden og nu var ved havets overflade. Jeg dykkede. Jeg fandt Skatkammeret og trykkede koden og greb de to kongekroner, som jeg tog om armene og greb det mægtige kongesværd med de mange ædelstene i den anden hånd. Inden jeg kom op til overfladen tog jeg den ene krone på hovedet og holdt den anden i min venstre hånd og sværdet i den højre. Jeg dukkede op foran Anika som Neptun.

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: København er blevet oversvømmet og en flåde af krigsskibe er sejlet op i Nyhavn. Anika og hr Philip ankommet til Riddersalen på Rosenborg, hvor de mødes af Rantazar, Hanne og Pjerrot og har dykket ned i Skatkammeret.

SYVOGFYRRETYVENDE BREV: DUERNE

Kæreste ven,

Jeg trådte ind i Riddersalen med to kongekroner på hovedet, et diamantbesat sværd i den ene hånd og en gispende prinsesse i den anden. Rantazar, Hanne og Pjerrot løftede dårligt nok blikket.

”Huskede du at lægge nøglerne på plads?” spurgte Pjerrot.

”Nej, det gjorde jeg ikke,” sagde jeg.

Han rystede på hovedet: ”Det ved jeg sgu ikke om er godt nok.”

”Du er velkommen til at låne det her scuba-duba-sæt og lægge dem på plads selv,” sagde jeg og smed dykkerudstyret på det våde gulv.

De stod ved et vindue og baksede med noget elektronik. En ung mand skruede på noget, der lignede en motorsav. Han hev i en snor. Motoren hakkede og gik ikke i gang. Jeg bar Anika over på en tronstol og satte hende til rette. Hun hang med

hovedet og trak vejret tungt. Pjerrot samlede min dykkerudstyr op. Han gik rasende hen imod os.

”Hvor fanden er det andet sæt?” sagde han og holdt mit udstyr op foran mit ansigt.

”Det ligger på bunden af Kongens Have,” sagde jeg. ”Det virkede ikke! Du skal fandme være glad for at vi overhovedet overlevede!”

”Hvorfor skal jeg være glad for det?” spurgte han og så uforstående på mig, som om det var et reelt spørgsmål og ikke bare grov ting at sige.

Pludselig gik motoren i gang. En svag pumpen lød igennem Riddersalen. En maskine lyste op. Jeg gik derover.

”Hvad laver I?” spurgte jeg.

Ingen svarede. Hanne løftede et tæppe af en kasse og afslørede tre duer bag tremmer. En asiatisk mand åbnede en låge og tog forsigtigt duerne ud en af gangen og drejede med en meget lille skruetrækker på noget elektronik, der stak ud af hovedet på duerne.

”Klar til testflyvning?” spurgte Rantazar.

Asiateren nikkede.

”Det er der ikke tid til,” sagde Hanne.

Asiateren protesterede, men Pjerrot tog resolut kassen og bar den hen til vinduet.

”Er I klar?” spurgte han.

”Klar til flyvning,” sagde Rantazar og lænede sig over bordet, hvorpå der stod en lille sort/hvid monitor, et par høretelefoner, en sendemast og et joystick. Pjerrot åbnede lågen til buret. De tre duer kaglede og fløj ud i det fri. Rantazar drejede på en knap og

rykkede i joysticket. Pludselig drejede alle duerne til højre. Han rykkede igen i stikket. Alle duerne drejede til venstre.

”Er det robotter?” spurgte jeg.

”Nej,” sagde Hanne. ”Det er duer. De har fået indopereret en radiomodtager i hjernen, der styrer deres retningsbestemmelser. Den ene har et lille kamera i fødderne. Den anden har en mikrofon og den tredje en bombe. På den måde kan vi holde øje med dem, og bruge dem til enten spionage eller angreb.”

”Vi har billede!” råbte Rantazar og tog høretelefonerne. ”Og vi har lyd!”

”Send dem til Grønningen!” sagde Pjerrot.

”Vent lidt,” sagde Rantazar og skubbede en stol hen til sig selv. ”Jeg må lige få et overblik. Det er ikke meget jeg kan se på det billede.”

Jeg kiggede ud af vinduet. Duerne var omkring 50 meter væk og fløj i cirkler mens Rantazar fandt retningen.

”Okay!” råbte han. ”Jeg har det!”

Med et steg duerne til vejrs og fløj hen mod hjørnet ved Sølvgade og Kronprinsessegade. Både Pjerrot, Hanne og Rantazar lænede sig nu over bordet og stirrede intenst ind i den lille monitor, hvorpå man svagt kunne ane konturerne af en masse trætoppe.

”Er det Kronprinsessegade?” spurgte Rantazar.

”Det tror jeg,” sagde Pjerrot. ”Kan du ikke kigge fremad?”

”Nej,” svarede asiateren. ”Kameraet peger nedad, men du kan måske få duen til at flyve lidt opad og til siden for at orientere dig.”

Rantazar rystede irriteret på hovedet. ”Der er jo bare Træer over det hele. Det er umuligt at se noget på den skærm”

”High-tech er kommet til byen..” sagde jeg.

Pjerrot slog i bordet: ”Jeg sagde fra starten, at vi skulle indoperere det lort i nogle abebørn!”

Rantazar kiggede vredt op.

”Det er desværre ikke teknisk muligt endnu,” sagde den unge asiater. ”Men vi arbejder på det”

De kærligste hilsener,

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: I Riddersalen på Rosenborg har Rantazar, Pjerrot og fru Hanne sendt tre fjernstyrede duer af sted mod Grønningen med en bombe.

OTTEOGFYRRETYVENDE BREV: FRED, RO OG FILT

Kæreste ven,

”Lad os tage til Kina,” sagde Anika og gik hen imod vinduet, hvor en robåd skulle holde parkeret. ”Husk tasken!”

Jeg havde slet ikke set hende komme. ”Vil du ikke se, hvad der sker med duerne?” spurgte jeg. ”De er levende og de er radiostyrede. Det er da spændende!”

”Lad os komme af sted!” sagde hun. ”Jeg gider ikke være her.”

Jeg fulgte efter Anika, men løb tilbage igen. Stoppede, gik hen mod Anika og løb tilbage til pulten, hvor Hanne, Rantazar, Pjerrot og deres medhjælpere stod bøjet over den lille monitor og forsøgte at flyve duerne mod Grønningen.

”Hvor er billedet?” Rantazars stemme knækkede. ”Hvor er billedet?”

De stod alle sammen og gloede på skærmen. Pjerrot greb den unge asiater om halsen og gentog Rantazars spørgsmål: ”Hvor er billedet?”

”Måske skulle I tænde den her?” sagde jeg og sparkede til maskinen under bordet.

”Jeres apparat skal bruge strøm ikke? Er det ikke en generator og ser den ikke lidt våd ud?”

”For helvede!” råbte Rantazar.

Den unge asiater slap ud af Pjerrots greb og løftede maskinen i vejret, pustede på den og rystede den nogenlunde fri for vand. Han trak i dens startersnor uden held. Pjerrot tog den ud af hænderne på ham og prøvede selv og rev straks snoren over.

”Hvad har du gjort?” råbte han, som om det ikke var ham selv, der havde ødelagt den. Den unge mand tog maskinen tilbage, bed om snoren og hev maskinen væk fra sin mund med nogle hårde arytmiske ryk og pludselig gik den i gang igen.

”Er der billede?” spurgte han.

”Nej,” svarede Rantazar. ”Der er noget tekst på en sort skærm.”

Den unge mand stillede maskinen på bordet, så dens omstændige prusten stod og rykkede i hele opsætningen og trykkede en masse ting ind i apparatet. Billedet kom tilbage. ”Hvor fanden er vi henne?” spurgte han. ”Det er jer der kender byen!”

På skærmen kunne man ikke se andet end en masse blade og grene.

”Den er selvfølgelig landet i Træerne!” råbte Hanne. ”Få den op!”

Rantazar rykkede joysticket tilbage. Duen lettede, men stoppede med det samme.

”Hvad sker der?” råbte Pjerrot.

”Hvad tror du?” sagde Rantazar. ”Den sidder inde i Træerne. Jeg kan ikke se, hvad den flyver op i. Der er vel grene. Hvordan skal jeg få den ud?”

Han rykkede joysticket lidt til den ene side og prøvede at komme op der, så fløj han den lidt den anden vej. Han rykkede den fra side til side og på et tidspunkt, så det også ud som om duen trængte igennem nogle grene, men straks efter sad den fast igen. Sådan gik der lidt tid, mens frustrationen hos de elektroniske marionetdukkeførere steg og stemningen i lokalet blev mere og mere ubehagelig, indtil man på skærmen så omridset af en abemand, der kravlede op mod duen og kontrollen med dyret døde og man kun så et par behårede fødder, der kravlede nedad og hen mod en menneskelig rede.

”Hvad bilder du dig ind?” sagde Hanne vredt til mig.

Jeg rystede på hovedet: ”Hvad mener du?”

”Det ved du udmærket godt. Du står der og griner af os!” Hun tog armene i siderne og rynkede brynene.

Jeg kiggede efter Anika. Hun var væk. Jeg løb hen mod vinduet. Hun var sejlet af sted med taske og sværd. Jeg løb tilbage til Hanne: ”Hvordan finder jeg Alexander?” spurgte jeg.

”Tag til Svendborg,” sagde hun.

”Det ved jeg,” svarede jeg. ”Og hvad så?”

”Spørg efter Vante!”

”Vante? Det synes jeg, at jeg har prøvet før!”

”Bare prøv det igen. God tur og kom ikke tilbage!”

Jeg gik, men inden jeg forsvandt ud af vinduet, vendte jeg mig om og spurgte Hanne: ”Hvad skal der ske her, når jeg er gået?”

”Vi har styr på det. Der bliver fred, ro og filt i København!”

Jeg gloede uforstående på hende: ”Filt?”

”Ja,” sagde hun. ”Men det vil mennesker som dig aldrig forstå!”

Jeg sprang ud af vinduet og ned i vandet og svømmede efter Anika.

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip er sprunget ud af et vindue på Rosenborg og flygter fra København med Anika i en robåd.

NIOGFYRRETYVENDE BREV: RO, RO, RO MIN BÅD

Kæreste ven,

Vi roede ud gennem Træerne. Abemennesker hang i grenene og råbte ikke efter os. Rester fra byen flød på overfladen. Under vandet løb de gamle gader. Da vi nåede ud omkring Bispebjerg så vi gummipuderne: En form for oppustede poser, der var surret fast til jorden. De var lyserøde og nåede op i 20 meters højde og strakte sig tilsyneladende hele vejen rundt om København. Jeg havde ikke for alvor spurgt mig selv, om oversvømmelsen af København var naturlig eller planlagt, men at dømme efter Anikas reaktion – hun reagerede overhovedet ikke – var disse lyserøde kæmpepuder en del af en kendt plan. Vi fortøjede skibet til et reb, der bandt to puder sammen og kravlede over. På den anden side var der tørt, eller næsten tørt, puderne var ikke fuldstændigt vandtætte.

”Vi får brug for båden,” sagde hun. ”Lad os tage den med!”

”Men Anika – vi kan da ikke slæbe på den,” sagde jeg. ”Det der vand er jo ikke til at sejle på. Det er bare til at få våde fødder af.”

”Vi skal have den til Sønderø. Så sejler vi til Roskilde Fjord og den vej til Svendborg.”

”Det er eddermande en omvej,” sagde jeg. ”Svendborg ligger altså mod syd.”

”Har du et bedre forslag?”

”Vi kan gå. Eller ride. Det ville være dejligt med en Land Rover.”

”En Land Rover ville ikke få os over Storebælt.”

”Men er det ikke tørt?”

Hun gloede på mig: ”Hvad tror du selv, gamle mand? Vandet er tilbage. De holder bare på det.”

Og derfor trak vi en robåd over tyve meter høje lyserøde gummipuder og gled ned i en meget stor vandpyt på den anden side. Vi fandt en bonde med en hestekærre og Anika overtalte ham til at køre os til Søndersø. Det tog det meste af en dag. Anika sagde næsten ingenting på vejen. Engang imellem lyste hun op og sagde ting som:

”Kina! Vi skal til Kina! Er det ikke fantastisk?”

Og jeg sagde: ”Jo. Det er helt vildt.”

Og så sad vi tavse ved siden af hinanden i en robåd på en hestekærre og jeg tænkte på den afsindigt lange rotur vi skulle ud på. Efter at bonden havde fået sine kindkys og komplimenter af Anika og sagde tak og vi sagde tak og han sagde tak og vi sagde, nej, det er os der takker, træk vi båden ud på søen og roede videre gennem Værebros Å. Det blev nat og vi slog lejr ved at tøjre båden til et træ. Der var køer og huse omkring os. Jeg blev sentimental og følte, at hver en ko repræsenterede mere civilisation end jeg nogensinde havde set. Det lignede økologisk landbrug fra en reklamefilm i min barndom. Landet som det altid havde set ud i min fantasi: Virksomt og nøjsomt, idyllisk og hverken feudaliseret eller industrialiseret. Små marker, skove, søer og dyr der gik frit indenfor hegn af træ. Vi bankede på hos en bondegård og kom indenfor og Anika underholdt om Sverige og Göteborg, mens jeg roste bonden og hans kone for

deres pragtfulde sted. De lo betuttet og var glade og tilfredse og kunne ikke se, at deres liv var noget særligt. Manden rystede på hovedet og sagde noget om vejret, der have været godt i år. Konen sagde, at man skulle være glad for det man har. Der var ild i pejsen og mad på bordet. Jeg havde lyst til at blive der for evigt. Vi fik senge og vi sov rigtigt. Det var pragtfuldt. Næste dag roede vi videre. Vi rejste gennem fjordenge og forbi Hundested (der var forladt og helt øde) og efter et par dage rundede vi Sjællands øje og sejlede over Sejerø Bugten og sled og slæbte os over Storebælt, hvor bølgerne til vores held var rolige. Da vi efter næsten to uger nåede Nyborg via østkysten på Fyn og Storebæltsbroen stod stor og mægtig og totalt uskadt, kunne jeg have vredet hovedet om på Anika. Vi kunne sagtens være kommet til Fyn i en hestevogn. Vi havde ikke behøvet at ro.

Anika sagde (uden at jeg havde sagt noget): ”Men dine overarme er blevet så flotte!”

Jeg så ned af mig selv. Roturen og havvandet og solskinnet havde flået mit tøj i stykker og jeg var så solskoldet, at huden hang i flager fra mit ansigt og min krop. Mit skæg var blevet langt og næsten hvidt i solen. Anika havde gemt sig det meste af tiden under nogle tæpper, vi havde fået på vejen og hun lignede fuldstændigt sig selv. Hun så bedårende og urørlig ud og det irriterede mig. Vi sov sammen den nat på en strand ved Bøsøre. Jeg syntes, at vi havde gjort det før, men jeg kan ikke stole på min hukommelse. Anika smilede forbavset bagefter:

”Troede du ikke, at jeg havde lyst?” spurgte hun. ”Hvorfor gjorde du ikke noget?”

”Jeg troede ikke du havde lyst...” sagde jeg og ønskede at blive hvor vi var – på en strand – eller i et bondehus – eller i en trætop – bare det var det samme sted – hende og jeg – og ikke på farten.

Da vi ankom til Svendborg forsvandt alle idylliske illusioner. Vi blev visiteret og ført fra havnen til en høvding af samme slags brutale vagter i sorte kjoler som vi havde mødt hos Benjamin. Manden holdt til i et gammelt hotel. Han var fuld da vi mødte ham. De drak grødet, sød øl fra antikke plasticspande og slidte kvinder gik rundt og lavede mavedans klædt i fiskenet og intet andet. Høvdingen sad bag et stort mørkt træbord og slængede sig i en kappe af fåreuld, der blottede hans nøgne, fede krop. Det

var midt på dagen og midt om sommeren. Varmen brølede fra en brændeovn midt i rummet. Jeg bukkede, Anika nejede.

”Mit navn er hr Philip. Dette er Prinsesse Anika af Göteborg,” sagde jeg. ”Vi kommer efter Alexander og Helena.”

”Og hvad så?” spurgte han. ”Giv mig noget!”

”Vi kommer på vegne af Rantazar, fru Hanne, Pjerrot og Kong Vassel,” sagde Anika. ”Med al respekt. Dette er ikke en forhandling.”

Høvdingen løftede sine buskede øjenbryn og stirrede fordrukkent og interesseret på os og lo: ”De der folk arbejder slet ikke sammen. Så jeg tror I lyver. Men selv hvis I ikke løj, så rager det mig. De er alt for langt væk.”

Jeg trak mit sværd, det diamanbesatte kongesværd fra Skatkammeret fra Rosenborg, i håb om, at det blotte syn ville vise ham, at vi ikke var hvem som helst. Det rystede ham ikke.

”Vi ønsker ikke at skabe splid,” sagde jeg og bukkede igen. ”Vi er kommet for at hente Alexander og Helena, intet andet.”

”Så beholder jeg hende der,” sagde han og pegede på Anika. En vagt greb hende. Jeg huggede benene væk under ham. Vagten faldt sammen og råbte i smerte. Hans ben sad stadig fast på ham, men han blødte kraftigt. Høvdingen bøvsede og gryntede imponeret: ”Skal vi lade en duel afgøre sagen? Eller en drikkekonkurrence?”

”Nej,” sagde jeg. ”Ingen af delene.”

Høvdingen rejste sig og skubbede bordet til side. Han gik hen til mig og hviskede mig i øret: ”Kom nu. Du bliver nødt til at give mig et eller andet. Du har næsten hugget benet af en af mine bedste mænd!”

Jeg vendte mig og råbte ud i lokalet: ”På vegne af den danske ridderstand udnævner jeg hermed den mægtige Høvding af Svendborg til Konge over Fyn og Evig Herre Over De Små Øer! Lad en ny tid komme og lad denne ærværdige konge stråle sindssygt meget ud over jer alle sammen!”

Folk stirrede nervøst på mig. Anika bed læberne sammen. Ingen havde hørt om den danske ridderstand og ingen havde hørt om mig. Men måske var det deres fejl? Måske burde de have hørt lidt bedre efter? Høvdingen greb min ledetråd og trådte op på et bord, så hans sveddunst og fede krop og klunker overvældede lokalet: ”Skål!” råbte han og alle jublede.

Plasticspande blev fyldt og gik rundt og vi drak og efter et par sentimentale sange, blev vi ledt af en soldat til en lille hus inde i byen. Vi bankede på. En ældre dame åbnede døren. Vi spurgte efter dem og da vi kom ind, var Alexander ganske rigtigt syg. Helena stod oprejst midt i rummet og lagde noget tøj sammen. Alexander lå på en seng. Jeg genkendte hende fra byen. Jeg havde set hende stå sammen med en masse andre piger iklædt perlekæder og kulstreger og løfte armene i vejret og råbe ”Og! Og! Det er sindsygt sindssygt!” Nu var hun klædt i en simpel hvid kjole. Hendes mørke hår var bundet i et enkelt spænde i nakken. Hun var gravid, smuk og forskræmt. Men hendes angst var overfladisk. Den drejede sig kun om omstændigheder og måske om Alexander. Under den lurede en forbitret selvtillid, der kunne få en voksen mand til at skamme sig. Jeg præsenterede mig selv. Og tilføjede, at jeg, siden jeg sidst havde mødt nogle af dem, var blevet klar over, at jeg var Alexanders far. Hun markerede et smil uden at åbne munden. Jeg ønskede dem tillykke med graviditeten. Jeg ønskede måske, at jeg som hendes svigerfar kunne give dem begge min velsignelse. Jeg sagde ikke noget, men forsøgte at udtrykke det med et akavet håndtegn ved hjertet.

”Vi skal til Kina,” sagde Anika. ”Vi har billetter til et tog fra Hamborg.”

Helena nikkede: ”Vi må vække Alexander.”

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og Hr Philip har fundet Alexander og Helena i Svendborg. De skal med tog fra Hamburg til Beijing.

HALVTREDSINDSTYVENDE BREV: JORDEN ER GIFTIG

Kæreste ven,

Vi sejlede til Kiel i robåden. Alexander sov det meste af vejen. Helena holdt sin tavse, gravide stolthed som et flag foran sig. Anika forsøgte at hyggesnakke. Jeg roede og roede og følte mig som familiens slave. Kiel var reduceret til et par beboede huse ved havnen og en enorm kran, hvormed man med håndkraft hejste kurve med fisk op til en station ovenpå et etagebyggeri, hvor varerne blev lagt i andre kurve og trukket via reb hægtet på huse og store pæle med rustne hjul. Det lignede noget, der var taget ud af en Ivo Caprino-film. Det fungerede, men rumsterede og var mærkeligt og omstændigt. Landet lå fladt ud for byen med velfungerende veje og da vi spurgte, hvorfor man ikke bare kørte varerne i vogne, rystede folk uforstående på hovedet af os. Vi byttede vores robåd til en hestekærre med to heste og kørte mod Hamburg, mens de små kurve langsomt kørte samme vej højt over os og tomme kom tilbage mod havnen. Med et par kilometers mellemrum var marker, hvorpå et større antal tyre eller heste gik i rundkreds og trak de spil, der via et sindrigt system af tandhjul og tandremme og lange krumtapaksler trak snorene. Omkring hver af disse dyrekraftværker var dannet små samfund med soldater, oppassere til dyrene og håndværkere, der holdt værket ved lige. Det var nemt at få mad og drikke på disse steder. Det blev delt ud uden krav om betaling og uden at der blev stillet spørgsmål. Vi spurgte hver gang, om vi var på rette vej til Hamburg og hver gang svarede man os

ved at pege på kurvetransporten, der knirkende kørte af sted tyve til tredive meter oppe i luften. Et sted så vi en dreng med stor fare for sit liv vippe en kurv af, så fiskene og ham selv fløj ned i et net, der blev holdt udstrakt under ham. Derefter kravlede et par voksne mænd med meget besvær til vejrs med en ny kurv fyldt med saltet oksekød og hæftede den på rebet sammen med et kvittering, der tydeligt noterede ombytningen. Den aften serverede de fisk for os og blev selv meget opstemte af måltidet. Det var en gemytlig form for Gøg og Gokke-civilisation med trinde, klodsede mennesker, der ikke sagde meget, men til gengæld smilede lidt forvirret næsten hele tiden, mens de passede deres dont og gavmildt tog sig af deres gæster.

Allerede et godt stykke udenfor Hamburg begyndte Træerne. Jeg havde ikke før været klar over det, men denne bevoksning var åbenbart et storbyfænomen. Vi havde ikke stødt på de stenhårde kæmpetræer siden vi forlod København. Vejen blev næsten ufremkommelig. Rødder var sprunget op og havde krakeleret asfalten og til sidst trak hestene møjsommeligt kærren gennem et mere og mere mudret pløre, der ikke virkede benyttet af mennesker. Resterne af de første forstæder var ikke beboede. Villaer og socialt boligbyggeri stod som ruiner og halvt sunket i jorden, bedækket med mos og grene og jord. Overalt voksede storbyskoven. Anika sprang af vognen og trak i hestene, men snart kunne hun heller ikke komme frem i mudderet og da jeg på et tidspunkt troede at se en slange, der hvirvlende sneg sig frem mod hende fra højre, kravlede jeg over på den ene hest, der vrinskede smertefuldt, og i panik – og under hendes egen protest – trak jeg hende op.

Vi kunne ikke komme videre. Over os rumlede kurvene og virkede ikke længere som en dårlig idé. Det var imidlertid ikke sikkert, at de kunne bære vægten af et menneske og det var lang tid siden vi havde stødt på et dyrekraftværk og nogle vi kunne spørge. Der var ikke andet at gøre end at forsøge. Jeg kravlede højt op i et træ, indtil jeg kom til det knirkende hjul, der holdt rebet og svang mig via en gren ned i kurv fyldt med friske sild. Det gav et jag i systemet, men det holdt. Jeg kørte til næste træ, sprang af og kravlede over til en tom kurv, der tog mig den modsatte vej, hvor jeg stod af og kravlede ned og forklarede situationen. Helena så anklagende på mig, tog sine vigtigste ejendele på ryggen og kravlede op uden et ord. Vi måtte efterlade hestene. Anika trak resolut en dolk og skar halsen over på dem begge. Derefter hjalp hun mig med Alexander. Han prustede og stønnede og hang med hovedet og jeg bebrejdede

ham, at han ikke engang så op for at tage fat om grenene og hjælpe til. Anika forsøgte en anden vej:

”Kom så, lille mand. Se, her er din hånd. Hold godt fast om grenen. Ja! Hvor er det flot. Så hiver vi. Opsedasse, lille ven, det er godt!”

Oppefra kunne jeg mærke Helenas grænseløse foragt bide mig i nakken. Jeg trak i Alexander. Han trak lidt i sig selv.

Anika fortsatte: ”Se, hvor er du stærk. Det er sørme imponerende. Du har det heller ikke fra fremmede, ved jeg. Jeg har engang set din far kravle hele vejen op i toppen af et svensk fyrretræ med en tændt bong i munden. Og bagefter skød han en ørn i brystet!”

”Jeg har også lige roet hen over Storebælt og Østersøen,” sagde jeg og forsøgte at gøre bemærkningen henkastet.

”Du er en dygtig mand,” sagde Anika. ”Men var det ikke Lillebælt her til sidst?”

”Det hedder Østersøen! Lillebælt er mellem Fyn og Jylland. Vi er ikke i Jylland. Vi er i Tyskland.”

”Ja, ja, det lød bare som om du havde roet fra Finland til Polen i en robåd. Og det har du jo ikke, vel min skat?”

Dette er hvad der sker, når man hver nat sniger sig sammen i laden ved et dyrekraftværk. Det sker, når man holder i hånd på ladet af en hestekærre. Jeg skulle lige til at svare igen. Jeg tænkte på ordet ”parforhold” og gik i stå og kom til at smile.

”Jeg elsker også dig,” sagde jeg og trak i Alexander. Vi fik ham bugseret ned i en kurv. Helena havde ventet på os og kørte med den næste sending. Anika og jeg holdt med den ene arm om Træet og med en anden om hinanden.

”God tur,” sagde hun, kyssede mig og kravlede ned i en ladning fisk.

”I lige måde,” sagde jeg og så hende køre væk gennem trækroneerne indtil jeg selv kastede mig på en kurv.

Da vi kom til selve byen blev det klart, at hvor Københavns befolkning var skrumpet, var det modsatte sket for Hamburg. Med et var skoven befolket overalt omkring os. I huse og træer var der mennesker og husene, der som i København var revet fra hinanden af de voldsomme træers vækst, var blevet bygget ud i træerne. Tykke reb vævet af lianer bar facader ud i luften, tage var hævet og lagt ud over enorme reder af kviste, der gav bolig til flere familier. Mægtige bassiner af tæt sammensyede blade hang i trætoppe og opsamlede regnvand. Et enkelt sted var en rismark spændt på et tæppe på størrelse med en fodboldbane. Der var både abemennesker og almindelige mennesker, kvinder og mænd, gamle og unge. Stole svævede over og under os i højbaner lavet af lianer mellem huse i Træerne. Andre steder transporterede kurve på flere meters bredde på samme måde flere mennesker på en gang i et slags tog-system. Og stole forbundet med gamle hjul og snore blev brugt som elevatorer mellem de nedre grene til trætoppene. Der var et ur fra et kirketårn, der stadig virkede. Det var surret til et træ fordi resten af tårnet var faldet sammen. Der var endda en form for industri. På store flader af tømmer stod dampmaskiner stykket sammen af gamle motorer og pumpede fra store bål af blade og kviste. Fra maskinerne gik reb, der trak de mange lianbaner. Rundt om bålene blev der lavet mad som i en slags folkekøkkener i kolossale gryder af stål. Et sted så jeg en gruppe smede hamre på gammelt jern. Der var liv og larm, men ikke alt var beboet. De nederste etager i bygningerne stod tomme. De huse, der var mest beboet, var dem, hvor Træerne havde løftet fundamentet eller de øverste etager op fra jorden og man med snore og fletværk holdt vægge og gulve samlet. Intet rørte jorden. De huse, der stadig stod på jorden, var enten kun benyttet i de allerøverste etager eller endda helt forladte. Der lød et skrig. Alexander, der sikkert havde sovet hele vejen, var som den første af os nået til vejs ende og blevet vippet ned i mægtig pose fyldt med fisk. Helena rejste sig bestyret op i sin kurv, der vippede faretruende. Folk sprang fra gren til gren og kom hende til undsætning. På samme måde blev Anika og jeg hjulet af kurvene, Alexander blev fisket op og venlige mennesker gav os tæpper til at varme os med og viste os hen til en stor spisesal bygget halvt ud af et gammelt kontorhus, hvor overetagen var revet af og svævede på en flere meter bred gren. Vægge og gulve var surret sammen med

kviste og udbygget med gamle brædder og døre og bordplader, så det dannede et rum og et køkken, der kunne bespise flere hundrede mennesker. Folk sad på gulvet, der ikke var helt lige og som engang imellem vippede i vinden eller fordi vægtfordelingen af gæsterne ændrede sig. Der blev serveret mad og drikke for os. Helena tog bakken ud af hånden på værtinden og gav først Alexander vand og skar derefter kødet ud og gav ham tallerknen i den ene hånd og gafflen i den anden. Anika spurgte mig:

”Kan du selv skære din mad ud, gamle mand? Eller skal jeg gøre det for dig? Kender du det her: Kniv og gaffel?”

”Det smager godt,” sagde jeg og det gjorde det.

Anika vendte sig mod Helena: ”Hey! Helena! Skal du ikke også made ham?”

Helena var faktisk meget smuk, når hun sendte dræberøjne. Men Anika var smukkere. Hun fandt ingen ro. Hun var spændt og nysgerrig over alt det nye, hun så til at alle sider og rastløs over den megen velfungerende tavshed.

”Wie kommt mann nach China?” spurgte hun en mand, der sad på hug og spiste ikke så langt fra os. Han smilede venligt tilbage uden at sige noget.

”Ich liebe Hamburg,” fortsatte hun. ”Hamburg ist eine wunderschöne Stadt!”

Manden smilede igen venligt tilbage og løftede sit vandglas mod os som i en skål.

”Hvor siger de ikke noget?” spurgte hun mig. ”Og hvorfor siger du ikke noget?”

”Jeg siger da også noget,” svarede jeg. ”Jeg har lige sagt, at maden smager godt.”

”Flot,” sagde hun. ”Lad os gå på opdagelse!”

De kærligste hilsener

Hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Anika og Hr Philip har fundet Alexander og Helena i Svendbor. De skal med tog fra Hamburg til Beijing. De har roet til Kiel og derfra reddet i hestevogn gennem Nordtyskland. Det sidste stykke har de kørt i nogle kurve, som transporterer madvarer ind til byen, der er flyttet højt op i Træerne.

ENOGHALVTREDSINDSTYVENDE BREV: MED ET TOG FRA HAMBURG

Kæreste ven,

Inden vi kunne undersøge byen kom et par venlige mænd over til os og spurgte om vi var færdige med at spise. Vi svarede, at det var vi og takkede mange gange. De viste os over bag køkkenet til en forsamling af badekar, hvorpå der blev hældt varmt vand fra gryder, der stod på store jernovne. Jeg fulgte med blikket et system af tagrenderør, der ledte koldt vand fra et bassin over os ned i en større balje. En dame hentede koldt vand fra baljen i en spand og mærkede med hånden, at vandet i hver af fire badekar havde den rigtige temperatur. Anika tog med det samme tøjet af. Det samme gjorde jeg, mens jeg gentagne gange forsøgte at takke nogen. Helena klædte Alexander af. Han skuttede sig og gryntede nogle protester som et lille søvnigt barn, men hun fik ham vasket. Vi stank af fisk. Anika og jeg satte os i hver sit badekar over for hinanden. Hun tog hovedet under vandet og kom op igen med et stort smil. Jeg tog hendes hånd. Solstråler filtrede ned gennem bladene. Over og under os rumsterede det travlt fra millionbyen i skoven. Folk kom ind og smed ublufærdigt tøjet og vaskede sig. Der var fugle der sang. To kvinder gik over til os med noget sæbe og et par håndklæder. De smilte venligt og spurgte, om alt var som det skulle være. Vi smilede tilbage og sagde tak. Den ene kvinde stak sin finger ned i Anikas vand for at tjekke

temperaturen. Så stivnede hun. Hun så længe på Anikas ben. Så sagde hun noget til den anden kvinde og de så begge nervøst på os. De spurgte, om Anika havde været på jorden og hvor henne. Jeg svarede, at vi på vej ind til byen havde siddet fast i mudderet og at Anika havde forsøgt at trække hestene videre. Hvor længe havde hun været i kontakt med mudderet, spurgte de. Et minut, sagde jeg. Måske to. Havde jeg været i kontakt med mudderet, spurgte de. Havde andre?

”Nej”, svarede jeg. ”Hvad er der galt?”

”Det kan sagtens gå over af sig selv,” sagde den ene kvinde. Hun smilede beroligende og lagde sin hånd på Anikas skulder. ”Det er værst inde midt i byen.”

”Men hvad er det?” spurgte jeg.

Den anden kvinde lagde sit hoved på skrå. Hun forsøgte at virke rolig og ville sige noget, men ordene kom alligevel ikke ud. Hendes kinder var gloende og øjnene fugtige.

”Hvad er det?” spurgte jeg og holdt endnu fastere i Anikas hånd. ”Kan du mærke noget?” spurgte jeg hende. På Anikas ben var nogle tynde grønne striber, der begyndte ved fødderne og gik op til midt på låret.

”Det klør lidt,” sagde hun. ”Mine ben føles sådan lidt tunge. Måske skal jeg bare hvile mig lidt. Så kan vi se byen bagefter. Er det ok?”

Jeg kiggede fra Anika og til de to kvinder, der ikke så ud til at noget som helst var okay, selvom de anstrengte sig for at smile venligt. ”Det kan godt være, at det er en god idé at ligge lidt ned. Jeg laver noget te,” sagde den af de to kvinder og gik væk. Den anden tilbød at hjælpe Anika med at blive vasket. Hun afslog, tog sæben og vaskede sig uden at kigge på mig. Jeg gjorde mig selv færdig hurtigt og rejste mig og tørrede mig.

”Skal du have en hånd?” spurgte jeg Anika. Hun rystede på hovedet, men rakte mig alligevel sin hånd og da hun gik op af badet, føltes hun tung, som om hun næsten ikke

støttede på benene. Damen, der var gået efter te, kom tilbage med et tæppe i hånden og sagde, at der var en seng klar. Vi fulgte efter hende. Bag en væg af flettede kviste og under et tag af sammenbundne blade var en hængekøje. Jeg hjalp Anika op i den og ville sætte mig ved siden af hende.

”Hun har brug for at hvile sig,” sagde damen og trak mig væk. Anika lukkede øjnene.

”I vidste ikke noget?” spurgte hun mig da vi var kommet lidt væk.

”Vidste hvad?” spurgte jeg.

”At jorden er giftig,” sagde hun.

”Gør du grin med mig? Hvad taler du om?”

”Vi ved ikke hvad det er,” sagde hun. ”Det begyndte for nogle år siden. Jorden ændrede sig. Træerne voksede frem. Asfalten blev brudt op af rødderne og mange blev syge. Vi fandt ud af, at det kom fra mudderet. Det er derfor, at vi har bygget hele byen oppe i Trækronerne. Ingen må røre jorden. Vores mad kommer ind fra landet og kysten. Noget dyrker vi heroppe. Men vi kommer aldrig ned.”

”Men vi rejste igennem landet? Der var ingenting i vejen?”

”Det starter samme sted som Træerne. Hvor jorden bliver mudret. Ingen fortalte jer noget?”

Jeg rystede på hovedet.

”Det burde de have gjort,” sagde hun.

”De må have troet, at alle vidste det,” sagde jeg.

Hun nikkede og bed læberne sammen. ”Men det kan godt gå over. Det er ikke til at sige. Det er lang tid siden, at nogle har rørt ved jorden. Og dengang gik vi jo rundt i

det hele dagen. Indtil de gik op for folk, at det var jorden, der gjorde dem syge. Det smitter ikke. Og folk reagerer meget forskelligt.”

”Hvad plejer I at gøre mod det?” spurgte jeg.

”Ikke noget. Vi ved ikke hvad det er og vi ved ikke hvad der hjælper.”

”Hvor farligt er det?” spurgte jeg og kunne ikke længere kigge kvinden i ansigtet.

”Det er ikke til at vide,” sagde hun. ”Det kan sagtens være, at hun kommer sig.”

De kærligste hilsener

hr Philip

Caspar Haarløv

DET STORE FALD

Resume: Hr Philip er i Hamburg for at rejse med tog til Kina sammen med Anika, Alexander og Helena. Han har netop fået at vide, at jorden er giftig og at Anika er ramt i benene. Dette er sidste brev i Det Store Fald.

TOOGHALVTREDSINDSTYVENDE BREV

Kæreste ven,

Hvad der nøjagtigt skete derefter ved jeg ikke. Jeg ved ikke, hvad jeg tænkte. Jeg husker, at jeg styrtede febrilsk rundt i skovbyen og forhørte mig om togrejsen, om nogen vidste noget om forgiftningen fra jorden og hvad man kunne gøre. Jeg svang mig i lianer, jeg red på kurve-systemerne i Træerne og jeg forsøgte at have travlt og give mig selv fornemmelsen af at ordne noget vigtigt. Anika sov i hængekøjen. Jeg fortalte Helena og Alexander, hvad der var sket og de spurgte, om der var noget de kunne gøre. Jeg sagde, at de kunne sørge for sig selv og selv Alexander vågnede op og mente, at han ikke behøvede at være til besvær. Men jeg kan ikke huske, hvor længe vi var der eller hvad vi lavede indtil vi kom med toget. Der var en forhøjet platform af kampesten, hvorpå togbanen rejste sig som et monster fra en anden tid. Omringet af soldater og toldere stod banegården højt til vejrs og pegede mod et andet sted. Jeg gennemgik møjsommeligt vore papirer på alle mulige kontorer og diskuterede og forklarede og hidsede mig op, men mødte i virkeligheden ikke megen modstand. Vores billetter var gode nok. Vi bar Anika ind i sovekupéen, hvor vi fire skulle sove – to af os på senge, der blev slået ned fra væggen og to af os på sæderne under. Anika lå nederst og gik skiftevis ind og ud af sin søvn. Engang imellem vågnede hun op og fablede om sin barndom og om hvor herligt det var, at vi skulle til

Kina. Jeg lagde mig ind til hende mens toget trillede gennem Europa mod Rusland og hendes krop langsomt forvandlede sig fra kærlighed til død. En morgen vågnede hun og var fuldstændigt klar over hvor det bar hen. Jeg protesterede voldsomt. Der måtte være noget man kunne gøre. Der måtte være nogen på toget, der vidste hvad man kunne gøre. Der måtte være et sted på vejen hvor vi kunne stoppe og få hjælp. Men der var ingen der kunne gøre noget. Vi kørte uendelig langsomt gennem ørkener af for længst brændte marker og skove og der var intet at gøre. Intet andet end at vente på, at vi kom til Kina og håbe. Hendes hud tog form som birkebark. Og da hun døde kunne jeg ikke se på hende. Jeg stod og gloede på mig selv i et spejl i timevis og kunne ikke se, at det var mig selv. Vi begravede hende et sted udenfor Moskva og jeg husker intet fra Moskva. Jeg satte mig fast i spisevognen. Jeg drak og jeg sloges og jeg talte om tusind uvæsentlige ting med mennesker jeg ikke kendte og kneppede gifte kvinder på toilettet og blev låst fast og sat fri og græd i armene på fremmede mennesker. Jeg dansede nøgen på bordene og faldt i søvn i mit eget opkast. Hele det store langsomme tog havde været én fælles tilgivende sympati imod mig, men jeg sled så hårdt i den, at selv Helena og Alexander, der begge havde lagt deres selvmedlidenhed og stolthed væk for min skyld, ikke længere kunne holde mig ud. Jeg havde blackouts igen og igen og en dag, da vi stoppede et øde sted i Sibirien, tog jeg mine ting og stjal en pels og nogle støvler og forsvandt. Jeg gik af sted. Jeg ved ikke om jeg havde en plan dengang. Min fornemmelse af fremtiden var forsvundet og jeg ville ikke til Kina. Jeg ville ikke gøre alene, hvad Anika og jeg skulle have gjort sammen. Der var en sort sæk over mit sind og jeg måtte få mine øjne tilbage.

Og derfor, min ven, rejste jeg ikke videre til Kina og hvis du engang får disse breve, er det min forklaring. Alexander og Helena har ikke brug for mig. Jeg går gennem ørkener og jeg lever af hvad jeg kan finde. Jeg har spist selvdøde dyr. Jeg har stjålet. Jeg har tigget. Jeg har boet hos bønder, der taler sprog jeg ikke taler. Og jeg er stukket af med en hest og redet indtil den segnede og jeg har lavet et telt af dens hud og spist dens kød. Jeg ved ikke hvor længe jeg har rejst. Jeg har skrevet 52 breve til dig. Nogle gange har jeg skrevet hver dag. Andre gange har jeg ikke skrevet i flere dage. Jeg åbner min irgrønne computer og drejer på dens håndtag og ser Linux poppe op og jeg har forsøgt at formulere mit liv som en ligning af ord og håber, at du måske kan regne resultatet ud. Brug for en opsummering? Der var intet, så var der rod og så var der håb, og så var der intet igen.

Mit retning er København. Men jeg kender ikke retningen. Jeg kan finde Nordstjernen og prøve at holde den til højre for mig om natten og jeg kan forsøge at have solen i ryggen om morgenen og foran mig om aftenen.

De kærligste hilsener

hr Philip